

တစ်ပတ်

အောင်ကျော်

BURMESE
CLASSIC

ဒီတစ်နေ့အဖေ

ပြည်ထောင်စုပျက်ခဲ့ရာ

ဒီအဖေ

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျက်ခဲ့ရာ

ဒီအဖေ

အချစ်တပြောကာကားတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအဖေ

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပဘက်ကို ပုဆိုးပုံနဲ့ အဆိုးမြင်ဝါဒီများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအဖွဲ့အစည်းနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ပေးအားပေးပေးဆောင်ရွက်ဆုံးသုံးပေးထား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ရေးရာပေးသော ပြည်ပနိုင်ငံများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖွဲ့အစည်းများကား ဘုံရန်သူတစ်ဖက် သတ်ပတ်ခဲ့ပေးကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာရေးအဖွဲ့အစည်းများနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ဆန့်ကျင်ဆား မြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံဟူသည့် ဖွဲ့စည်းပုံတစ်ခုပေးသော ပြစ်ပေါ်လာရေး
- မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် ထပ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

မိပျားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ဗိုလ်ရေးတို့အခြေခံ၍ အခြားမိပျားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဝေဖန်ကျက်စီးပွားရေးဝန်ပုံပြင်စွာ မြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ မိပျားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်မိပျားရေးတပ်ရပ်ကို ပန်တီးနိုင်းပွား အားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၁) ရပ်

• လူ့၏ ဖိတ်ခေါ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၂၁၅၀၂၀၉

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၁၀၀၇၀၈၀၉

ထုတ်ဝေသူ
ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

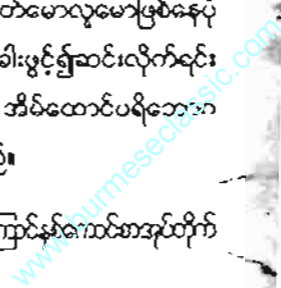
ပထမအကြိမ် ၂၀၀၉ ခုနှစ်
အုပ်ရေ ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀၀ကျပ်

သစ္စာပျက်တစ္ဆေ/သတိုးတေဇာ-ရန်ကုန်၊ ၂၀၀၉ ခု
 ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ၊ ၂၀၀၉။
 ၁၆၈-စာ၊ ၅" x ၇" စင်တီမီတာ (၁) သစ္စာပျက်တစ္ဆေ

အခန်း (၁)

မေ ကားရပ်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ဆားငံရနံ့သင်းသော ပင်လယ်
 ကို ကျွန်မ ရှုမြင်မိသည်။ လှိုင်းပွတ်သံတုန်းတုန်းကိုလည်း
 ကြားရ၏။ ခြောက်... ဒီလို ပင်လယ်ရနံ့တွေ ထွေးယှက်နေတဲ့ နေရာ
 ဒေသတစ်ခုမှာ အခြေချနေထိုင်ရတော့မှာပါလား ဟူသည့်အသံက
 ကျွန်မ၏ရင်ကို ထိတ်လန့်စေသလိုလို ရွှင်ဖြူစေသလိုလို ဘာမှန်း
 မသိသော နားလည်ရခက်သည့် ခံစားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာစေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင်ထင်သည်။ ကားပေါ်မှ ကျွန်မ မဆင်းမီသေး
 ဘဲ အတန်ကြာအောင် တွေဝေငေးမောနေမိသည်။ ဖေဖေကတော့
 ဒီလိုမဟုတ်။ အိမ်ပြောင်းလာရသောကြောင့် စိတ်မောလှမောဖြစ်နေပုံ
 ရသည်။ ဖေဖေက ကားစက်ကိုသတ်ကာ တံခါးပွင့်၍ဆင်းလိုက်ရင်း
 ကားနောက်ပိုင်းတွင် တင်ဆောင်လာသည့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ
 ပစ္စည်းများကို မျက်ခုံးတွန့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်မကိုဖမ်းမကာ ကားအောက်သို့ဆင်းစေပြီး ကျွန်မတို့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထီးထီးမားမားကြီး ရပ်တည်နေသည့် မြင့်မားလှသော အိမ်အိုကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရင်း . . .

“ကဲ . . . ရောက်ပြီ . . . သမီး။ ဟောဒါ ဖေဖေတို့နေမယ့် အိမ်ပဲ”

အိမ်ကြီးက ကြီးမားလှသော်လည်း ဟောင်းနွမ်းစတ်ပြတ်နေသဖြင့် ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ထဲ မသတိစရာဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မ၏ နောက်ကျောဖက်တွင် မည်သည့်အချိန်က လာရပ်နေမှန်း မသိရသည့် မေမေက . . .

“အင်းလေ . . . ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ဆိုတော့လည်း လှိုင်ဒဏ်ရေဒဏ် ခံထားရတော့ အတော်လေး အခြေအနေဆိုးနေတော့မပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆေးတစ်ထပ်လောက်ထပ်သုတ်ပြီး ပျက်စီးနေတဲ့နေရာတွေပါ သံတွေတာတွေ ပြင်ရိုက်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ဒီလို အိမ်တစ်လုံးရတာကိုပဲ တော်လှပြီလို့ အောက်မေ့ရတော့မှာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ပါပီ၊ မသွားနဲ့ . . . ဒီကိုပြန်လာခဲ့”

ကျွန်မမောင်လေး ထွန်းတောက်ကတော့ အိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားပုံမပေါ့။ မေမေပြောနေသည့် စကားကိုလည်း ကြားဟန်မတူ။ ကျွန်မတို့၏ခွေးကလေး ပါပီကိုသာ အတင်းလိုက်ဖမ်းရင်း လုံးလားထွေးလား ဖြစ်နေသည်။

“ဝတ် . . . ဝတ်”

ပါပီကတော့ ဟိုးဝေးဝေးမှာလှမ်းမြင်နေရသော ပင်လယ်သဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

သောင်ကမ်းခြေဆီသို့ မြူးတူးစွာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားခြင်းဟန်ဖြင့် ထွန်းတောက်၏လက်ထဲတွင် တစ္ဆေ ရုန်းကန်နေသည်။

ကျွန်မလည်း ဖြစ်နိုင်လျှင် ခွေးကလေးပါပီလိုပင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဆီ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းသွားပြီး ပူပင်ကင်းမဲ့စွာ ဆော့ကစားနေလိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် လောလောဆယ်တွင်တော့ ဒီအိမ်အိုကြီးက ကျွန်မစိတ်ကို ညှိယူထားသလို ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်မ၏အကြည့်က မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် အိမ်အိုကြီးဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ အိမ်အိုကြီး၏မျက်နှာစာမှာ ကြီးမားသော ဆင်ဝင်ကြီးတစ်ခုရှိနေပြီး ထိုဆင်ဝင်ကြီး၏အပေါ်မှ ပြုတင်းပေါက်မဲ့မဲကြီးများက အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးကို အလင်းရောင်ရစေရန် တမင်ထွင်းဖောက်ထားပုံရသည်။ သို့သော် ထိုပြုတင်းပေါက်များတွင် အကောင်းပကတိ ကျန်ရှိနေသော မှန်ချပ်များကတော့ အနည်းအကျဉ်းသာရှိတော့သည်။ ကျွန်မအထင် ပင်လယ်ပြင်မှတိုက်ခတ်လာသော သန့်ရှင်းအေးမြသည့်လေတွေက ဒီအိမ်အိုကြီးအတွင်းသို့ ပြုတင်းပေါက်မှန်ကွဲများမှတစ်ဆင့် အတားအဆီးမရှိ တဟုန်ထိုး တိုးဝင်နေကြပေလိမ့်မည်။

“ကဲ . . . သမီးတို့ လာကြ၊ အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ကြည့်ကြရအောင်”

မေမေက ကားနောက်ခန်းမှ ခြင်းတောင်းတစ်ခုကိုဆွဲကာ ကျွန်မနှင့် မောင်လေးထွန်းတောက်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဖေဖေကတော့ ကားပေါ်ပါလာသည့် ပစ္စည်းအနည်းအကျဉ်းကို ကားအောက်သို့ချရင်း အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

ပြီးခဲ့သည့် သုံးလေးရက်ကတည်းက ကျွန်မတို့ အိမ် အဟောင်းမှ ပစ္စည်းပစ္စယာများကို တတိတိနှင့် ဖေဖေတစ်ယောက် တည်း၊ ရွှေပြောင်၊ သယ်နေခဲ့ရာ ပစ္စည်းတော်တော်များများမှာ ဒီအိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်နှင့်ပြီးနေပြီဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီး၏ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကျွန်မတို့ရောက်သွားသောအခါ အေးစိမ့်နေသော ပင်လယ်လေက ကျွန်မတို့နောက်ကျောကို တသုန် သုန် တိုးတေ့လျက်ရှိသည်။ မောင်လေးထွန်းတောက်က ပါပီလေးကို လက်ကမချဘဲ ဘာတွေ တတွတ်တွတ်နှင့် မှာနေသည်မသိ ကျွန်မနှင့် မေမေ့နောက်တွင် ကပ်ပြီး လိုက်ပါလာသည်။

ထိုအိမ်အိုကြီး၏ ဆင်ဝင်အုတ်တိုင်ကြီးများမှာ ကျွန်မတို့ အရွယ် ကလေးနှစ်ယောက်ဖက်စာလောက် ကြီးမားပြီး ကနုတ်ပန်းခက်များဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ အချို့နေရာများတွင် အင်္ဂတေများ ဖွာထွက်နေပြီး အုတ်သားတို့က မညီမညာနှင့်ရှိနေ၏။ ဒီအိမ်ကြီးကို တစ်ချိန်က ဆေးများ ထူထူထဲထဲ သုတ်ထားခဲ့ပုံရသည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှ ကျွန်မနှင့်မေမေက ဓနုထားသော တံခါးမကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အတန်ငယ် မှောင်မဲမဲဖြစ်နေသော အိမ်ရှေ့ဝဠာခန်းမကြီးမှာ မှိုနဲ့လိုလို အင်္ဂတေနဲ့လိုလိုနှင့် အသက်ရှူပင် ကျပ်လှပတတ်ဖြစ်သွားကြသည်။ မေမေက လက်ထဲမှ ဆွဲခြင်းထောင်းကို ကပျာကယာချရင်း ဝဠာခန်းမကြီးအတွင်းရှိ ပြူတင်းတံခါးများကို ပြေးပြီးဖွင့်လိုက်၏။

“ဟဲ့... တံခါးတွေဖွင့်လိုက်မှပဲ တော်တော့တယ်။ တစ်အိမ်လုံး ဖုန်နဲ့တွေ တထောင်းထောင်းထနေတာပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်အုပ်တိုက်

ဝဠာခန်းမကြီး၏ အပေါ်မျက်နှာကျက်တွင် ယိုစယားပန်းခက်များဖြင့် အလှဆင်ထားသော ဖန်မီးဆိုင်းကြီးများမှာ အခန်းကြီးနှင့် ပန်ရလွန်းနေသည်ဟု ကျွန်မထင်မိသည်။ ဝဠာခန်းမကြီး၏ အဆုံးတွင် အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေကားကြီးမှာ ကွေ့ကွေ့ဝိုက်ဝိုက်ဖြစ်နေပြီး လှေကားလက်ရန်းများမှာ ပင့်ကူမျှင်များ၊ ဖုန်များ အလိမ်းလိမ်းထနေ၏။ ကျွန်မက လှေကားလက်ရန်းမှ ဖုန်များကို ဖွဖွလေးကိုင်ရင်း အပေါ်ထပ်ဆီသို့ မော့ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ် ပြတင်းတံခါးများမှ အလင်းရောင်က အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ တိုက်ရိုက်ကျရောက်နေသဖြင့် အောက်ထပ်ထက်စာလျှင် အနည်းငယ် အလင်းရောင်ရနေသည်။

မောင်လေးထွန်းတောက်က အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာပြီး ပါပီလေးကို လက်ပေါ်ကချပေးလိုက်သည်။ ပါပီကလေးမှာ ထွန်းတောက်လက်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းဆင်းခြင်း ကျွန်မရှိရာ လှေကားခြေရင်းဆီသို့ အမြီးတန့်နဲ့နှင့် ကဆုန်ပေါက်ပြေးလာသည်။

“လာ... လာ... ပါပီလေး... လာ”

ကျွန်မက လှေကားခြေရင်းဆီသို့ ရောက်လာသော ပါပီလေးကို ကောက်ယူပွေ့ချိရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ပါပီလေးမှာ ကျွန်မရပ်နေရာကိုကျော်ပြီး လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်ပြီး ပြေးတက်သွားတော့သည်။

ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော ဖုန်များက လှေကားထစ်များပေါ်တွင် မြင်မကောင်းအောင်ဖြစ်နေသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ တဟုန်ထိုးပြေးတက်သွားသော ပါပီလေး၏ခြေရာသေးသေးလေးများမှာ လှေကား

ကြောင်နှစ်ကောင်အုပ်တိုက်

ထစ်များပေါ်တွင် အထင်းသားမြင်နေရသည်။ ကျွန်မက ပါပီလေးကို အော်ခေါ်ရင်း လှေကားအတိုင်း ဖြည့်ညှင်းစွာ လိုက်တက်သွားလိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးမှာလဲ ပင့်ကူမျှင်များ၊ ငှက်ချေးများနှင့် အောက်သိုးသိုးအနံ့ကြီးကို ရှုရှိုက်နေရ၏။ ကျွန်မက အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးကို ဝှေ့ထိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“အင်... ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ အိမ်ကြီးက တို့မိသားစု လေးယောက်အတွက် တော်တော်လေးလို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းကြီး ဖြစ်နေပါလား”

ကျွန်မက ဝရန်တာသို့ထွက်ရန် တံခါးပေါက်ကြီးကို အသာ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးကြီးပွင့်လျှင်ပွင့်ခြင်း ပင်လယ်ပြင်မှ တိုးဝင် တိုက်ခတ်လာသော လေပြေအေးစိမ့်မိမ့်များကို တစ်ဝကြီး ရှုသွင်းပစ် လိုက်သည်။ အပေါ်စီးမှလှမ်းမြင်နေရသော ပင်လယ်ပြင်မှ လှိုင်းလုံး ကြီးများမှာ ကျွန်မတို့အိမ်ကြီးဆီသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် တလိုမိုလိုနှင့် ပြေးဝင်လာနေပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့မရောက်ခင် သဲသောင်ပြင်အစပ်၌ ဖရိုဖရဲနှင့် ပျက်ပျယ်ကုန်ကြသည်။

“ဘာပဲပြောပြော တို့တွေ အရင်နေခဲ့တဲ့အိမ်ထက်စာရင် ဒီ အိမ်ကြီးက လေကောင်းလေသန့်လည်း ချ ငါတို့တွေ ကစားဖို့နေရာ လည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိတယ် ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီလောက် အဆုံး အစမရှိ သဲသောင်ပြင်ကြီးတစ်လျှောက် ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ”

ကျွန်မက မျက်စုတစ်ဆုံး လှမ်းမြင်နေရသော ပင်လယ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သဲသောင်ပြင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ ကြည်နူးမိနေသည်။

“သမီး ရတီ၊ ဝရန်တာမှာ လေအရမ်းတိုက်နေတယ်လေ၊ တော်တော်ကြာ အအေးပတ်နေဖူးမယ်”

ရှတ်တရက် အပေါ်ထပ်သို့ တစ်လှမ်းခြင်းတက်လာသော ကျွန်မကို လှေကားထိပ်မှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ မေမေနောက် တွင်လည်း မောင်လေးထွန်းတောက်က ပါပီလေးကို လှမ်းခေါ်ရင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်လာသည်။

“မေမေ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လောက်လှသလဲ၊ သမီးတို့ တော့ ဒီလို ပင်လယ်ကြီးနဲ့ နီးနီးနားနားမှာ အခြေချပြီးနေရတာ နောက်ကျနေတယ်လို့တောင် ထင်မိတယ်သိလား”

မေမေကတော့ ကျွန်မစကားကို ဘာတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောဘဲ အိမ်ကြီး၏အတွင်းခန်းများကို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း တံခါးဖွင့်ပြီး လိုက် ကြည့်နေ၏။ ကျွန်မက ဝရန်တာမှနေ၍ အိမ်မကြီးအတွင်းသို့ ပြန် လှည့်ဝင်လာပြီး မေမေကြည့်သလို အခန်းတွေကိုလိုက်ပြီး ကြည့်နေ မိသည်။ အပေါ်ထပ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အမှန်တကယ်ပင် ကျယ်ဝန်း သော်လည်း အခန်းပေါင်းမြောက်များစွာရှိနေခြင်းကြောင့် အနည်း ငယ် ကျဉ်းနေသယောင် ထင်ရသည်။ ကျွန်မတို့ နင်းလျှောက်နေရာ ကြမ်းပြင်မှာ လျှာထိုးများခင်းထားပြီး တချို့တလေမှာ သံချက်များ ကြွနေကြသဖြင့် တစ်ကျွံကျွံ တစ်ရွတ်ရွတ်မြည်နေ၏။ ထိုလျှာထိုး များပေါ်တွင်လည်း သဲမှုန့်သဲဖွင့်နှင့် ဖုန်များက ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသဖြင့် ကျွန်မတို့၏ ခြေထောက်များအောက်တွင် သဲတစ်ရှုပ်ရှုပ် ဖြစ်နေ သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကဲ... သမီးရတီကတော့ ဒီအခန်းကိုယူလိုက်၊ ဒီအခန်းဆိုရင် ဝရန်တာလေးလည်းပါတယ်၊ ရေချိုးခန်းရော၊ အိမ်သာရောပါ ပြီးသား၊ နောက်ပြီး အပြင်ထွက်လိုက်တာနဲ့ လသာဆောင်ကြီးနဲ့လည်း နီးနီးလေး”

မေမေရပ်နေရာ အခန်းတံခါးဝဆီသို့ ကျွန်မ ခပ်သုတ်သုတ် လေးလျှောက်သွားပြီး ကျွန်မနေရမည့် အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့် လိုက်သည်။ ကျွန်မအတွက် အခန်းကတော့ မေမေပြောသလို အားလုံး အဆင်ပြေနေ၏။ ကျွန်မက မေမေအနားသို့ ကပ်ကာ တိုးတိုးကလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သမီး ကြိုက်ပြီသားပါ မေမေ”

ထိုစဉ် ထုံးစံအတိုင်း ထွန်းတောက်ထံမှ ငိုညည်းသလို နားပူနားဆာတိုက်တော့မည့် အသံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။

“မရဘူး... မရဘူး၊ သားလည်း ဒီလိုဝရန်တာမျိုးပါတဲ့ အခန်းမှာပဲနေမယ်... မရဘူး”

မေမေက ထွန်းတောက်အကြောင်းကို သိပြီးသား။ ဘယ်လို နားပူနားဆာတိုက်လျှင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမည်ကို သိပြီးသားဖြစ်သည်။ မေမေက ထွန်းတောက်ပုံးကို ပုတ်ရင်း...

“ကဲ... လာ... သားအခန်းက ဒီဘက်ဘေးကအခန်း၊ မမ ရတီနဲ့လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရတာပေါ့”

မေမေက ထွန်းတောက်ကိုချော့မော့ကာ ကျွန်မနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မှ အခန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ဆွဲ ပွင့်လိုက်သည်။ ထွန်းတောက်ကတော့ ကျွန်မအခန်းကိုသာ လှည့်ကြည့် ကြည့်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

သုည့်ကြည့်လုပ်ရင်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေသေးပုံရ၏။ ထို့နောက် မေမေ က...

“ဒီမှာကြည့်စမ်း... သား၊ သားအခန်းမှာ နှစ်ထပ်ကုတင် နဲ့ ဘယ်လောက်သားနားသလဲ၊ သားသူငယ်ချင်း၊ မိုးထက် ဒီကိုလာတဲ့ အခါ သားတို့နှစ်ယောက် အတူတပ်လိုရတာပေါ့”

“ဟေ့... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်က အောက်ထပ်က၊ သားက အပေါ်ထပ်”

ချက်ချင်းဆိုသလို ထွန်းတောက်မျက်နှာက ဝင်းလက်သွား သည်။ မိုးထက်က သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း။ သူတို့နှစ်ယောက်က အမြဲ တစ်ပူးတွဲတွဲဖြစ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံမိသည်နှင့် ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံးမှာ ဗျောင်းဆန်ချင်တိုင်း ဆန်နေတော့၏။ အထူးသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ကျွန်မကို မခံချင်အောင် အမျိုးမျိုး စတတ် နောက်တတ်သည်ကို ကျွန်မ အမှန်းဆုံးဖြစ်သည်။

ကျွန်မနှင့် မောင်လေးထွန်းတောက်မှာ အသက် နှစ်နှစ်ကွာ ပြီး ကျွန်မက အခုလာမယ့် အောက်တိုဘာလတွင် အသက် ဆယ့် လေးနှစ်ပြည့်ပြီဖြစ်ပြီး မောင်လေးကတော့ ဆယ်နှစ်နှစ်ပြည့်မှာ ဖြစ် သည်။ ကျွန်မကော မောင်လေးထွန်းတောက်ကော နှစ်ယောက်စလုံး မှာ ဖေဖေတို့ဘက်နှင့် တော်တော်လေး ရပ်ချင်းဆင်ကြပြီး အစား အသောက်များကို ကြိုက်နှစ်သက်ပုံချင်းပါ တူကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မက ဖေဖေလို အရာရာကို ချားစမ်းချင်သည်စိတ် ရှိသူဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ဘာမဟုတ်သည်ကိုပင် အကြောင်းမဲ့ ပူပင်တတ်သူ လည်း ဖြစ်သည်။ မောင်လေးကတော့ ထိုသို့မဟုတ် ပစ္စည်းတစ်ခုကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

လိုချင်ပြီဆိုလျှင် မရမကုသောတတ်ပြီး အမြဲတမ်း ဂျစ်တိုက်တတ် သည့် အကျင့်ရှိသည်။

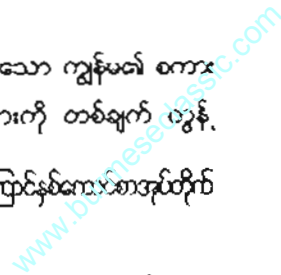
ကျွန်မနေရာမည့် အခန်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းအတွင်း ကွန်ပျူတာထားရန် စားပွဲနေရာမှ မှန်တင်ခုံနှင့် စာအုပ် စင်ထားရန်နေရာတို့ကို စိတ်ကူးဖြင့်မှန်းကာ နေရာချကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်မကုတင်ကိုလည်း ပြုတင်းပေါက်ရှိရာ အခန်းနံရံနှင့်ကပ်နေသည့် နေရာတွင် စိတ်ထဲမှ နေရာချကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ရေပုံးတစ်ပုံးနှင့် တံမြက်စည်းရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကို ဆွဲကိုင်ရင်း မေမေက ကျွန်မအခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“ကဲ... သမီးနဲ့မောင်လေ၊ ဟိုနားဒီနား၊ လျှောက်ကြည့်ချင် ကြည့်ကြ၊ မေမေ သမီးတို့အခန်းတွေကို ရေဆေးလိုက်အုံးမယ်”

“သမီးတို့ပါ ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ်လေ”

မေမေက ဘယ်တုန်းကမှ မကြားရဘူးသော ကျွန်မ၏ စကား သံကို ကြားလိုက်ရသလိုမျိုး နှုတ်ခမ်းအပေါ်နားကို တစ်ချက် ပွန်

၁၆ ■ သတိုးတေး

လိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

"နေပါ. . . နေပါ. . . ဆရာမရယ်၊ ဖုန်တွေ နှာခေါင်းထဲဝင် လို့ ကျွန်မ ဆေးကုပေးနေရပါအုံးမယ်"

"မမ. . . မမ. . . အခန်းထဲကို ပါပီလေးဝင်လာသေးလား"

ထွန်းတောက်က ကျွန်မအခန်းအတွင်းသို့ ကပျားကယာဝင် လာရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"မလာပါဘူး။ အခုနပဲ နင်နဲ့ အတူရှိနေတာမဟုတ်လား"

ကျွန်မက အခန်းအပေါက်သို့ လျှောက်သွားရင်း ပြန်ပြော လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်. . . သူ့အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံး ဘယ်အခန်း

မှာမှ ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ အောက်ထပ်မှာပဲ ရှိမလားမသိဘူး"

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မနှင့် ထွန်းတောက်မှာ လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာကြသည်။ အောက်ထပ်တွင် ဖေဖေက တူတစ်ချောင်း၊ ကိုင်ရင်း ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေသည်မသိ။ ဖေဖေတစ် ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးတွေပြန်နေသည်။

ကျွန်မနှင့် ထွန်းတောက်မှာ အိမ်ကြီး၏အောက်ထပ်မှ အခန်း ပေါက်ဆီ ပါပီလေးကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း လိုက်ရှာကြသည်။

"ဖေဖေ. . . သားတို့ပါပီလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ အောက်

ထပ်ကို ဆင်းလာသေးလား"

ထွန်းတောက်က ဖေဖေအနားညှိသွားကာ ပါပီလေးကို မေး နေ၏။ ဖေဖေက ထွန်းတောက်ကိုမကြည့်ဘဲ လက်ထဲမှတူဖြင့် နံရံကို ထုနှက်နေရင်း . . .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

"မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ သူလည်း ဒီနားဟိုနား လိုက်ပြီး စပ်စု နေတာနေမှာပေါ့၊ သားနဲ့သမီးလည်း အပြင်သွားရင် သိပ်အဝေးကြီး မသွားကြနဲ့"

ကျွန်မနှင့် မောင်လေးထွန်းတောက်မှာ ဖေဖေစကားဆုံးသည် နှင့် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ကြီး ရှိရာဆီသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တံခါးပေါက်ကြီးနားသို့ ကျွန်မတို့ရောက်ခါနီးမှ ဖေဖေက ထပ်ပြီး လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"သမီးတို့သားတို့ ဟိုပင်လယ်ကမ်းစပ်ဖက်ကို လုံးဝ မသွား နဲ့နော်"

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဖေဖေကို တစ်ချက်ကလေးမှ ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ . . .

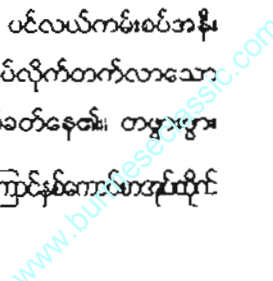
"ဟုတ်ကဲ့. . . ဖေဖေ"

အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်ကြီးအောက်မှ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပြေး ထွက်လာခဲ့ကြရင်း ပါပီကိုလည်း တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေမိကြ သည်။ သို့သော် ပါပီလေးကတော့ ဒီအိမ်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့ လာရေးထွက်သွားပြီး ကျွန်မတို့အသံကို ကြားပုံမရတော့။

"မမ. . . ဟိုသောင်ပြင်ဖက်ဆီကို သွားကြည့်ရအောင်၊ ဒီ ကောင် အဲဒီမှာရှိချင်ရှိနေမှာ"

ထွန်းတောက်က ကျွန်မလက်ကိုဆွဲရင်း ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ သဲသောင်ပြင်များကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်အနီး မှ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများကို အလိပ်လိုက်တက်လာသော ရေလှိုင်းများက တဝန်းဝန်းဖြင့် အရှိန်နှင့် ရိုက်ခတ်နေ၏။ တဖူးဖူး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

လွင့်စင်နေသော ရေစက်ရေပျောက်တို့မှာ ကျောက်တုံးကြီးများ၏ အပေါ်တွင် ကျွန်မတို့ တစ်ရပ်စာလောက် မြင့်တက်သွားကြသည်။

“အေး... သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

ကျွန်မက သဲသောင်ပြင်တွင် ခြေထောက်ကို တမင် ရှုပ်တိုက်ပြေးရင်း လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ဘောသို့ ဆန်တန်းကာ လေဟန်စီးသလိုမျိုး လုပ်လိုက်သည်။ ထွန်းတောက်ကတော့ ကျွန်မရှေ့မှနေ၍ ပင်လယ်ကမ်းစပ်အနီးမှ ကျောက်ဆောင်ကြီးများပေါ်သို့ ပြေးတက်ကြည့်မည်ဟု ပြောပြီး တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွား၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က ဒီပင်လယ်ကမ်းစပ်ဆီသို့ မသွားရန် အတင်းအကျပ် တားမြစ်ထားသော်လည်း ကျွန်မတို့ ယခင်နေခဲ့ကြသော အိမ်ဟောင်းမှာ ဒီပင်လယ်ကမ်းစပ်နှင့် သုံးလေးမိုင်ခန့်သာဝေး သည်။ ကျွန်မတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်က လူကြီးများမသိအောင် မကြာမကြာ စက်တီးကိုင်ယိစီနှင့် ခိုးကြောင်ခိုးဂှက် ရောက်လာခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့ရောက်လာတိုင်းလည်း ကျွန်မတို့ ယခုပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသော အိမ်တို့ ကြီးထဲရှေ့မှ ဖြတ်သွားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒီပင်လယ်ကြီးနှင့် အိမ်အိုကြီးမှာ ကျွန်မတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသလို ဖြစ်နေ၏။

ခဏအကြာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ပေါများရာ ကမ်းစပ်ဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ကျွန်မက လက်နှစ်ဖက်ကို ပါးစပ်နားတွင်တောက်ကာ . . .

“ပါပီရေ... ပါပီလေးရေ... လာ... လာ... လာ”

ကျွန်မအသံက တဝန်းဝန်းရိုက်ပုတ်နေသော လှိုင်းလုံးကြီးကြော့နှစ်ဖောင်စာအုပ်တိုက်

များကြားတွင် တိမ်ဝင်ပျောက်ကွယ်နေ၏။ ထွန်းတောက်ကလည်း ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများကြားတွင် ဟိုဟိုဒီဒီ ပါပီကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေသည်။ ကမ်းခြေတစ်ခုလုံးတွင် လူသူကင်းမဲ့လျက်ရှိနေပြီး ပါပီကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရချေ။

ထိုစဉ် ကျွန်မတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ ပါပီအသံ တဝုတ်ဝုတ်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဝုတ်... ဝုတ်”

“ဟော... ဒါ... ပါပီအသံပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ပါပီအသံစစ်စစ်”

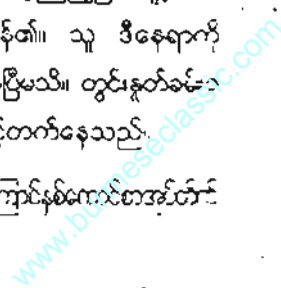
ကျွန်မနှင့် မောင်လေးထွန်းတောက်မှာ အသံကြားရာဆီသို့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ကွေ့ပတ်ပြီး ပြေးသွားလိုက်ကြသည်။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ မေ ပါပီလေး မြေကြီးကို ဘာတွေတွေ့လို့ ယက်နေလည်းမသိဘူး”

ရုတ်တရက် ထွန်းတောက်က ကျွန်မကို လက်ညှိုးထိုးပြီး လှမ်းပြလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့၏ ပါပီလေးမှာ အဖြူရောင်အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် ခွေးကလေးဖြစ်သောကြောင့် သူ့အရောင်က ကျောက်တုံးဖြူဖြူများကြားတွင် ပျောက်ကွယ်နေပြီး မနည်းကြည့်ယူရသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပါပီလေးအနားသို့ ရောက်သွားသောအခါ ပါပီလေးက ကျွန်မတို့ကို တစ်ချက်ပြန်မော့ကြည့်ပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သဲမြေများကို ဆက်ပြီးတူးနေပြန်၏။ သူ ဒီနေရာကို တူးဆွနေသည်မှာ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာနေပြီမသိ။ တွင်းနှုတ်ခမ်းမှ သဲပုံကြီးက သူ့တစ်ကိုယ်စာလောက်ပင် မြင့်တက်နေသည်။

ကြောင်နှစ်ဖောင်စာအုပ်တိုက်

"ဝတ်... ဝတ်... ဝတ်"

အဆက်မပြတ် ထိုးဟောင်နေသော ပါပီလေးမှာလည်း တစ်ကိုယ်လုံး သဲများ ပေကျံလျက်ရှိနေသည်။ ကျွန်မနှင့် ထွန်းတောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြရင်း ပါပီလေးတူးဆွနေရာ မြေပြင်သို့ အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်နေမိကြသည်။

ခဏအကြာ . . .

"ဟင်..."

"ဟာ..."

ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်မပါးစပ်မှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အာမေဇိုတ်သံကြီး ထွက်သွား၏။ ထွန်းတောက်မှာလည်း ပါပီလေးအနီးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရာမှ နောက်သို့ အလန့်တကြားဖြင့် ပက်လက်လန်သွားသည်။

ပါပီကလေးတူးဆွထားရာ သဲမြေတွင်းထဲတွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် နှစ်မြှုပ်နေသော တစ်နှစ် နှစ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်၏ လက်တစ်ဖက်က ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် ပေါ်လာသည်။

အခန်း (၂)

ထွန်းတောက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးမရှိတော့။

ကျွန်မမှာလည်း ပါပီယက်ထုတ်ထားသော သဲမြေတွင်းထဲမှ လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ကြည့်ရင်း အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့နေတော့သည်။

ပါပီလေးက တုတ်တုတ်ဖြင့် မာန်ဖိနေရင်း ထိုလက်ဝါးကြီးကို သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် မဝံ့မရဲ လှမ်းပြီးကုတ်ခြစ်နေသည်။ သူ့လက်မှ လက်သည်းချွန်မြိမြိများဖြင့် ထိုလက်ဝါးကြီးကို တို့ထိလိုက်ဟိုင်းတွင် တကျွန်ကျစ်နှင့် အသံမြည်နေ၏။

ကျွန်မက တွင်းနှုတ်ခမ်းဝတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ထိုလက်ဝါးကြီးကို သေသေချာချာ ငုံ့ပြီးကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါ... ကျောက်လက်ဝါးကြီးပဲ။ ဒီမြေကြီးအောက်မှာ နှစ်တွေ တော်တော်ကြာကြာနှစ်နေပြီး ကျောက်ဖြစ်သွားတဲ့ လက်ကြီးတစ်ခုပဲဖြစ်မယ်"

ကျွန်မက ခေါင်းနှင့်မဆန့်လောက်အောင် ချက်ချင်းဆိုသလို လျှောက်တေးကြည့်နေတယ်။ ထိုလက်ဝါးကြီးမှာ ကျောက်သားဖြူဖြူပေါ်တွင် တကယ့်ကလေးတစ်ယောက်၏လက်ကဲ့သို့ လက်ဆစ်များ၊ လက်သည်းခွံများ၊ အချို၊အစားကျနစွာရှိနေပြီး လက်ချောင်းများ၏ အတိုအရှည်ကအစ အားလုံးသည် အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် တွေ့မြင်နေရသည်။

“ဝတ်... ဝတ်... ဝတ်”

ပါပီလေးက လက်နှင့်တို့ထိလိုက်သဖြင့် ထိုကျောက်လက်ဝါးမှာ အနည်းငယ် တိမ်းစောင့်သွားပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ လက်ခုံကော လက်ဖဝါးကောကိုပါ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ ထိုကျောက်လက်ဝါး၏ လက်ခုံပေါ်တွင် သွေးကြောမျှင်ကလေးများကိုပါ မြင်ရ၏။ ကလေးတစ်ယောက်၏ လက်သဏ္ဍာန်ဖြစ်သော်လည်း အရေးအကြောင်းများနှင့် အကြောအမျှင်တို့မှာ လူကြီးတစ်ယောက်၏ လက်ဝါးတစ်ဖက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မရင်ထဲတွင် လက်ဝါးကြီးကိုကြည့်နေရင်း ‘လုပ်ကနဲ’ ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟင်... ဒါ... ဒါ... ဘာလဲ... ကျောက်သားပေါ်မှာ ပန်းနုရောင်သွေးကြောမျှင်တွေကိုပါ တွေ့နေရပါလား။ တော်တော်တော့ ထူးဆန်းနေပြီ”

ထိုကျောက်လက်၏ လက်ဖဝါးပြင်ပေါ်တွင် အသက်လမ်းကြောင်းနှင့် ဉာဏ်လမ်းကြောင်း စသည်ဖြင့် လက္ခဏာ အရေးအကြောင်းတွေကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟိ... ဟိ... ဟိ...”

ပါပီကတော့ ကျောက်လက်ဝါးကို သူ့နှုတ်သီးဖြင့် အနံ့ခံကြည့်လိုက် လက်ဖြင့် လှမ်းပုတ်လိုက်ဖြင့် တဂီးဂီးနှင့် မာန်မီနေ၏။

“ဒါ... သိပ်ကိုထူးဆန်းတဲ့လက်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလက်ကို ယူသွားပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြကြည့်ရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မက မြေကြီးအတွင်းမှ ဟိုးဟိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေသော လက်ချောင်းများကို လှမ်းဆွဲရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ထွန်းတောက်က ကျွန်မလက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“မရဘူး မမ၊ ငါ အရင်တွေ့တာ၊ အဲဒါ ငါ့ဥစ္စာပဲ”

ကျွန်မက ထွန်းတောက်ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ရုန်းကာ ကျောက်လက်ဝါးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ထွန်းတောက်ကလည်း မရ။ ကျွန်မဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို အတင်း ပြန်ပြီး တွန်းထိုးနေကာ ကျောက်လက်ဝါးကို လှည့်ကြိုးစားနေ၏။ သူ့ပါးစပ်မှလည်း အသံကုန်ဟစ်ကာ ကုန်းအော် နေသည်။

ကျွန်မနှင့်ထွန်းတောက်တို့မှာ အတန်ကြာအောင် လုံးလားထွေးလားဖြစ်နေကြပြီး ကျောက်လက်ကြီးက ကျွန်မ၏လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်မက ထွန်းတောက်၏ရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထားပြီး ကျွန်မလက်တစ်ဖက်ဖြင့် မြေကြီးအတွင်းမှ ကျောက်လက်ဝါးကို အားဖြင့် ဆွဲနှုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုကျောက်လက်ဝါးက ကျွန်မလက်အတွင်း ချက်ချင်းပါမလာဘဲ ဘေးမှ ကျောက်တုံးတစ်ခုနှင့် လက်သန်းလုံးသာသာလောက်မှာ ကျောက်သားချင်း ညီ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တွယ်ဆက်နေသည်။

ကျွန်မက ကျောက်လက်ဝါးကို လက်တစ်ဖက်တည်းအားဖြင့် အားကုန် ဆောင်ဆွဲလိုက်သောအခါ ဘေးမှ ကျောက်တုံးကြီးနှင့် တွယ်ဆက်နေသောနေရာမှ ဂျွတ်ကနဲ မြည်သွားကာ ကျောက်လက်ဝါးက ကျွန်မလက်ထဲတွင် ကျိုးပြတ်ပြီးပါလား၏။

“ဟင်... ကျိုးသွားပြီ”

ကျောက်လက်ဝါးမှာ လက်ကောက်ဝတ်သာသာ နေရာလောက်မှ ထက်ပိုင်းကျိုးသွား၏။

ကျွန်မက လက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးအပြတ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကျောပြင်ထဲက စိမ့်သလိုလိုဖြစ်သွားမိ၏။ ထိုကျောက်လက်ဝါးကြီးနှင့် ဆက်နေသော ဘေးမှကျောက်တုံးမှာ ဘောလုံးတစ်လုံးသာသာလောက် ရှိပြီး ဘီလူးတစ်ကောင်၏ မျက်နှာလို ရှိတတ်နေသည်။

“ဝတ်... ဝတ်... ဝတ်”

ပါပီက ထိုကျောက်တုံးကြီးအနားသို့ ပြေးကပ်ပြီး တဝတ်ဝတ်ဖြင့် ဟောင်လိုက်၊ ကျွန်မလက်ထဲမှ ကျိုးပြတ်ပြီးပါလားသည့် ကျောက်လက်ဝါးကိုကြည့်ပြီး မာန်ဖီလိုက်ဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဘဲ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒီကျောက်တုံးကြီးရဲ့ပုံစံက ဘီလူးတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်နှာလိုပဲ ငါ့ကိုစိုက်ပြီး ကြည့်နေပါလား။ သူ့မျက်နှာက အရေးအကြောင်းကြီးတွေက တကယ်အသက်ဝင်နေသလိုပဲ”

ကျွန်မမောင်လေးတွေနဲ့တောက်မှာ ကျွန်မလက်ထဲမှ ကျောက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ပိုက်

လက်ဝါးကိုသာ စိတ်ဝင်စားစားနှင့် ရပ်ပြီး ငေးကြောင်ကြည့်နေသည်။ ပါပီက ကျွန်မလက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို မော့ကြည့်တာ အဆက်မပြတ် ထိုးဟောင်နေသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မလက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးမှာ ဆတ်ကနဲ လှုပ်ခါသွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

“ဟင်...”

ကျွန်မက ဆတ်ကနဲတုန်ခါသွားသော ကျောက်လက်ဝါးအပြတ်ကြီးကို ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်လက်ဝါးမှာ ကျွန်မ၏လက်ထဲတွင် ပကတိအတိုင်း မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေ၏။

ကျောက်လက်ဝါး၏ လက်ခံပေါ်မှ သွေးကြောမျှင်များမှာ တကယ့်လူတစ်ယောက်၏ သွေးကြောမျှင်များ အရိုးအဆစ်များ အနေအကြောင်းများအတိုင်း အချိုးအစား ကျနေသည်။ လက်ဖဝါးပြင်ပေါ်မှ လက္ခဏာအရေးအကြောင်းများမှာလည်း ထင်းထင်းကြီးရှိနေ၏။ ကျွန်မက လှုပ်ခါသွားသော ကျောက်လက်ဝါးကိုကြည့်ရင်း...

“အို... ဒါ... ငါ့စိတ်က ထင်လို့ပဲဖြစ်မှာပါ။ ကျောက်သာကလွှပ်တယ်ဆိုတာ ယုတ္တိမှမရှိတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီ... ထူးဆန်းတဲ့ကျောက်လက်ဝါးကို ယူသွားပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြကြည့်ရမယ်”

ကျွန်မက ကျောက်လက်ဝါးနှင့် ဆက်တွယ်နေခဲ့သော မြေကြီးအတွင်းမှ ကျောက်တုံးကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုကျောက်တုံးကြီးမှာ မျက်ထောက်နီနီဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသော ဘီလူးတစ်ကောင်၏ရပ်လို မာကြောခက်ထန်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ပိုက်

နေ၏။ သူ့ပုံစံက မြေကြီးအတွင်းမှ ချက်ချင်းပင် ရုန်းကန်ပြီး ထလာတော့မလို၊ ကျွန်မ၏လက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကိုပဲ ပြန်ပြီး လှယူတော့မလို ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေပုံရသည်။

ကျွန်မက ကျောက်လက်ဝါးကို အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထိုး ထည့်လိုက်ပြီး ထိုမြေတွင်းအနားမှ နောက်သို့ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ထွန်းတောက်က ကျွန်မအိတ်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို ကြည့်ရင်း...

“မမ... ဒီလက်က ကလေးလေးတစ်ယောက်ရဲ့လက်နဲ့ တူတယ်နော်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမြေကြီးထဲကို ရောက်နေရတာလဲ”

“ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သိတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်ကို တော့ မေးကြည့်ရမှာပေါ့”

ကျွန်မက သဲသောင်ပြင်တစ်လျှောက် ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်လာ၏။ မောင်လေးထွန်းတောက်က ကျွန်မနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ လျှောက်ရင်း တစ်လမ်းလုံး ကျောက်လက်ဝါးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် မေးနေ၏။ ပါပီကတော့ ကျွန်မတို့၏ရှေ့သို့ အပြေးအလွှားသွားလိုက်၊ နောက်တွင်ကျန်ခဲ့လိုက်၊ စောစောက မြေတွင်းကြီးရှိရာကို ပြန်ငေးကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။ သူ့ပုံစံမှာလည်း တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်နေသလိုနှင့် ကျွန်မ၏ အင်္ကျီအိတ်ကို ကြည့်ပြီး အဆက်မပြတ် ထိုးဟောင်းနေသည်။

“ဒီကျောက်လက်ဝါးကြီးကို ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့ကို ပြကြည့်ရင်ကောင်းမယ်နော်... မမ”

ထွန်းတောက်က ကျွန်မတို့အိမ်သစ်ကြီးနားသို့ ရောက်ကာမှ ကျွန်မကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲဟ၊ ငါတို့တွေ ဒီကျောက်လက်ဝါးအကြောင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကို ပြောလိုက်ရင် နင်ကော ငါကော ဒီကမ်းစပ်နားကို သွားတာသိ သွားပြီး အကြီးအကျယ် အဆူခံရလိမ့်မယ်”

မောင်လေးထွန်းတောက်က ကျွန်မကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ပါပီလေးမှာလည်း ကျွန်မတို့ ယခုကဲ့သို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သွားခဲ့ရသည်ကို သိထားဟန်ဖြင့် အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ချက်ချင်း မဝင်သေးဘဲ ဆင်ဝင်အောက်မှ အုတ်လှေကားထစ်ကလေးပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေ၏။

ကျွန်မအဖိုကတော့ ယခုကဲ့သို့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို ဖေဖေနှင့် မေမေတို့မသိအောင် သွားခဲ့ရသည်ထက် ကျောက်လက်ဝါးကြီးနှင့် ဆက်တွယ်နေသည့် ဘီလူးမျက်နှာနှင့် ကျောက်တုံးကြီးအကြောင်းကိုသာ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ဝင်စားမိသည်။

“အင်း... ကျောက်သားကျောက်ဆိုင်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ လူတွေက တမင်ထုဆစ်ထားသလို သဘာဝအတိုင်း သူ့အလိုလို ရုပ်လုံးပေါ်ချင် လည်း ပေါ်နေတတ်တာပါပဲ၊ ငါ့စိတ်ကထင်တာနဲ့မှပေါ့”

တွေးရင်းနှင့် ကျွန်မမျက်လုံးထဲတွင် ဘီလူးမျက်နှာနှင့် ကျောက်တုံးကြီး၏ စူးစူးရဲရဲ ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးအစုံတို့ကို မြင်ယောင်လာ၏။ ကျွန်မလက်ထဲတွင် ညွတ်ကနဲ ကျိုးပြတ်ပြီးပါလာသည့် ကလေးလက်သဖွဲ့နှင့် ကျောက်လက်ဝါးကြောင့် ထိုဘီလူးမျက်နှာနှင့် ကျောက်တုံးကြီးမှာ ချက်ချင်းပင် မျက်ခုံးများရှုံ့တွဲပြီး ခက်ထန်သွားသည့်မျက်နှာကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြီး မြင်ယောင်နေမိပြန်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၃)

ထိုနေ့ညတွင် ညစာစားအပြီး ကျွန်မက ကျွန်မ၏ အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ တစ်နေကုန်အောင် ပစ္စည်းများ နေရာတကျနှင့် စိတ်တိုင်းကျ ထားသလိုလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မ ၏အခန်းမှာ စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း စားပွဲ၊ ဘီရို၊ မှန်တင်ခုံနှင့် ကုတင် တို့အားလုံးမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်မက ကုတင်ဘေးမှ ပြုတင်းပေါက်ကိုဖွင့်လိုက်ရင်း အပြင်ဖက်မှတိုးဝင်လာသော သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သည့် လေများကို အားပါးတရ ရှူသွင်းလိုက်သည်။ မဲမှောင်နေသော အိမ်ကြီး၏အပြင် ဘက်တွင် ကမ်းခြေသို့ တဝန်းဝန်းလာရောက်နေသည့် ပင်လယ်ရေလှိုင်း တို့၏ ဆသံမှလွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကျွန်မ က ကုတင်ခြေရင်းမှာ စုပုံနေသော တစ်နေကုန်ဝတ်ထားသည့် အဝတ် အစားအဟောင်းများကို လက်ဖြင့်ပွေ့ဖိုက်ရင်း အဝတ်လျှော်ဖို့ ခြင်း

ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တောင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ အဝတ်အစားများမှာ ဖုန်နံ့ တစသာသောဖြစ်နေပြီ။ သဲမှုန်သဲပွင့်တို့က ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်မပစ်ထည့်လိုက်သော အဝတ်ဟောင်းခြင်းတောင်း ၏ နှုတ်ခမ်းဝနှင့် မာကျောသောပစ္စည်းတို့ ထိမိသံကို 'ဂလောက်' ကနဲ ကြားလိုက်ရသည်။

"ဟင်... ဒါ နေ့လည်က ငါ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ထည့်ယူ လာတဲ့ ကျောက်လက်ဝါးကြီးပဲ၊ ငါ ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ထုတ်ယူထား လိုက်ဖို့ မေ့သွားတာပါလိမ့်"

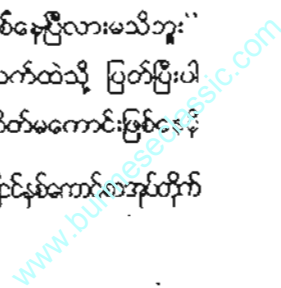
ချက်ချင်းပင် သတိရသွားပြီး အဝတ်ဟောင်းထည့်သည့် ခြင်းအတွင်းမှ ကျွန်မ နေ့လည်ကဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီကို ပြန်ပြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။

အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းထုတ် ယူကာ သေသေချာချာ ထင်ပြီးကြည့်လိုက်၏။ သေးငယ်သော ကျောက် လက်ဝါးမှာ ကျွန်မကောက်ယူလာခဲ့စဉ်ကအတိုင်း ပုံမပျက်ဘဲရှိနေ သည်။ ကျွန်မလက်အတွင်းမှ ကျောက်လက်ဝါးမှာ ကြာကြာကြည်လေ လူတစ်ယောက်၏လက်နှင့် ပိုတူလာလေဖြစ်နေပြီး လက်ခုံပေါ်မှ သွေး ကြောမျှင်များကလည်း ပန်းနုရောင်သန်းကာ အပြိုင်၊ပြိုင်၊ထနေ၏။

"ဒီကျောက်လက်ဝါးက ဟာကယ်ကို အသက်ဝင်နေသလိုပါ ပဲလား။ သူနဲ့ဆက်နေတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးကနေ ငါဆွဲဖြုတ်ယူလာမိ တာ သူ့ကို တမင်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်နေပြီလားမသိဘူး"

ကျွန်မက တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ကျွန်မလက်ထဲသို့ ပြတ်ပြီးပါ လာသည့် ကျောက်လက်ဝါးလေးကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ နံ့

ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။ ထိုစဉ် . . .

“ဟင် . . .”

ကျွန်မလက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါး၏လက်သန်းတစ်ချောင်းက ရုတ်တရက် ဆတ်ကနဲ လှုပ်ခါသွား၏။ ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်မ ကျောပြင်တစ်ခုလုံးမှာ အေးစက်တောင့်တင်းသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ . . . ငါ အမြင်များများတာလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီလက်သန်းကလေးလှုပ်သွားတာ ငါ သေသေချာချာကြီးကို မြင်လိုက်တာပဲ။ ဒီကျောက်လက်ဝါးက တဖြည်းဖြည်း အခုမှ အသက်ဝင်လာနေပြီလား။”

ကျွန်မအတွေးတွေက ချက်ချင်းပင် ယောက်ယက်ခတ်နေပြီး လက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် မမှိတ်မသုန်ပင် နှိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သို့သော် ထိုကျောက်လက်ဝါး၏ လက်သန်းမှာ နောက်ထပ် လှုပ်ခါခြင်းမရှိဘဲ ပကတိအတိုင်းပင် ငြိမ်သက်နေသည်။

“ဒီကျောက်လက်ဝါးက တော်တော်လေးကို အံ့ဩဖို့ကောင်းနေပြီ။ အခုနေ ထွန်းတောက်ကိုခေါ်ပြီးပြင် ကောင်းမလား။ သူလည်း ဒီကျောက်လက်ဝါးက အသက်ဝင်နေတာတွေရင် အံ့ဩမှာပဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ တော်ကြာ သူက ဒီကျောက်လက်ဝါးကို သူ့ဥစ္စာဆိုပြီး လိုချင်နေအုံးမယ်။ သူ့ကို ဒီကျောက်လက်ဝါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ။”

“သမီးရေ . . . ရတီး ခဏလားပါဦး။”

ထိုစဉ် ဖေဖေက အောက်ထပ်မှနေ၍ ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်ကြော်နှစ်ကောင်းစာအုပ်တိုက်

လိုက်သံကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်မက ဖေဖေအသံကို ကြားကြားချင်း ကျောက်လက်ဝါးပြတ်ကြီးကို ကျွန်မအင်္ကျီအိတ်အတွင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ကပျာကာသာ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားလိုက်သည်။

“လာပြီ . . . ဖေဖေ . . . လာပြီ”

ကျွန်မ အောက်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ ဖေဖေက အလှူမိန့်ယံခေါက်လှေကားကို ကိုင်ကာ ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေသည်မသိ။ ကျွန်မက ဖေဖေကို လှေကားခြေရင်းမှနေ၍ လှမ်းပြီးမေးလိုက်၏။

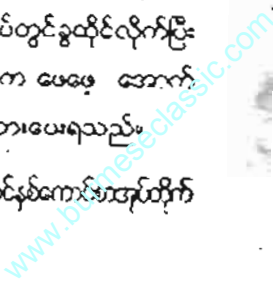
“ဖေဖေ . . . အခုအချိန်ထိ မအိပ်သေးဘူးလား။ လှေကားကြီးက ဘာလုပ်မလို့လဲ။”

“ဪ . . . ဒီမှာ ကားဂိုဒေါင်ကမီးက မလင်ဘူးဖြစ်နေတာအဲဒါ မီးလုံးအသစ်တစ်ခု လဲတပ်မလို့ ဖေဖေကို သမီး နည်းနည်းပိုင်းကူပေးစမ်းပါဦး။”

ဖေဖေက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကားဂိုဒေါင်၏အပေါ်မျက်နှာကျက်မှ မီးလုံးနေရာအောက်တည့်တည့်တွင် လှေကားကို ထောင်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ ယခုပြောင်းလာခဲ့ရသော ဒီအိမ်အိုကြီးမှာ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့နေသည့် အပျက်အစီးများက နေရာတိုင်းလိုလို တွင်ရှိနေပြီး အားလုံး ဆင်းလုံးချောကောင်းဖို့ကတော့ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် ပြုပြင်ရအုံးမည်ဖြစ်သည်။

ဝါယာကြိုးစနှင့် မီးတိတ်တို့ကိုကိုင်ရင်း ဖေဖေက လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သွား၏။ ထို့နောက် လှေကားထိပ်တွင်ခွထိုင်လိုက်ပြီး မျက်နှာကျက်မှမီးလုံးကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ကျွန်မက ဖေဖေ အောက်မှ လှေကားကို မလှုပ်ရမ်းစေရန် ထိန်းပြီးကိုင်ထားပေးရသည်။

ကြော်နှစ်ကောင်းစာအုပ်တိုက်

“အင်း... ဒီကျောက်လက်ဝါးရဲ့အကြောင်းကို ဖေဖေကို ပြောပြလိုက်ရင်ကောင်းမလား။ ဘာပဲပြောပြော ဖေဖေက နဲ့နဲ့စပ်စပ် ရှိတော့ ငါသိချင်နေတဲ့ ကျောက်လက်ဝါးရဲ့အကြောင်းကိုတော့ သိရ မှာပဲ။ ဒီအကြောင်းကိုပြောပြလိုက်ပြီးမှ တော်တော်ကြာ ငါတို့ ကမ်း ခြေကိုသွားထားတာ သိသွားရင် ဆူများဆူနေမလား။”

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင်မတင်မကျနှင့် တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။ ဖေဖေ က လှေကားပေါ်မှနေ၍ ကျွန်မရှိရာသို့ ငုံကြည့်ပြီး...

“ကဲ... သမီး ချဉ်း ဟိုနံရံကလှေတပ်ကို ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါအုံး”

ကျွန်မက ဖေဖေညွှန်ပြရာ နံရံမှမီးခလုတ်တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက် သောအခါ ချက်ချင်းပင် မီးကလင်းသွား၏။

ဖေဖေက လှေကားပေါ်က ချက်ချင်းမဆင်းသေးဘဲ ပလာယာ နှင့် မီးကြိုးများကို တိုင်းထွားပြီး ဖြတ်တောက်နေပြန်သည်။ ကျွန်မက အင်အားအိတ်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို လက်ဖြင့် ဖွဖွစမ်းရင်း ဖေဖေကို ပြသင့် မပြသင့် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားကြည့်နေမိပြန်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကျောက်လက်ဝါးကြီးက တော်တော်ထူးဆန်း နေတယ်။ ဒီအကြောင်း ဖေဖေကို မေးကြည့်လိုက်တာကောင်းပါတယ်။ ကမ်းစပ်ကိုသွားတာသိသွားလို့ အဆူခံရလည်း ခံလိုက်ရုံပေါ့။”

ကျွန်မက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချက်ချင်းချလိုက်ပြီး အိတ်ကပ် ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖေဖေရှိရာ လှေကားပေါ်သို့ မော့ကာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေ... ဒီမှာကြည့်စမ်း။ ဒါ သမီးကောက်ရထားတဲ့ ကျောက်လက်ဝါးလေး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဝုန်း”

“အား”

ရုတ်တရက် ဖေဖေက ကျွန်မကိုငုံကြည့်ပြီး လှေကားပေါ်မှ နောက်ပြန်လန်ကာ ပြုတ်ကျသွား၏။ ကျွန်မ၏မျက်လုံးများမှာ ပြာဝေ သွားပြီး လှေကား၏အောက်ခြေတွင် ပုံရက်သားလဲကျနေသော ဖေဖေ ကိုကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။

“လာကြပါအုံး။ ဖေဖေ ဒီမှာ လှေကားပေါ်ကပြုတ်ကျလို့ ကျွန်မအသံက တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် ကုန်းအော်လိုက်မိသည်။”

www.burmeseclassic.com

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၄)

ကျွန်မ၏ အထိတ်တလန့်အော်သံနှင့် ဖေဖေ လှေကားပေါ်မှ အရိန်ဖြင့် ပြုတ်ကျသံတို့က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ဖြစ်သွား၏။ ရုတ်တရက် ကျွန်မက လက်ထဲမှလွတ်ကျသွားသော ကျောက်လက်ဝါးကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ ဖေဖေလဲကျနေရာဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

ဖေဖေပျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ ဖူးရောင်သွားပြီး ချက်ချင်း ပြန်မထနိုင်သေးဘဲ တညည်းတည်းတညါ့ညါဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ကြီးအတွင်းမှ မေမေကလည်း နိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ပြေးထွက်လာ၏။

"ဟယ်... ကိုကျော်ဝဏ္ဏရယ် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြုတ်ကျတာလဲ၊ ဒီမီးလုံးကို မနက်ကျမှလုပ်ရင်လည်း ရတဲ့ဥစ္စာ အခု ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

မေမေက ဖေဖေလဲကျနေရာနေရာသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ကိုက်

ပြေးလာပြီး ဝါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ်နှင့် အပြစ်တင်စကားကို ဆိုနေပြန်သည်။ ဖေဖေကတော့ မေမေကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်းမပြောနိုင်သေးဘဲ သူ့ခါးပေါ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ထောက်ရင်း မျက်နှာက ရှုံ့တွနေသည်။

ကျွန်မက ဖေဖေ ကျွန်မကိုလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ပြုတ်ကျရသည့်အကြောင်းကို မေမေရှေ့မှာ ဖွင့်မပြောရဲဘဲ အသာကလေးငြိမ်နေမိသည်။ ထို့နောက် မေမေက ဖေဖေနောက်ကျောမှပွေ့ထူပေးရင်း . . .

"ကဲ... ကိုကျော်ဝဏ္ဏရယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

ဖေဖေက ခါးမှဒဏ်ရာကြောင့် စုတ်တစ်ချက် နှစ်ချက် သတ်လိုက်ပြီး . . .

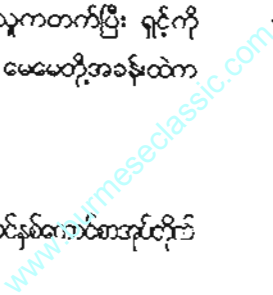
"ငါ... ငါ ပြုတ်ကျတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို လက်ကြီးတစ်ဖက်က ဆောင့်တွန်းချလိုက်တာ"

"ဘာ"

ဖေဖေစကားကြောင့် မေမေကကျွန်မပါ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ထို့နောက် မေမေက ဖေဖေကိုသေသေချာချာစိုက်ကြည့်ပြီး . . .

"မဖြစ်နိုင်တာ ကိုကျော်ဝဏ္ဏရယ်၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါဦး။ ဒီလှေကားအမြင့်ကြီးပေါ်ကို ဘယ်သူကတက်ပြီး ရှင့်ကို လာ တွန်းချမှာလဲ ကဲ... ကဲ... သွား... သင်္ဃာ မေမေတို့အခန်းထဲက ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေး သွားယူစမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ကျွန်မက ကားဂိုဒေါင်မှ အိမ်ကြီးရှိရာဆီသို့ အမြန်ပြေးပြီး သွားလိုက်သည်။ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ဝင်ချင်း မောင်လေး ထွန်းတောက်မှာ အပေါ်ထပ်မှ လှေကားအတိုင်၊ ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းလာပြီး . . .

“မမ . . . မမတို့ ဘာတွေ့ရယ်ပြီ၊ သဘောကျနေကြတာလဲ၊ ငါ့ကိုလည်း ပြောပြအုံးလေ”

ကျွန်မက ထွန်းတောက်၏စကားကို နားမလည်နိုင်ဘဲ သူ့ကို ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဘာ . . . ငါတို့ ဘာရယ်နေကြလို့လဲ၊ ဒီမှာ ဖေဖေ လှေ ကားပေါ်က ပြုတ်ကျလို့”

ကျွန်မက ထွန်းတောက်ကို ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မေမေတို့ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ ထွန်းတောက်ကတော့ ကျွန်မ စကားကြောင့် မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ စဉ်းစား တွေဝေနေပြီး အခန်းဝတွင် ရပ်နေ၏။

ကျွန်မက ဆေးဘူးယူပြီး အခန်းဝသို့ ပြန်လှည့်ထွက်လာစဉ် ထွန်းတောက်က ဘဝင်မကျဖြစ်နေသည့် သူ့မေးခွန်းကို ထပ်မေးနေ ပြန်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မမရား၊ စောစောက မမတို့ ဖေဖေတို့ အောက်ထပ်မှာ အသံအကျယ်ကြီးတွေနဲ့ တဟားဟားအော်ပြီး ရယ် နေကြတာ ငါကြားပါတယ်”

ကျွန်မက ထွန်းတောက်စကားကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော အားဘဲ ကားဂိုဒေါင်ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လေး ပြန်ပြေးလာလိုက် ကြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။ ကားဂိုဒေါင်အတွင်းတွင် မေမေက ဖေဖေနောက်ကျောကို သိင်း ဇက်ထူမ၊ထားရင်း မျက်စေ့မျက်နှာပျက်နေသည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီအိမ်ကြီးကို စပြီးပြောင်းလာတဲ့နေ့မှာမှ အခုလို ဖြစ်ရတယ်လို့ရှင်”

မေမေက ကျွန်မပြေးဝင်လာသည်ကို မြင်သွားပြီး ပြောလက် “ဝ စကားကိုရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖေဖေက လေသံတိုးတိုပြင့် . . .

“အေးလေ . . . တစ်ယောက်ယောက်တွန်းချလိုက်တယ်ဆို တာ ငါ့စိတ်ထင်ရာ လျှောက်ပြောလိုက်မိတာပါ။ တကယ်တော့ ငါ ဖာသာငါ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ခြေချော်ကျတာပါ”

ကျွန်မနှင့်မေမေမှာ ဖေဖေကို ချိုင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဆွဲ ထူမပြီး အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းတွဲပြီး ခေါ်လာကြသည်။ အိမ် ကြီးဆီသို့လျှောက်လာရာလမ်းမှာလဲ ဖေဖေပါးစပ်မှ ညည်းတွားသံကို ကြားနေရ၏။

“ဖေဖေကို လက်ကြီးတစ်ဖက် တွန်းချလိုက်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား၊ အဲဒီလက်ကြီးတစ်ဖက်ဆိုတာ ငါ့အိတ်ထဲက ကျောက် လက်ဝါးနဲ့များ သက်ဆိုင်နေသလားမသိဘူး”

ကျွန်မနှင့်မေမေက ဖေဖေကို အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းအတွင်းမှ ဆက်တိုက်ပေါ်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ချပေးလိုက်သည်။ မေမေက ဒဏ်ကျေ လိမ်းဆေးဘူးကိုဖွင့်ကာ ဖေဖေခါးမှ ဒဏ်ရာကို ပွတ်သပ်လိမ်းပေးနေ ၏။ ဖေဖေအမှုအရာက စောစောကလောက် ခံစားနေရသည့်ပုံ မပေါ် တော့ဘဲ အနည်းငယ် သက်သာသွားသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဖေဖေမျက်နှာပေါ်မှ ဖူးယောင်နေသောဒဏ်ရာက ညှိမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေဘုန်း

ကြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပင်။

“အင်း... ဘာပဲပြောပြော ဒီလက်ကြီးက သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဟုတ်လောက်တော့ဘူးထင်တယ်။ နောက်ပြီး မောင်လေးထွန်းတောက် ကြားလိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ ရယ်သံတွေကကော တကယ်ပဲလား။ ဘယ်သူ့ရယ်သံတွေလဲ”

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် မွန်ကြပ်နေ၏။ ကျွန်မက ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ လှည့်ထွက်ကာ အပေါ်ထပ်မှ ကျွန်မအခန်းရှိရာသို့ လှေကားအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်တက်လာရင်း ကျောက်လက်ဝါးကြီး၏ အကြောင်းများကိုသာ ထပ်တလဲလဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

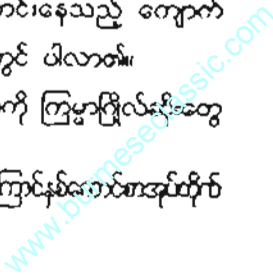
ကျွန်မက အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီးထင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်မအခန်းထဲမှာ မဲမှောင်နေပြီး ဘာကိုမှမမြင်ရ။ စောစောက မေမေအောက်ထပ်မှ လှမ်းခေါ်စဉ်က အခန်းမီးတွေအကုန်လုံး ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ပိတ်ခဲ့သည်လား။ မေမေ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခြားတစ်ယောက်ယောက်ကပဲ ကျွန်မအခန်းမီးများကို ပိတ်သွားသည်လား မသိ။ မီးခလုတ်များအားလုံးက ပိတ်ရက်သားဖြစ်နေသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသောအခန်းအတွင်း ကျွန်မ၏အသက်ရှူသံမှ လွဲ၍ ဘာသံကိုမှမကြားရ။ ဖွင့်နေသောကုတင်ဘေးမှ ပြုတင်းပေါက်က လေတဟူးဟူးဝင်နေသည်။ ကျွန်မက နံရံပေါ်မှ မီးခလုတ်များကို လက်ဖြင့်စမ်းရင်း ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ကျွန်မ၏အင်္ကျီအတွင်းမှ ကျောက်လက်ဝါးက ဆတ်ကနဲ လှုပ်ခါသွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ဟင်”

အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို ကမန်းကတမ်း နှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး မီးရောင်အောက်တွင် သေသေချာချာငုံပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်လက်ဝါးကတော့ ပကတိငြိမ်သက်နေပြီး ဘာဆိုတာမှ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်မနေဘဲ အေးစက်တောင့်တင်းနေသည့် ကျောက်သားကျောက်စိုင်တစ်ခုလိုပင် ကျွန်မလက်ထဲတွင် ပါလာ၏။

“ဒီကျောက်လက်ဝါးကြောင့် ငါတို့ဆီကို ကြွမှာပြီလားလို့တွေ့

ဝင်လာနေပြီလား၊ အခုပဲ ကြည့်၊ ဖေဖေတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ အနာတမြင်ရပြီ။ နောက်ပြီး ဒီကျောက်လက်ဝါးနဲ့ဆက်နေတဲ့ ကျောက် တုံးကြီးက သူ့ရဲ့ကိုယ်အင်္ဂါတစ်ခု ချို့ယွင်းသွားလို့ ငါတို့တွေအပေါ် အညှိုးကြီးကြီးနဲ့ ကျိန်စာတိုက်နေတာလား။ တကယ်တော့ ဒီကျောက် လက်ဝါးကို ငါ ယူမလာသင့်ဘူး။”

ကျွန်မက လက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကိုကြည့်ရင်း ရှာရှာ ဖွေဖွေ ယူလာမိခဲ့သည်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် နောင်တရနေသည်။ ပြီးတော့ အနည်းငယ် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

“ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေပေါ့၊ ဒီကျောက်လက် ဝါးကို လွှင့်ပစ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ လွှင့်ပစ်လိုက် တာပဲ ကောင်းတယ်။”

ထိုကျောက်လက်ဝါးမှာ ကျွန်မ၏လက်ထဲတွင် ပက်လက် အနေအထားနှင့်ရှိနေပြီး လက္ခဏာအရေးအကြောင်းများက လက်ဖဝါး ပြင်ပေါ်တွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ပန်းနုရောင်သန်းနေသော လက် ဖဝါးပေါ်တွင်လည်း အသက်လမ်းကြောင်းကြီးက လက်ကောက်ဝတ် သာသာလောက်အထိ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပြောင့်တန်းဆင်းနေ၏။

ကျွန်မက ကျောက်လက်ဝါးကိုကိုင်ရင်း ဖွင့်ထားသော ပြူးတင် ပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ပြူးတင်ပေါက်အပြင်ဘက် တွင် ပိန်းပိတ်အောင်မဲမှောင်နေပြီး ညှဉ့်ကံချား၏အော်သံက ဟိုမှ ဒီမှ ကြားနေရသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှ အလိပ်လိုက်တက်လာသော လှိုင်း လုံးကြီးများ၏အသံကိုလည်း ခပ်ဝေးဝေးကတည်းက တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဖြင့် ကြားနေရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထို့နောက် ကျောက်လက်ဝါးကိုကိုင်ထားသည့် ကျွန်မ၏ လက်တစ်ဖက်ကို အရှိန်ယူပြီး အားကုန်လွှဲကာ ပြူးတင်ပေါက်မှနေ၍ လွှင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။ မဲမှောင်နေသော ကျွန်မတို့၏ခြံဝင်းအဝပ် နားလောက်တွင် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသံကို ‘ဘုတ်’ကနဲ ကြားလိုက် ရ၏။ ထိုနေရာသို့ အတန်ကြာအောင် ကျွန်မ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို အလိုလို ချမိရက်သားဖြစ်သွားသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၅)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်မအိပ်ယာမှ တော်တော်လေး၊
နောက်ကျပြီးမှ နိုးလာသည်။ တစ်ညလုံး အတွေးတွေ ကစဉ့်ကလျား
နှင့် မိုးလင်းခါနီးမှပင် အိပ်ပျော်သွားသည်ထင်၏။ ကျွန်မက အိပ်ယာ
ပေါ်မှ လူးလဲထလိုက်ပြီး ညကလွှင့်ပစ်လိုက်သည့် ကျောက်လက်ဝါး
ရှိရာနေရာကို ပြုတင်းပေါက်မှနေ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မှောင်မှောင်မဲမဲတွင် ရမ်းငြိမ်းပစ်လိုက်ရသည့်ထဲတွက် ကျောက်
လက်ဝါးမှာ ဘယ်နေရာတွင် ကျသွားသည်မသိ။ ဘုတ်ကနံကျသွား
သံကြားသည်နေရာကိုပင် မှန်းကာ ကျွန်မမျက်လုံးများက ရှာဖွေ
ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအသံကြားလိုက်သည့် မြေပြင်မှာ ပြန်ပြန်ပြူးပြူး
နှင့် ပြောင်ရှင်းနေပြီး ဘာတစ်ခုမှမတွေ့ရချေ။

“ညက ငါလွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ ကျောက်လက်ဝါးက တကယ်
ရော ပြုတင်းပေါက်ရဲ့အပြင်ကို ရောက်ရဲ့လား။ အင်းလေ... ဘာပဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြော ပြော ငါပစ်လိုက်တာ သေသေချာချာကြီး မြေပေါ်ကိုကျသွားတဲ့
အသံကို ကြားလိုက်ရတာပဲ။ အခု ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ဒီကျောက်
လက်ဝါးက အသက်ဝင်နေသလိုဖြစ်နေတော့ သူနဲ့ဆက်နေတဲ့ ဘီလူး
မျက်နှာ ကျောက်တုံးကြီးဆီကိုပဲ ပြန်ရောက်သွားတာဖြစ်မယ်။ ဒါမှ
မဟုတ် . . .”

ကျွန်မက မဆီမဆိုင် ကလေးဆန်ဆန် အတွေးများကို
လျှောက်တွေးနေမိသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်မနောက်ကျောဆီမှ အခန်းတံခါးက ဖြည်းဖြည်း
စွာပွင့်လာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကွီး . . .”

ရုတ်တရက် ကျွန်မနှလုံးအိမ်ကို ဆွဲဆက်ယူလိုက်သကဲ့သို့
ဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးများပင် ပြာကနဲဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်မ
နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“သမီး . . . ရတီ နိုးပြီလား။ မေမေတောင် အခုနက သမီး
အခန်းကို လာကြည့်သေးတယ်။ သမီး နစ်နစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေ
လို့ တမင်မနိုးသေးဘဲ ပြန်ထွက်သွားတာ။ ကဲ . . . ကဲ . . . မျက်နှာ
သစ်၊ ရေခိုးချိုးပြီးရင် အောက်ဆင်းလာတော့၊ မေမေ ကော်ဖီနဲ့ပုနဲ့
ပြင် ထားလိုက်မယ်”

အခန်းဝမှ မေမေက အတွင်းသို့မဝင်လာဘဲ ကျွန်မကို လှမ်း
ပြောပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွား၏။ ကျွန်မလည်း စားပွဲပေါ်မှ
နာရီကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ကပျာကယာ အိပ်ယာသိမ်းလိုက်သည်။ အချိန်
က မနက်ရှစ်နာရီပင်ခွဲနေပေပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... မေမေ”

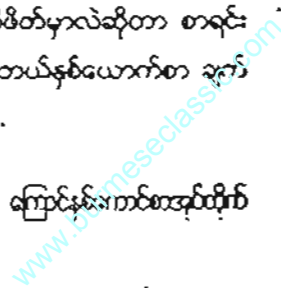
မေမေ အခန်းဝမှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်မ အဖြစ်ကို ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားရင်း ရယ်ချင်သလိုလိုပင်ဖြစ်သွားမိ သည်။ အခုလို ကျွန်မ၏ ပုံပျက်ပန်းပျက် ထိတ်လန့်သွားသော အမူ အယာကို မောင်လေးထွန်းတောက်တစ်ယောက် တွေ့သွားပါက အူ တက်အောင်ပင် ရယ်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးကြည်နေမိ၏။

ကျွန်မ အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားချိန်တွင် မေမေက ကော်ဖီ နှင့်မုန့်တို့ကို ထမင်းစားခန်းအတွင်း အဆင်သင့် ပြင်ပေးထား၏။ မေမေကတော့ မနေ့ကဒဏ်ရာမှာ အတော်ကလေး သက်သာသွားပုံ ရပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ရှေ့မှစာအုပ်စင်ပေါ်မှ စာအုပ်များကို အစီအစဉ်တကျနေရာချနေသည်။ မေမေဘေးတွင်လည်း စာအုပ်ထူထူကြီးများက အစုလိုက် အပုံလိုက် ပြန့်ကျဲနေ၏။

မေမေက သီးဖိုခန်းအတွင်းမှ ရေခဲခွေးဝါတ်ဘူးကို ကျွန်မရှိရာ ထမင်းစားစားပွဲပေါ်သို့ လာချပေးလိုက်ရင်း

“ကဲ... သမီးရတီ၊ သမီးရဲ့ အခုလာမယ့် ဆယ့်လေးနှစ် မြောက်မွေးနေ့မှာ ဘယ်သူလယ်ချင်းတွေကိုဖိတ်မှာလဲဆိုတာ စာရင်း လေး မေမေ့ကိုလုပ်ပေး။ ဒါမှ မေမေက လူဘယ်နှစ်ယောက်စာ ချက် ရပြုတ်ရမယ်ဆိုတာ ကြိုပြီး တွက်လို့ရမှာ”

“ဪ... ကြည့်စမ်းပါဦး။ သမီးမွေးနေ့ကိုတောင် မေ့နေလို့က်တာ၊ ဟုတ်သားပဲ။ အခုလာမယ့် အောက်တိုဘာလ နှစ်ဆယ်ရက်နေ့ဆို သမီး ဆယ်လေးနှစ်တောင်ပြည့်သွားပြီပဲ”

ကျွန်မက မေမေစကားကြောင့် ကော်ဖီခွက်ကို နှုတ်ခမ်းဝတွင်တောက် သောက်မည့်ဟန် ပြင်လိုက်ပြီးမှ အောက်ခံကြွေပန်းကန်ပြားပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်ရင်း တအံ့တဩနှင့် ဝမ်းသာမိနေသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဖေဖေနှင့် မေမေတို့က ကျွန်မတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ မွေးနေ့ပွဲကို သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျင်းပပေးနေကျ ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး အဲဒီတစ်နေ့လုံး ကျွန်မတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် လျှောက်လည်ခွင့်ကိုလည်း ပေးထား၏။ ဘာပဲပြောပြော တစ်နှစ်ပတ်လုံး စောင့်စားနေခဲ့ရသည့် ကျွန်မ၏မွေးနေ့ပွဲမှာ မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်း ရောက်လာတော့မည်ကိုတွေးရင်း ကျွန်မ အပျော်ကြီးပျော်နေမိသည်။

ထိုသို့ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှ ဆူဆူညံညံအသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မက အသံကြားရာဆီသို့ ထမင်းစားစားပွဲမှ ထကာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ထွန်းတောက်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်း မိုးထက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ကကိုင်ထားရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြသည်။

“ဟဲ့... နင်တို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ထွန်းတောက်၏သူငယ်ချင်း မိုးထက်မှာ ယခုကဲ့သို့ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ရောက်လာပြီး ထွန်းတောက်နှင့် အတူ ခြောင်းဆန်အောင်ဆော့လေ့ရှိသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထွန်းတောက်နှင့်မိုးထက်မှာ ကျွန်မလှမ်းအော်နေသံကို ကြားပုံပရသံ ထွန်းတောက်၏လက်နှောက်တွင် ဖွက်ထားသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို မိုးထက်က အတင်းလှနေသည်။ ကျွန်မက သူတို့ရှိရာ ဆင်ဝင်အောက်ဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း...

“ဟဲ့... ငါပြောနေတာကြားရဲ့လား။ နင်တို့နှစ်ယောက် ဆုံမိတာနဲ့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပြောရတော့တာပဲ”

မိုးထက်က ကျွန်မပျက်နှာကိုကြည့်ရင်း...

“မမရတီ... ဒီကောင်ထွန်းတောက်က လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို သူ့ဖာသာသူ ပန်းပုထုထားတာဆို... ဟုတ်လား။ အဲဒါကို သားကိုလာပြီး မြီးနေတယ်၊ မဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟင်”

ကျွန်မက ထွန်းတောက်၏နှောက်တွင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကွယ်ဝှက်ထားသော ကျောက်လက်ဝါးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ပြီး...

“ဟဲ့... ထွန်းတောက်၊ အဲဒီဟာကြီးကို အခု သွားလွှင့်ပစ်လိုက်”

ထွန်းတောက်က ကျွန်မ၏စကားကို မနိုးမခန့်ဖြင့် ပျက်ရယ်ပြုနေပြီး...

“မလွှင့်ပစ်ပါဘူး။ ဒါ ငါတို့နှစ်ယောက်ဆော့ဖို့ ဟိုနားက ကောက်ရလာတာ၊ အဲဒါ ငါ့ဥစ္စာပဲ”

ထွန်းတောက်မှ ကျွန်တို့နှစ်ယောက်လုပ်ရင်း ကျွန်မကို ပြန်ပြောနေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကိုလည်း ဘယ်ပြန်ညှာပြန် လှည့်နေ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မိုးထက်က ထွန်းတောက်လက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို ဆွဲယူပြီး စပ်စုသလိုနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြစ်ပယ်အုံးကွား၊ မင်းလုပ်ထားတဲ့လက်ကလည်း၊ ကလေးလက်ကလေးကျနေတာပဲ၊ ပုံမကျပန်းမကျနဲ့... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

မိုးထက်လက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါး၏လက်ချောင်းများမှာ လက်ဖဝါးပြင်ဘက်သို့ အနည်းငယ် ကွေးကွေးလေးဖြစ်နေပြီ။ တစ်ချောင်းနှင့်တစ်ချောင်းမှာ ပူးကပ်လျက်ရှိနေသည်။

“ငါ... ဒီလက်ကိုလွှင့်ပစ်လိုက်တုန်းက လက်ချောင်းတွေဟာ ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းပါ။ အခုမှ ဘာကြောင့် ကွေးကွေးကုတ်ကုတ်ဖြစ်သွားရတာလဲ”

ထွန်းတောက်က ကျောက်လက်ဝါး၏လက်ကောက်ဝတ်နားမှ ထောင်ကာ မြောက်ပြီး ကိုင်ထား၏။ ထို့နောက် သူ့ကျောက်ကို ကုတ်သလိုမျိုး ကျွန်မကိုလုပ်ပြနေ၏။ ကျွန်မက မိုးထက်လက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို လှမ်းယူမည်ပြုလိုက်စဉ် မိုးထက်ဆီမှ သွေးပျက်လှခမန်း အော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အား...”

ကျွန်မနှင့်ထွန်းတောက်မှာ အထိတ်တလန့်နှင့် နောက်သို့ ပြိုင်တူရုတ်မိလိုက်ကြသည်။

“အား... လုပ်ပါအုံး၊ ငါ့လည်ပင်းကိုညှစ်နေပြီ၊ လုပ်ပါအုံး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မိုးထက်အသံက ပြာတက်နေပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးက ရှေ့သို့ ပြူးထွက်လာသည်။ မိုးထက်လက်ထဲမှကျောက်လက်ဝါးက သူ့လည်ပင်းပေါ်တွင် ကွေးကွေးကုတ်ကုတ် ဖြစ်ညှစ်ထားသလိုဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မအသံများမှာ တစ်ခုတစ်ရာ အော်ဟစ်လိုက်ဖို့ပင် လည်ချောင်းဝ၌ တစ်ဆိုနေ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၆)

မိုးထက်မျက်နှာမှာ ပြုံးပြုံးပြာပြာဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် တည်ငြိမ်သွားပြီး ကျွန်မကို တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ထဲမှ ကြိတ်မှိတ်ပြီး မြို့ချထားရသလိုမျိုး တင်းတင်းကြီးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မက သူနှင့် ခပ် လှမ်းလှမ်းနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်သွားရင်း . . .

“ဟဲ့ . . . မိုးထက် . . . မိုးထက် . . . ဘာဖြစ်တာလဲ နင် ဘာ ဖြစ်သွားတာလဲ”

ကျွန်မ၏အသံက ခြောက်ကပ်ကွဲနေ၏။ တုန်ယင်နေသော ကျွန်မလက်များဖြင့် မိုးထက်၏ပခုံးစွန်းသို့ လှမ်းကိုင်ဖို့ဟန်ဖြင့်လိုက် စဉ်မှာပင် မိုးထက်က . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . မမရတီ ဒီတစ်ခါတော့ အကြီး အကျယ်ခံလိုက်ရပြီ ဝါး . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်မလက်က မိုးထက်ပခုံးဆီသို့ ရောက်မသွားမီမှာပင် မိုးထက်က သူ့ကိုယ်သူ ဆက်ပြီး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အူတက် မတတ် ရယ်ချလိုက်သည်။ ထွန်းတောက်မှာလည်း မိုးထက်ကဲ့သို့ပင် သူတို့စီစဉ်ထားသည့် လှည့်ကွက်အတွင်း ကျွန်မရောက်သွားခဲ့သဖြင့် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေတော့သည်။ ထွန်းတောက်က အဆက်မပြတ် ရယ်နေရင်း ကျွန်မ၏အဖြစ်ကို လှောင်ပြောင်နေ၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . အဲဒီလောက်အထိလည်း မကြောက်ပါနဲ့ မမရား ဝါတို့နှစ်ယောက်က မမကို ပညာလေးပေးရုံ လောက်ပါ။ ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

ကျွန်မက ရှက်စိတ်ကော ဖေါသစိတ်ကောက ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့မရတော့ဘဲ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်မောနေကြသော ထွန်းတောက်နှင့် မိုးထက်တို့၏ကျောကို လက်ဖြင့် တဖြန်းဖြန်း လွှဲရိုက် ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲဟယ် . . . ကဲဟယ် . . . ဒါ စရနောက်ရမယ့်ကိစ္စလား၊ သေနာကောင်တွေ”

“ဖြန်း . . . ဖြန်း . . . ဖြန်း”

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကျွန်မ တဖျန်းဖျန်းရိုက်နေသည့်ကြားမှ အူတက်မတတ် လှူးလိန်ကပင် ရယ်မောနေကြသည်။

ကျွန်မမှာ အရူးလုပ်ခံလိုက်ရသည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက် ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးနေမိသည်။ ထွန်းတောက်နှင့် မိုးထက်မှာ အမြဲတမ်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကျွန်မကို မခံချင်အောင် စတတ် နောက် တတ်ကြသော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါသအထွက်ရဆုံးဖြစ်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြောင်လောင်းရယ်မောနေကြသံများကို ကျွန်မ ဆက်ပြီး မကြားချင်တော့ဘဲ အနားမှ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် ပြောဆိုကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အကောင်စုတ်တွေ နှုတ်တို့ကို ငါမုန်းတယ်၊ သိလား။”

“မမ... မမရတီ... နေအုံးလေဟာ၊ ဒီမှာ မိုးထက်ရဲ့လည်ပင်း အစ်နေလို့တဲ့... ဟား... ဟား... ဟား။”

ထွန်းတောက်နှင့် မိုးထက်မှာ ကျွန်မကိုပြောင်ရင်း နောက်ရင်း နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ပါလာကြသည်။ ကျွန်မက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ပင်မကြည့်ချင်တော့။ ကျွန်မ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာစဉ် ဖေဖေကတော့ စာအုပ်စင်ရေတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီးဖတ်နေပြီး ကျွန်မတို့၏ ဆူရူညံညံအသံတွေကို ကြားပုံမရချေ။

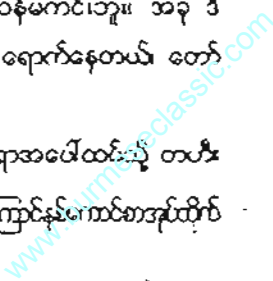
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲပြန်ရောက်သည်အထိ ဒေါသစိတ်က တော်တော်နှင့် မပြေသေးဘဲ ထွန်းတောက်နှင့် မိုးထက်ကို အသည်းတယားယားဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ အမှန်တကယ်ပင် ထိတ်လန့်သွားမိသည်မှာလည်း ကျောက်လက်ဝါးနှင့်ပတ်သက်သည့် မမြင်နိုင်သော အန္တရာယ်များကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဒါကို မိုးထက်တို့ ထွန်း တောက်တို့က ရယ်စရာမောစရာတစ်ခုလို သဘောထားရင်း ကျွန်မကို ပြောင်လောင်းဟားတိုက်နေကြ၏။

“အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကျောက်လက်ဝါးကြောင့် တစ်ယောက်ယောက် ဒုက္ခရောက်သွားရင် ငါတာဝန်မကင်းဘူး။ အခု ဒီကျောက်လက်ဝါးက ဟိုနှစ်ကောင်ရဲ့လက်ထဲမှာ ရောက်နေတယ် တော်ကြာ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့တွေ့သွားရင် ဒုက္ခ”

ထွန်းတောက်နှင့်မိုးထက်မှာ ကျွန်မရှိရာအပေါ်ထပ်သို့ တစ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

ဟီး တဟားဟားဖြင့်တက်လာပြီ။ ကျွန်မအခန်းရှေ့တွင် ခုန်ပေါက် ဖြူးတူးစွာ အသံသေဆာသံကြောင်များဖြင့် သီချင်းဆိုနေကြသည်။ ကျွန်မက သူတို့တက်လာသည်ကို မြင်ပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲနေ လိုက်သည်။

“အား . . .”

ရှုတ်တရက် မိုးထက်ဆီမှ အော်လိုက်သံကိုကြားရသည်။ ဒီ တစ်ခါတော့ ကျွန်မ လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့။ သူတို့ ကျွန်မကို လှည့် ကွက်အသစ်တစ်ခုနှင့် ထပ်ပြီး အကြောင်ရိုက်နေမှန်း စိတ်ကသိလိုက်၏။ ကျွန်မက ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူကာ ဟိုဟိုဒီဒီ လှန်လှောကြည့်နေလိုက် သည်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်နည်း နဲ့မှ လှည့်မကြည့်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

“အား . . . သေပါပြီ . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

ဒီတစ်ခါ ထပ်ပြီးကြားလိုက်ရသည့် မိုးထက်အသံက တကယ် ကို နာနာကျင်ကျင်၊ ညည်းတွားနေသည့်အသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ က စာအုပ်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လှန်လှောနေရာမှ အနည်းငယ်တော့ သံသယဖြစ်သွားသည်။

“ဒါ . . . တကယ်ပဲလား။ ဒီနှစ်ကောင်က ဉာဏ်တော့များ တယ်”

ထိုစဉ် ထွန်းတောက်က . . .

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် . . . ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်း . . .

မင်း . . . ခြေထောက်မှာ သွေးတွေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်မက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ပြုတင်းပေါက်၏မှန်မှတဆင့် နောက်သို့ မသိမသာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မှန်ထဲတွင် မိုးထက် ၏အရိပ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူ့လက်က ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်း၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်ထောက်ထားသော ခြေတစ်ဖက်ကို ခြေတပေါင်ကျိုးဖြင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လှုပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာ မှာလည်း မှန်ထဲတွင် ဝိုးတိုးဝါးတားဖြင့် မြင်နေရ၏။

“ဟဲ့ . . . အိမ်ပေါ်မှာ တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ခုန်နေတာ လဲ”

ကျွန်မက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြင့် မိုးထက်ကို လှည့်ပြီး လှမ်း အော်လိုက်သည်။ မိုးထက်မျက်နှာမှာ ရှုံ့တွနေပြီး သူ့ပါးစပ်က တအားအားနှင့်အော်ဟစ်နေ၏။ မိုးထက်က ကွေးထားသောခြေထောက် ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ပိုက်ထားရာမှ . . .

“ဒီမှာ . . . ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို သံစူးသွားလို့”

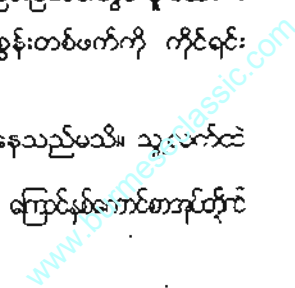
“ဟင် . . .”

ကျွန်မက မိုးထက်ကွေးညွတ်ထားသော ခြေထောက်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ညာဖက် ခြေဖနောင့်အောက်တွင် လေးလက်မ သံမိုက်ကြိုးတစ်ခုက တကယ်ပင် စူးဝင်နှစ်မြှုပ်နေသည်။

ကျွန်မက ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတမ်းထသွားပြီး မိုးထက် ခြေ ဖနောင့်မှစူးဝင်နေသော သံမိုက်နှုတ်ချိန် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်၏။ မိုးထက်မှာ ကျွန်မ၏ပခုံးစွန်းတစ်ဖက်ကို ကိုင်ရင်း ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ငိုမဲ့မဲ့ပင်ဖြစ်နေသည်။

မိုးထက်က ဘယ်လောက်နာကျင်နေသည်မသိ။ သူ့လက်ထဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မှ ကျောက်လက်ဝါးကိုပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လွှတ်ချထား၏။

“အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့။ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ရှင်းရလင်းရ သေးတာမဟုတ်ဘူး။ သံတွေက ဟိုနားဒီနားမှာ ကျနေတာအများကြီး နှင်တို့ကိုက အငြိမ် တစ်စက်ကလေးမနေဘူး။”

ကျွန်မက သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော် ငေါက်ပြောဆိုပြီး မိုးထက်ခြေထောက်မှသံကို ဆွဲနှုတ်ယူလိုက်သည်။

“အား . . .”

မိုးထက်က အသံကိုခြစ်ကာ စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်သည်။ သူ့ ခြေဖနောင့်မှ သံမှိုကြီး ကျွတ်ထွက်သွားသောအခါ သွေးများက မြင် မကောင်းအောင် ဒလဟော ထွက်လာတော့၏။ ကျွန်မက တစ်ရှူးစ တစ်ခုကိုယူပြီး သူ့ခြေဖနောင့်ပေါ်သို့ ဖိကပ်ပေးထားရသည်။ ထို တစ်ရှူး စအဖြူမှာ ခဏလေးနှင့်ပင် သွေးများ စွန်းပေပြီး ရဲရဲနီ၏။

ထိုတစ်ရှူးစ ဖိကပ်ထားသော်လည်း သွေးများက ကြမ်းပြင် ပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်ကျနေသည်။

“သွား . . . သွား . . . မိုးထက်၊ နှင်ခြေထောက်ကို ရေချိုးခန်း မှာ ရေအရင်သွားဆေးလိုက်၊ ပြီးရင် အရက်ယုံထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်း ထားလိုက်၊ တော်တော်ကြာ မေးခိုင်ပိုးတွေဘာတွေဝင်သွားရင် နှင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ထွန်းတောက်က မိုးထက်လက်စာစ်ဖက်ကို သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ထမ်းတင်ရင်း ရေချိုးခန်းဆီသို့တွဲကာ လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်မက မိုးထက်နှင့် ထွန်းတောက်တို့၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း မကြားစားကြား ဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကောင်းတယ် . . . ငါ့ကို စချင်နောက်ချင်တဲ့အဖေကောင် အခု လိုဖြစ်တာ အေးတယ်၊ ရယ်အုံးလေ၊ တဝါးဝါးတဟားဟားနဲ့”

အမှန်တော့ မိုးထက် အခုလိုဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်မစိတ်ထဲ က ပူတော့ပူင်နေမိသည်။ သူ့ခြေထောက်တွင် စူးဝင်နေသော လေး လက်မ အိမ်ရိုက်သံမှိုကြီး၏ တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက်မှာလည်း အသားထဲသို့ နှစ်ပြုန်နေ၏။ နောက်ပြီး ထိုသံချောင်းကြီးက သံချော များတက်နေသဖြင့် မိုးထက်ကို မေးခိုင်ပိုးဝင်သွားမှာ စိုးရိမ်မိနေပြန် သည်။

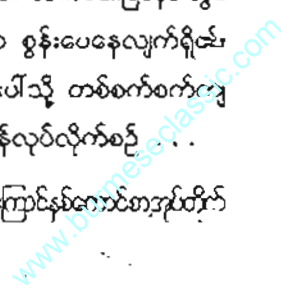
ကျွန်မက မိုးထက် ကယောင်ကတမ်းနှင့် လွှတ်ချထားသော ကျောက်လက်ဝါးကို သတိချပြီး ပြန်ငုံကြည့်လိုက်သည်။ ထိုကျောက် လက်ဝါးက စောစောကတွေ့မြင်လိုက်ရသည့်နေရာတွင် မရှိတော့၊ ကျွန်မ ပြာပြာသလဲနှင့် ဘေးဘီကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေကြည့်သည်။

“ဟင် . . . အခုနက ကျောက်လက်ဝါးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ၊ လှေကားလက်ရန်းတိုင်တွေနားကို ရောက်သွားတာလဲ၊ တစ်ယောက် ယောက် ခြေထောက်နဲ့တိုက်မိပြီး များ ရွေ့သွားတာလား”

ကျောက်လက်ဝါးမှာ ငေးကားသားမှ လက်ရန်းတိုင်များ အနီးတွင် ရောက်နေသည်။

ကျွန်မက လှေကားလက်ရန်းတိုင်နားမှ ကျောက်လက်ဝါးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်လက်ဝါး၏ လက်ဖခါးပြင်ပိုင်းတွင် မိုးထက်၏ခြေထောက်မှကျသည့် သွေးများက စွန်းပေနေလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်မက စောစောက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်စက်စက်ကျ နေသော သွေးများကို တစ်ရှူးစဖြင့် သုတ်ရန်လုပ်လိုက်စဉ် . . .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

"ဟင်..."

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှသွေးစက်တို့မှာ ချက်ချင်းပင် ခြောက်ကပ်သွားပြီး ညီညစ်ညစ်အကွက်များ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မက ထိုနေရာကို အတန်ကြာသည်အထိပင် တအံ့တဩနှင့် တွေဝေဝေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

"ဒါ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အခုလေးတင် မိုးထက်ခြေထောက်က ကျတဲ့သွေးတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် မြန်မြန်ကြီး ခြောက်သွားရတာလဲ"

ကျွန်မမျက်လုံးများမှာ ကြမ်းပြင်ကိုကြည့်ရင်း၊ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်နေ၏။

ကျွန်မခြေထောက်နားမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ညီညီညစ်ညစ်အကွက်များမှာ သွေးကွက်ဟူ၍ ယုံနိုင်စရာပင်မရှိ။ ခြောက်သယောင်နေ၏။

"ဒါ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အရမ်းထူးဆန်းနေပြီ"

ကျွန်မပါးစပ်က အသံပင်ထွက်သွားအောင် တအံ့တဩဖြင့် ရေရွတ်မိလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မလက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို ပြန်ထုတ်ကြည့်ကာ အနည်းငယ် သံသယဝင်သလိုလိုဖြစ်လာ၏။

"ဒီကျောက်လက်ဝါးကြီးက မိုးထက်ချဲ့သွေးစက်တွေကိုပဲ စုတ်ယူပစ်လိုက်တာလား။ ကျောက်လက်ဝါးပေါ်မှာလည်း သွေးတွေ တွေ့နေရတယ်။ ဒီလောက်သွေးတွေကို ကျောက်သားထဲ စိမ့်ဝင်အောင် ဘယ်လိုစုတ်ယူပစ်လိုက်တာလဲ"

ကျွန်မမှာ ကျောက်လက်ဝါးပြတ်ကြီးကို ကိုင်ရင်း ဖေဝေဝါနှင့် ငိုငိုတော့ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၇)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်မမွေးနေ့ဖိတ်စာများကို ပေဝေက မြို့ပေါ်မှ သွားယူလာသည်။ မွေးနေ့ဖိတ်စာကပ်လေးမှာ အပြာရောင်ပေါ်တွင် ရွှေရောင်ဖောင်းကြွစာလုံးများနှင့် ရိုက်ထားပြီး နင်းဆီပန်း၏အနံ့များဖြင့် မွှေးကြိုင်နေသည်။ ကျွန်မက ဖိတ်စာများပေါ်တွင် ကျောင်းမှသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ချင်းစီ၏ နာမည်များကို အစဉ်တကျ ရေးနေ၏။

"သမီးရေ... သမီးဒေါ်လေးတို့ကိုလည်း သပ်သပ် တစ်စောင်ဖိတ်လိုက်အုံးနော်၊ ခြောက်... နောက်ပြီး ကိုတင်ဝင်းတို့ မသန္တာတို့ကိုလည်း ဖိတ်ဖို့ မေ့နေအုံးမယ်"

မေမေက ဖေဖေညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ဒေါ်လေးနှင့် ယခင်ကျွန်မ တို့နေထိုင်ခဲ့ရာ အိမ်ဟောင်းကြီး၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ မိတ်ဆွေများ ၏ နာမည်များကိုပါ သတိတရနှင့် ဖိတ်ခိုင်းနေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထွန်းတောက်နှင့်ပါပီမှာ ကျွန်မနှင့်မေမေအနီးသို့ စပ်စုသလို နှင့် ရောက်လာကြသည်။ ထွန်းတောက်က သူ့သူငယ်ချင်းများကိုလည်း ဖိတ်ချင်နေ၏။

“မမရတီ... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း သွားဖိတ်ချင်တယ်။ သူတို့ဆီက မမအတွက် မွှေးနွေးလက်ဆောင်က အနည်းဆုံးတော့ ဘော့ပင်တစ်ချောင်းလောက်တော့ ရမှာပေါ့... ဟီး... ဟီး...”

ထွန်းတောက်မှာ ကျွန်မနားသို့ အတင်းတိုးဝင်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းများကို ရွတ်ပြနေရင်း ကျွန်မရေးပြီးသားဖိတ်စာကဒ်များကို လှန်လှော မွှေနှောက်နေ၏။

“ခဏနေဦး ထွန်းတောက်ရာ၊ ငါ ဒီမှာ နာမည်ရေးမယ့်စာရင်းတွေ နှင်လုပ်တာနဲ့ ရွတ်ကုန်ပြီ”

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွန်းတောက်မွှေနှောက်နေသော လက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ မေမေက ဘေးက နေ၍ ...

“သား... မရှုပ်နဲ့လေ၊ ဒီမှာ နာမည်တွေမှာပြီး ထပ်ရေးမိနေအုံးမယ်၊ အပြင်မှာသွားဆော့ချေ။ သွား... သွား... ပျံ့ပို့ကိုပါ ခေါ်သွား။ သားက လိမ္မာတယ်”

မေမေက ထွန်းတောက်ကိုချော့မော့ပြီး ကျွန်မတို့အနားမှ အတင်းနှင်လွှတ်နေ၏။ ထွန်းတောက်က ချက်ချင်းမသွားသေးဘဲ ကျွန်မကို မကျေမနပ်နှင့် စိုက်ကြည့်နေရင်း ...

“ဒါဆို... မနွေက မိုးထက်သံစူးတဲ့နေရာက မမယူသွားတဲ့ လက်ဝါးလေးပြန်ပေး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ အဲဒါ ငါ့ဥစ္စာပဲဟာ”

ကျွန်မကလည်း မရ၊ ထွန်းတောက်နှင့်အပြိုင် ပြန်ပြီး ငြင်းခုံနေမိသည်။ တကယ်တော့ ဒီကျောက်လက်ဝါးကိုလည်း ထွန်းတောက်လက်ထဲသို့ ပြန်ပြီးမထည့်ပေးချင်ပါ။ ထွန်းတောက်လက်ထဲထည့်လိုက်လျှင် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း မေမေနှင့်ဖေဖေတို့လက်ထဲ ရောက်သွားပေလိမ့်မည်။ အခုတောင် မေမေက ကျွန်မနှင့်ထွန်းတောက် ငြင်းခုံနေသည့် ကျောက်လက်ဝါးအကြောင်းကို နားမလည်သလိုနှင့် ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မမ မလိုချင်လို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လို့ ပြန်ကောက်လာတာ၊ အဲဒါ ငါ့ဥစ္စာပဲပေါ့၊ မရဘူး... အခုပေး...”

ထွန်းတောက်က ကျွန်မဆီမှ ကျောက်လက်ဝါးကို မရမက ပြန်တောင်းနေသည်။ သူ့ပုံစံက တကယ်မရလျှင် ဧပူသောင်းကျန်းတော့မည့်ပုံ ပေါက်နေသည်။

“ဘာလဲ သမီး၊ ဘယ်ကကျောက်လက်ဝါးကို မောင်လေးက တောင်းနေတာလဲ”

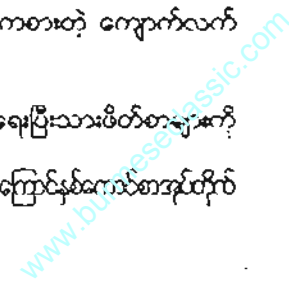
ထွန်းတောက်မှာ ကျောက်လက်ဝါးကြီးအကြောင်းကို မေမေအားပြောပြလိုက်ဖို့ ပါးစပ်တပြင်ပြင် လုပ်နေ၏။

ကျွန်မက သူ့ထက်တရင် မေမေ့ကို ဖာဖာထေးထေးနှင့် အလှအယက် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ၊ သမီးတို့ကစားတဲ့ ကျောက်လက်ဝါးလေးပါ”

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆို နာမည်ရေးပြီးသားဖိတ်စာများကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကောက်ယူကာ ထွန်းတောက်ကို အတင်း စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ခေါ်ထုတ်လိုက်သည်။ မေမေက ကျွန်မ ပြီးပြီးရောဖြင့် ပြောဆိုလိုက်သည့်စကားကို ဖာသိဗာသာနေလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဖိတ်စာများကို နာမည်များ ဆက်ရေးနေ၏။

“ကဲ... ထွန်းတောက်... လာ... လာ... နင်နဲ့ငါ ရွာထဲက အိမ်တွေကို ဖိတ်စာသွားဝေရအောင်၊ မေမေလည်း မေမေဖိတ်ချင်တဲ့လူတွေရဲ့နာမည်တွေ ရေးထား၊ သမီးပြန်လာတော့ သွားပေးလိုက်မယ်”

ကျွန်မက စားပွဲပေါ်မှ နာမည်ရေးပြီးသားဖိတ်စာတစ်ချို့ တစ်ဝက်ကို ကောက်ယူကာ ထွန်းတောက်ကိုခေါ်ပြီး ထထွက်လာခဲ့သည်။ ထွန်းတောက်မှာလည်း အပြင်သို့ထွက်ရလျှင် အရာရာက သူ့အတွက် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ဖြစ်သွား၏။

“ထွန်းတောက်ရေ ငါတို့ စက်ဘီးတွေကို နင် ဝိုဒေါင်ထဲက ထုတ်ထားလိုက်၊ ငါ အဝတ်အစားလဲပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်”

ကျွန်မက ထွန်းတောက်ကိုပြောပြီး ကျွန်မအခန်းထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။ ကျွန်မအခန်းထဲသို့ရောက်ကာမှ . . .

“မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကျောက်လက်ဝါးကို လက်စဖျောက်ပစ်မှရမယ်ကြာရင် ထွန်းတောက်လုပ်ပုံကြောင့် အကုန်လုံး ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်”

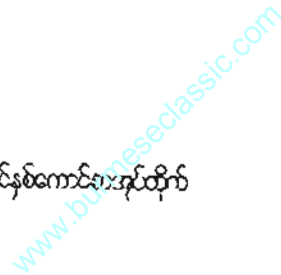
ကျွန်မက ဗီဒီအပေါ်ဆင့်တွင်တင်ထားသော ကျောက်လက်ဝါးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ကျောက်လက်ဝါး၏လက်ဖဝါးပေါ်တွင် မနေ့ကစွန်းပေနေသော မိုးထက်၏ သွေးစသွေးနုတို့ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ကျောက်သားပကတိ ဖြူဆွတ်ဆွတ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အင်း... ဒီကျောက်လက်ဝါးက မိုးထက်ရဲ့သွေးတွေကို စုပ်ယူပစ်လိုက်တာတော့ သေချာတယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီကျောက်လက်ဝါးကို စပြီးတွေ့ခဲ့တဲ့နေရာမှာ ပြန်ပြီးသွားမြှုပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ သူ့ဘေးက ဘီလူးမျက်နှာနဲ့ ကျောက်တုံးကလည်း ဘာမှန်ညာမှန်၊ ငါသိတာမဟုတ်ဘူး၊ ထော်ကြာ ဒီထက်ပိုပြီး မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ကုန်ရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီကျောက်လက်ဝါးကို ယီ တစ်ခါတည်း၊ ယူခဲ့တာကောင်းမယ်”

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျောက်လက်ဝါးကို အင်္ကျီအိတ်အတွင်း ထည့်ယူလာလိုက်သည်။ ထိုစဉ် အောက်ထပ်မှ မိုးထက်က ကျွန်မကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေတော့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်မက ဂိုဒေါင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထွန်းတောက်က သူ့စက်ဘီးကို လေထိုးနေ၏။ ကျွန်မ စက်ဘီးကိုလည်း ဂိုဒေါင်ရှေ့တွင် အသင့်ဒေါက်ထောက်ထားသည်။ အခုလို ကျွန်မနှင့်အတူ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီသွားရမည်ဆိုလျှင် ထွန်းတောက်မှာ အပျော်ကြီး ပျော်နေတာတစ်ခု။ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့မှာလည်း ထွန်းတောက်နှင့်ကျွန်မ ကို ကျောင်းနှင့်အိမ်သွားရုံလောက်သာ စိတ်ချလက်ချရှိပုံရပြီး အခုလို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း သွားရပြီဆိုလျှင်တော့ အိမ်ရှေ့ခြံအထိ ရောက်အောင် ဂရုစိုက်သွားကြရန် အထပ်ထပ်မှာကြားလေ့ရှိသည်။

“အင်း... ခါတိုင်းဆိုရင် ဖေဖေနှင့်မေမေက ငါတို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်ရင် တတွတ်တွတ်နဲ့ မှာတမ်းရွှေနေကျပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျားသားမိုးကြီး၊ ဖေဖေကော မေမေကော စိတ်လိုလက်ရနဲ့ ဘာတစ် ခွန်းမှမပြောပါလား။ ဝေက္ခ ငါ အခုအသက်ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်ပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လူကြီးဖြစ်သွားလို့ မမှာတော့တာပဲဖြစ်ရမယ်”

ကျွန်မက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကျေနပ်နေပြီး စက်ဘီး လက်ကိုင်ခြင်းအတွင်းသို့ ဖိတ်စာများကို ထည့်လိုက်သည်။ မောင်လေး ကတော့ ကျွန်မစက်ဘီးကို ရှေ့ဘီးကော နောက်ဘီးပါ လေရှိ မရှိ စမ်းပေးပြီး လေထိုးပိုက်ကို ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ ဖြန်သွားထည့်လိုက် သည်။ အခုလိုဆိုတော့လည်း မောင်လေးထွန်းတောက်မှာ သူမက်မက် မောမောလိုချင်နေသည့် ကျောက်လက်ဝါးကို သတိပင်မရတော့။

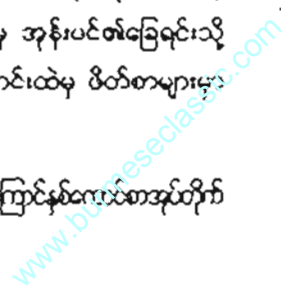
ကျွန်မက စက်ဘီးလက်ကိုင်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ရင်း ထောက် ထားသော ဒေါက်ကို ခြေထောက်ဖြင့်တွန်းကန်ဖြုတ်လိုက်စဉ် ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အရှိန်ဖြင့် ဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရသလို စက်ဘီးနှင့်ဝေးရာသို့ လွင့်စင်ထွက်သွားသည်။

“ဂိုနိုး... အုန်း... ”

ကျယ်လောင်သောမြည့်ဟီးသံကြီးနှင့်အတူ ကျွန်မတစ်ကိုယ် လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွား၏။ ကျွန်မ မှောက်လျက်အနေအထားနှင့် လဲပြိုနေရာနေရာမှာ စက်ဘီးနှင့် သုံးလေးကိုက်ခန့်အကွာသို့ပင် ရောက်သွားသည်။ ကျွန်မ ချက်ချင်းလှူးလဲထပြီ။ အသံကြီးကြားရာဆီ သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်မ၏စက်ဘီးလေးမှာ သဲမြေပြင်ပေါ်တွင် တုန်းလုံးလဲနေ ပြီး ရှေ့ဘီးပေါ်တွင် အုန်းသီးစိမ်းဖန့်ဖန့်နှစ်လုံးက အပိုင်လိုက်တင်နေ သည်။ နောက်တစ်လုံးကတော့ ဂိုဒေါင်ဘေးမှ အုန်းပင်၏ခြေရင်းသို့ အရှိန်ဖြင့်လိမ့်သွား၏။ စက်ဘီး၏ရှေ့ခြင်းတောင်းထဲမှ ဖိတ်စာများမှာ လေထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ်လွင့်စင်ကုန်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

"ဘုရား... ဘုရား... ငါ ကံကောင်းလို့ မသေတာပါလား။
ကြည့်စမ်း၊ ဒီလောက်အမြင့်ကြီးက ကျလာတဲ့အုန်းသီးတွေက ငါ့ရပ်
နေတဲ့နေရာကိုပဲ တည့်တည့်ကြီးကျလာတာ"

ကျွန်မက ဂိုဒေါင်ဘေးမှ အုန်းပင်အမြင့်ကြီးကိုမော့ကြည့်
ရင်း တအံ့တဩဖြစ်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်မအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာက ဆတ်ကနဲ
လှုပ်ရှားသွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

"ဟင်... ငါ့အိတ်ထဲက ကျောက်လက်ဝါးက လှုပ်သွားပါ
လား"

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မက အင်္ကျီအိတ်ပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်
ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မလက်က အင်္ကျီအိတ်ပေါ်သို့ အံ့ပြီး
စမ်းထားစဉ် ကျောက်လက်ဝါးက နောက်တစ်ကြိမ် သိသိသာသာကြီး
လှုပ်လိုက်ပြန်၏။

"ဘုရား... ဘုရား... စောစောက ငါ့ကို တစ်ယောက်
ယောက်က ဆောင့်တွန်းလိုက်တာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီကျောက်လက်ဝါးနဲ့ပဲ
ပတ်သက်နေတာလား။ ဒီကျောက်လက်ဝါးက ငါ့အသက်ကို ဆောင့်
တွန်းပြီး ကယ်လိုက်တာပဲလား"

"မ... မ... ဟာ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ တော်သေး
တာပေါ့၊ ကံကောင်းလို့... ကြည့်စမ်း"

ထွန်းတောက်က ကျွန်မရိုရာသို့ ကမျောသောပါး ပြေးလာ
ရင်း ကျွန်မလက်ကိုဆွဲယူဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ ကျွန်မက . . .

"အေး... တော်သေးတယ်၊ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ဂေါ်ဘီး
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လေးတော့ သွားပါပြီ"

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆို ပုံရက်သားလဲနေသော စက်ဘီးဆီ
သို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ စက်ဘီးအရှေ့ဘီးပေါ်မှ အုန်းသီးနှစ်လုံးကို
ဘေးသို့ မ... ပြီးချလိုက်ပြီး သေသေချာချာကြည့်လိုက်၏။ ရှေ့ခွေတစ်ခု
လုံးမှာ တွန့်လိမ်သွားပြီး စမုတ်တံများက အားလုံးနီးပါး ကျွိုးပြတ်
ထွက်ကုန်သည်။

ရှေ့ဘီးတစ်ခုလုံး တွန့်လိမ်နေသော ကျွန်မစက်ဘီးလေးကို
မြေကြီးပေါ်မှ ဆွဲမ... ယူလိုက်ပြီး ဂိုဒေါင်ရိုရာဆီသို့ ပြန်သွားထားလိုက်
သည်။ ကျွန်မအတွေးများမှာလည်း သေဘေးမှ သိသိကလေးလွတ်
မြောက်သွားရသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် တအံ့တဩဖြစ်နေရသည်။

"ငါ့အသက်ကို ကယ်လိုက်တာဟာ ဒီကျောက်လက်ဝါးပဲ
ဖြစ်မယ်၊ ဒီကျောက်လက်ဝါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ချေချေမြစ်မြစ်သိတဲ့လူ
တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ မေးကြည့်မှဖြစ်တော့မယ်၊ ငါ့အတွက်
သိပ်ကိုထူးဆန်းနေပြီ၊ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမေးရင်ကောင်းမလဲ"

ကျွန်မက တွန့်လိမ်နေသောစက်ဘီးကို ဂိုဒေါင်နံရံတွင် ငိုပြီး
ထောင်ထားလိုက်၏။ ထိုစဉ် ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် အတွေးစတစ်ချက်
က ဖျတ်ကနဲပေါ်လာ၏။

"ဟုတ်ပြီ... ဒီအကြောင်းကို မနက်ဖြန်ကျောင်းတက်ရင်
ဆရာမ ဒေါ်ခင်ချိုချိုကို မေးကြည့်ရမယ်၊ ဆရာမက နံနံစပ်စပ်ရှိတော့
ငါသိချင်တဲ့ ဒီကျောက်လက်ဝါးအကြောင်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့
သိရမှာပဲ"

ကျွန်မ ဂိုဒေါင်အတွင်းမှ တစ်လှမ်းချင်း ပြန်ထွက်လာစဉ်

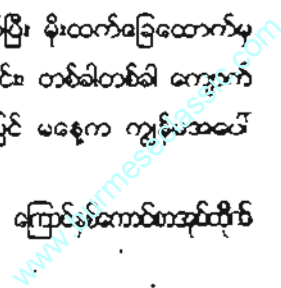
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မောင်လေးထွန်းတောက်မှာ မြေပြင်ပေါ်မှ လေတိုက်တိုင်း တဖျတ်ဖျတ် လွင့်နေသော မွှေးနေ့ဖိတ်စာများကို အပြေးအလွှား လိုက်ကောက်နေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ဆရာမတို့နေတဲ့ ဟောဒီပတ်ဝန်းကျင် က ထုံးဓါတ်ပါတဲ့ကျောက်သားကျောက်ဆိုင်တွေဟာ သူ့သဘာဝ အတိုင်း ပုံစံအမျိုးမျိုးပြောင်းတတ်တယ်၊ နောက်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်ကိုဆန်းကျယ်တဲ့ အရောင်အသွေးတွေလည်း သူ့ဖာသာသူ ပြောင်း ပြောင်းသွားတတ်ကြတယ်”

ကျွန်မမေးနေသော မေးခွန်းများကို ဆရာမ ဒေါ်ခင်ချိုချိုက တစ်ခုချင်းစီ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ရှင်းပြနေပြီး ကျေနပ်လက်ဝါးကို လည်း သူ့လက်ထဲတွင် အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်ပြီးကြည့်နေ၏။ ကျွန်မက ဆရာမပြောပြနေသည့် အဖြေများကို သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျဖြစ်နေမိသည်။ ထို့နောက် ဒီကျောက်လက်ဝါးနှင့်ပတ်သက်ပြီး မိုးထက်ခြေထောက်မှ ကျသည့်သွေးများ စုပ်ယူလိုက်သည့်အကြောင်း တစ်ခါတစ်ခါ ကျောက် လက်ဝါးက လှုပ်ရှားတတ်ကြောင်း တို့အပြင် မနေ့က ကျွန်မအပေါ်

သို့ ပြတ်ကျလာသည် အုန်းသီးများ၏အန္တရာယ်မှ သိသိကလေး လွတ်
မြောက်သွားပုံတို့ကိုပါ ထူးထူးဆန်းဆန်းအဖြစ် ဆရာမအား ထပ်ပြီး
ပြောပြလိုက်ပြန်သည်။

ဆရာမ ဒေါ်ခင်ချိုချိုမှာ မျက်မှန်ကိုင်တစ်ဖက်ကို လက်တစ်
ဖက်ဖြင့်မ.တင်ရင်း၊ ကျောက်လက်ဝါးကို ဘယ်ပြန်ညှာပြန် လှည့်ပတ်
ကြည့်နေသည်။

“အေး... ဆရာမကတော့ အဲဒီမမြင်နိုင်တဲ့ အကြောင်း
တရားတွေကို သိပ်ပြီး လက်မခံချင်ဘူး။ နောက်ပြီး သမီးတို့အရွယ်မှာ
ဒီလို စိတ်ချောက်ချားစရာတွေ ယုတ္တိမဆန်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို
စိတ်မဝင်စားစေချင်ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာမ၊ သမီးက ဒီကျောက်လက်ဝါးနဲ့ပတ်သက်
တဲ့ အကြောင်းတွေက ထူးဆန်းလွန်းနေလို့ မေးမိတာပါ။”

ကျွန်မက ဆရာမရှေ့တွင် ကိုယ်ကို ကိုင်ညွတ်လိုက်ရင်း
ထရို တသေနှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။ ဆရာမက ကျွန်မလက်ထဲသို့
ကျောက် လက်ဝါးကိုပြန်ပေးရင်း . . .

“တစ်ချို့လူကြီးသူမတွေ၊ ရှေးအဖိုးကြီးတွေ အများကြီးတွေ
ကတော့ ဒီလိုကျောက်ကဖြစ်နေတဲ့ အမတေတွေ၊ ဘာတွေအကြောင်း
စုံစုံလင်လင်သိမှာပဲ သမီး၊ သမီးတို့လက်လှမ်းမီသလောက် သမီးတို့
နားမှာ မေးကြည့်ပေါ့၊ ဆရာမကတော့ သိပ်မသိဘူးကွဲ့။”

ဆရာမကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လှည့်အထွက်တွင် ကျွန်မစိတ်ထဲ
၌ မတင်မကျ အတွေးတွေက ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ နောက်ပြီး
ကျောက်လက်ဝါး၏ ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်တွေက ကျွန်မကိုယ်တိုင် ထင်

ကြင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထင်ရှားရှားကြီး တွေမြင်ခဲ့ရသဖြင့် ဆရာမ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေ
အပေါ် သိပ်ပြီး လက်မခံချင်သလိုဖြစ်နေသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဒီ
အကြောင်းကို ကျွန်မ သိကိုသိရမဖြစ်မည်။ ဆရာမပြောသလို ရှေ့မှ
နောက်မှ လူကြီးသူမတွေကတော့ ဒီကျောက်လက်ဝါးရဲ့ ရာဝင်ကို
သိမှာပဲဟုလည်း အကြိမ်ကြိမ် တွေးကြည့်နေမိ၏။

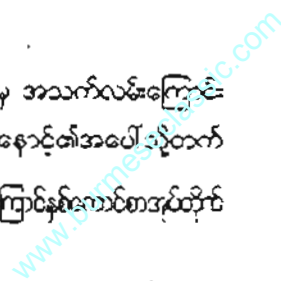
ထိုနေ့က ကျောင်းမှအပြန်လမ်းတွင် ကျွန်မကလေးယောက်
တည်း တွေရာလေးပါးတွေတော့ရင်း လျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆရာမ
ဒေါ်ခင်ချိုချိုမှာ အရာရာကို လက်တွေ့သဘောဆန်သည်။ သူ့အတွေး
တွေက လွတ်လပ်သည်။ ကျွန်မကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ အကြောင်း
အရာ တစ်ခုကို အစမှအဆုံးအထိ အကြိမ်ကြိမ် တွေဝေပြီး စဉ်းစားချင်
စဉ်းစားနေမည်။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာမပြောသလို ယုတ္တိမဆန်တဲ့
အကြောင်းတရားတွေကို စိတ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့်ပင် သိချင်နေမိမည်
ဖြစ်၏။

ကျွန်မက လွယ်တိတ်အတွင်းမှ ကျောက်လက်ဝါးကို ဆွဲထုတ်
ယူလိုက်ရင်း သေသေချာချာပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ကျောက်လက်ဝါးမှာ
ကျွန်မ၏လက်အတွင်း တကယ့်ကလေးတစ်ယောက်၏လက်လို သေး
ငယ်ပြီး လက်ခုံပေါ်မှ ပန်းနုရောင်သွေးကြောမျှင်များမှာ အနည်းငယ်
မိုန်ဖျော့ဖျော့ပင်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မက လက်ဖဝါးပြင်ကို လှန်ပြီး ကြည့်
လိုက်ပြန်၏။

“ဟင်... ”

ကျောက်လက်ဝါး၏လက်ဖဝါးပြင်ပေါ်မှ အသက်လမ်းကြောင်း
မှာ စတော့တုန်းကလိုမဟုတ်တော့ဘဲ လက်ဖနှောင့်၏အပေါ်သို့တက်

ကြောင့်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကာ သိသိသာသာကြီးပင် တိုတောင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အခုလို အသက်လမ်းကြောင်းတိုသွားတဲ့ ဒီကျောက်လက်ဝါးကိုတွေ့ရင် ဆရာမ ဒေါ်ခင်ချိုချို ဘာပြောမလဲ၊ ဒါ ယုတ္တိမရှိဘူးလို့ ပြောအုံးမှာလား”

ကျွန်မက ကျောက်လက်ဝါးကို လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ပြန်ထည့်လိုက်ရင်း၊ အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဆက်ပြီး လျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မလျှောက်ပြန်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း လမ်းဘေး၊ ဝဲယာမှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မျှတ်စေ့က အလိုလိုကြည့်မိနေ၏။

ကျွန်မမြင်တွေ့နေရသော လမ်းဘေးမှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတိုင်းလိုလိုသည် အသက်ဝင်နေကြသော ရုပ်တုကြီးများကဲ့သို့ ကျွန်မကို မမှိတ်မသုန် ပြန်ပြီးစိုက်ကြည့်နေကြသည်ဟုလည်း စိတ်က ထင်နေမိသည်။ ကျွန်မ ခြေလှမ်းများကို တတ်နိုင်သလောက် ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်နေမိသည်။ အခုလို ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် လမ်းမှာ လူရိပ်လူခြေပြတ်ပြီ၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းနေသည့်အတွက် ကျွန်မစိတ်တွေက အလိုလိုချောက်ချားနေ၏။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ၏ စက်တီးလေး ပျက်စီးသွားသည့်အတွက် အခုလို ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ခရီးတွင် ကျွန်မအတွက် အတော်ကလေးပင် ဒုက္ခရောက်နေရသည်။ တတ်နိုင်သမျှ ခြေလှမ်းကို မြန်မြန်လျှောက်နေရသော်လည်း ကျွန်မမျက်လုံးများက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေရသည်။

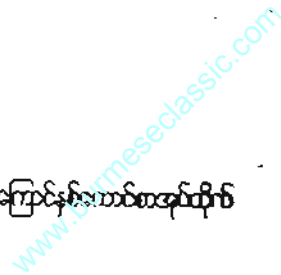
မကြာမီ ရွာကလေးတစ်ရွာကို ဖြတ်လာမိသည်။ ထိုရွာကလေး ကြောင်နှစ်ကောင်စအုပ်တိုက်

၏အဆုံးတွင်မှ ကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ အိမ်ကြီးဆီသို့ရောက်မှာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ရွာကလေးအတွင်း၊ ခပ်အုပ်အုပ်ဖြစ်နေသော အိမ်ကလေးများကိုကြည့်ကာ . . .

“အင်း. . . ဒီရွာထဲမှာ ကျောက်လက်ဝါးရဲ့အကြောင်းကို သိနိုင်တဲ့သူတော့ တစ်ယောက်တစ်လေးတော့ရှိမှာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံးသိအောင်လုပ်ဖို့ ငါကြိုးစားရမယ်”

ရွာကလေးတစ်ခုလုံးကို အုန်းပင်မြင့်မြင့်ကြီးများက အုပ်မိုးကွယ်ဝှက်ထားသလိုဖြစ်နေပြီး ထိုအုန်းပင်ကြီးများက ပင်လယ်ပြင်မှ တိုက်ခတ်လာနေသောလေအေးများကြောင့် တရှဲရှဲအသံမြည်ရင်း လူးလူးလွန်လွန်နှင့် ယိမ်းထိုးနေသည်။

ဖုန်မှုန့်များ၊ သဲမှုန့်များနှင့် သစ်ရွက်အကြွေများက လေထဲတွင် ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ဝဲနေကြသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာလည်း မဲမှောင်ကာ အံ့မှိုင်းလာနေ၏။ မကြာမီ မိုးသက်လေပြင်းများက ကျွန်မတို့ကမ်းခြေတစ်ခုလုံးပေါ်သို့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကျရောက်လာပေတော့မည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် တဖွဲ့ဖွဲ့ကျလာသော မိုးစက်မိုးပေါက်တို့က ကျွန်မကိုယ်ပေါ်တွင် တစ်စတစ်စ ခိုခွဲလာ၏။ ကျွန်မက လွယ်အိတ်ကို ပခုံးမှဖြုတ်ကာ ရင်ဘတ်အတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းပွေ့ပိုက်လိုက်ရင်း ခေါင်းပေါ်တွင်လည်း လက်တစ်ဖက်ကို အုပ်မိုးထားကာ ကျွန်တို့အိမ်ကြီးအဝင်လမ်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ချိုးကျွေ့ဝင်လိုက်သည်။

အိမ်ကြီး၏ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်ကာမှ မိုးက ပိုပြီးသည်။ သည်းမည်းမည်း၊ ရွာလာတော့သည်။ ပင်လယ်ပြင်မှ မိုက်ခတ်လာသော လှိုင်းလုံးကြီးများ၏အသံက မိုးသံလေသံများကြားတွင် ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ကြားနေရသည်။ မေမေက ကျွန်မကို အိမ်အဝင်မှနေ၍ စိုးရိမ်တကြီး ဆီးကြိုရင်း လှမ်းပြောလိုက်၏။

“သမီးရယ်... ဒီလောက်မိုးတွေရွာနေတာ ထီးလေးဘာလေး ဖွင့်ဆောင်းလာရောပေါ့၊ ပေး... ပေး... လွယ်အိတ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မေမေက ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မထံမှ မိုးစိုနေသော လွယ်အိတ်ကို လှမ်းတောင်းနေ၏။

“ဪ... မေမေကလည်း လေတွေက ဒီလောက်တိုက်နေတာ သမီးထီးဖွင့်ဆောင်းလိုက်ရင် သမီးထီးက လေထဲမှာ လန်ပြီး ကိုင်းတွေကြီးကုန်မှာ”

ကျွန်မက မေမေကို လွယ်အိတ်လှမ်းပေးမည်လုပ်ပြီးကာမှ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ကျောက်လက်ဝါးကို သတိရပြီး . . .

“ရတယ်မေမေ... ရတယ်... သမီးလွယ်အိတ်က မိုးရေတွေစိုနေတာ”

မေမေကိုပြောပြီးပြီးချင်း အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ကျွန်မ ကယာကယာ လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ မေမေက ကျွန်မခြေထောက်မှ တစ်စက်စက်ကျနေသော ရေစက်ရေပေါက်တို့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အဝတ်စဖြင့် လိုက်သုတ်နေ၏။

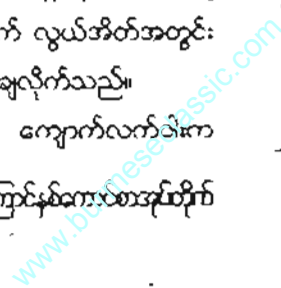
“မြန်မြန်လုပ်နော် သမီး။ အအေးပတ်နေအုံးမယ်”

ကျွန်မက လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလိုက်သည်။ ကျွန်မရင်ဘတ်ထဲတွင် ပွေ့ပိုက်ထားသောလွယ်အိတ်မှာလည်း မိုးရေများရွဲရွဲစိုနေပြီး အထဲမှ စာအုပ်တွေက အနည်းငယ်ပင် စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မက အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ရေစိုနေသော အင်္ကျီအဝတ်အစားများကို ချွတ်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာအုပ်များကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သွန်မှောက်ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကျောင်းစာအုပ်များနှင့်အတူ ကျောက်လက်ဝါးက

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တောက်ကနဲကျလာ၏။

“သမီးရေ... မြန်မြန်လုပ်နော်၊ ရေမြန်မြန်ချိုးပြီး နွေးနွေး ထွေးထွေးနေလိုက်”

တံခါးဝမှ မေမေအသံက အခန်းအပြင်ဘက်တွင် ရေစက် လက်ကျနေသော ကျွန်မခြေရာတွေကို လိုက်သုတ်နေပြီး အခန်းအတွင်း သို့ ဝင်လာတော့မလို ကြားနေရ၏။ ကျွန်မက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မြန် ကျဲကျဲနေသော ကျောင်းစာအုပ်များကြားမှ ကျောက်လက်ဝါးကို ဗီရိ အောက်သို့ ကမန်းကတမ်း ခြေထောက်နှင့် ကန်ပြီး ထည့်လိုက်ရ သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... မေမေ... ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ရေစိုနေသောလွယ်အိတ်နှင့် အင်္ကျီအဝတ် အစားများကိုပါ တစ်ခါတည်း လျှော်ဖွပ်ရန်လုံးထွေးပြီး ရေချိုးခန်း အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်မ ရေချိုးခန်းအတွင်းသို့ ရောက် သောအခါ ကျွန်မနောက်ကျော တံခါးအပြင်ဘက်သို့မှ တောက်ခေါက် သံကျယ်ကျယ်ကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“တောက်”

“ဟင်”

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေးညှင်းများထသွားကာ ကျွန်မနားကိုပင် ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရ သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၈)

ချက်ချင်းပင် ကျွန်မက ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီးကြည့် လိုက်၏။ ရေချိုးခန်းနှင့် ဆက်နေသော ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲတွင် ဘာဆိုတာမှမတွေ့ရ။

“ငါ့စိတ်ကပဲ ထင်နေတာလား။ ဒီတောက်ခေါက်သံကြီးက ငါ့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတာပါ။ ဘာလဲ ငါ ဘာတွေဖြစ်နေတာ လဲ”

ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင် နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ရေချိုးခန်းတံခါးကို ပြန်တွန်းပိတ်လိုက်ပြီး ရေစိုနေသော အဝတ်အစားများနှင့် လွယ်အိတ်ကိုလျှော်ရန် ရေလေး ကြီးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်စဉ် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်...”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ပြန်သော တံခါးခေါက်သံကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲဖြစ်သွား၏။ ထိုအသံကို အခန်းတံခါးနား တွင် ကပ်ကာ နားထောင်လိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒေါက်. . . ဒေါက်. . . ဒေါက်”

အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ရာမှပြန်မဖြေဘဲ အခန်းတံခါးကို သာ အဆက်မပြတ် ဆက်ပြီးခေါက်နေ၏။

“ဟဲ့. . . ဘယ်သူလဲလို့မေးနေတယ်လေ”

ကျွန်မက လေသံကို အနည်းငယ်ဖြင့်ကာ ထပ်အော်ပြီး မေး လိုက်ပြန်သည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်လန့်နေ သည့်စိတ်က ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်၍မရချေ။

“ငါပါမမ၊ ဒီမှာ ပါပီလေး ဘယ်ရောက်နေလည်းမသိဘူး။ လုပ်ပါအုံး”

ထွန်းတောက်၏အသံမှာ မိုးသံလေသံကြားတွင် မကြားတစ် ချက်ကြားတစ်ချက်နှင့် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မက ထွန်းတောက်ကို စိတ် ပေါက်ပေါက်နှင့်. . .

“ငါ. . . ဒီမှာ အဝတ်လျှော်နေတယ်လေ၊ နင့်ပါပီကို မရှာပေး အားသေးဘူး”

ကျွန်မ ပြန်အော်ပြောလိုက်ပြီး မကြာခင် ထွန်းတောက်မှာ ကျွန်မအိမ်ခန်းအတွင်းမှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားပုံရသည်။ ကျွန်မကို နောက်ထပ် ဘာတစ်ခုမှပြန်မပြောတော့။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အပြင်ဘက်တွင် မိုးက သည်းကြီးမကြီးပင် ရွာနေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေကောမိုးကော ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တပေါ ဝေါကျသံမှာ ခေါင်းပေါ်ပြိုကျလာလှပတတ် သောသောည့်လျက်ရှိနေ သည်။ ကျွန်မတို့ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိရာ ဒေသများမှာ အခုလို မိုးနှောင်း ပိုင်း ကာလများတွင် မိုးက ပိုပြီး သည်သည်ထန်ထန် ရွာတတ်သည်။ တစ်ခါတရံ မုန်တိုင်းများက ကျွန်မတို့ကမ်းစပ်ပေါ်မှ လူနေအိမ်များ ကိုပင် ရိုက်ပုတ်ချိုးဖျက်သွားလေ့ရှိသည်။

ကျွန်မက ဆပ်ပြာတိုက်ပြီးစ လွယ်အိတ်ကို ရေချိုးခန်းအခင်း ကြမ်းပြင်တွင် နှစ်ချက်သုံးချက်ဆောင့်ပြီး ဖွပ်လျှော်လိုက်သည်။ ထို နောက် ရေလေးအတွင်းသို့ နှစ်ကာ ရေဆေးလိုက်ပြီး ပြန်ညှစ်ချ လိုက်၏။ ထိုစဉ် ကျွန်မညှစ်ချလိုက်သောလွယ်အိတ်မှ နီထွေးထွေး သွေးစက်များက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တဖြန်းဖြန်း ကျလာလေသည်။

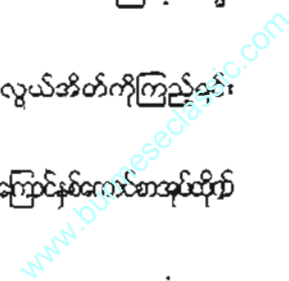
“အား”

ချက်ချင်းပင် ကျွန်မမျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။ ကိုယ် ခန္ဓာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လွင့်စင်သွားမတတ် အနောက်သို့လန်ကာ ကြမ်း ပြင်ပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်လျက်သား လဲကျသွား၏။ ကျွန်မလက်အတွင်းမှ သွေးများ တစ်စက်စက်ကျနေသောလွယ်အိတ်ကို ရေချိုးခန်း၏ထောင့် ဆီသို့ အထိတ်တလန့်နှင့် ယောင်ယမ်းကာ လွင့်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဘုရား. . . ဘုရား. . . ဒီလွယ်အိတ်က ဘာကြောင့် သွေး တွေကျလာတာလဲ”

အခန်းထောင့်မှ ရဲရဲနီနေသော လွယ်အိတ်ကိုကြည့်ရှု၍

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်မရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အတင်းဖိထားရသည်။ တဒိန်းဒိန်း၊ လှုပ်ခါနေသော ရင်ဘတ်မှာ ကျွန်မ၏လက်အောက်တွင် နိုင်ချည်မြင့်ချည် ဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေတော့သည်။

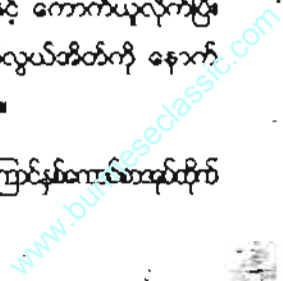

အခန်းထောင့်မှ လွယ်အိတ်ကို ကျွန်မ အတန်ကြာသည်အထိ မလှုပ်မယှက်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တွန့်လိမ်နေသော လွယ်အိတ်မှာ နောက်ထပ် နီနီထွေးထွေးသွေးစက်များ ကျမနေတော့ဘဲ ကွေးကွေး ကောက်ကောက်နှင့် ပုံရက်သားဖြစ်နေသည်။

ခဏအကြာ ကျွန်မက ထိုလွယ်အိတ်ရှိရာ အခန်းထောင့်သို့ လေးဖက်ထောက်ရင်း ထွားသွားကာ လက်နှင့် မဝံ့မရဲတို့ထိကြည့်လိုက် ခမ်း။

ပျော့စိစိ စိုစွတ်စွတ်မှလွဲ၍ ဘာတစ်ခုမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ် မနေ။

ကျွန်မက ထိုလွယ်အိတ်ကို မရဲတရဲနှင့် ကောက်ယူလိုက်ပြီး မျက်စေ့နှင့်ကပ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုလွယ်အိတ်ကို နောက် တစ်ကြိမ် ဖြည်းဖြည်းချင်း ညှစ်ကြည့်လိုက်၏။

လွယ်အိတ်မှ တစ်စက်စက်ကျလာသော နီထွေးထွေးအရောင် များမှာ ကျွန်မထင်သလို သွေးစက်များမဟုတ်ဘဲ လွယ်အိတ်အနီရောင် မှ ဆေးများ ကျွတ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ဟူး... ”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးကန်ကန်ချရင်း ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ရယ်ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်သွား၏။ နောက်ပြီး ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရမှန်းကိုလည်း ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ပြန်တွေးကြည့်လို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် ရေခဲလာသော အင်္ကျီအဝတ်အစားများကို ခပ်မြန် မြန်လျှော်ဖွပ်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှ ရေတုတ်ခွန်းဖြင့် လောင်းချပြီး ချိုး ပစ်လိုက်သည်။ ရေချိုးဆန်းအတွင်း ယခုကဲ့သို့ ရေဖလားနှင့် ခပ်ချိုး လိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းသွားသလိုဖြစ်ပြီး ကယောက်ကယက်ဖြစ်သွားသောစိတ်များက အနည်းငယ်ပျောက်ကွယ် သလို ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ခံတော့လည်း မျက်နှာကျက်မှ ရေပန်း ကိုဖွင့်ချပြီး စိမ်ပြေပြေချိုးရင်း ထင်ရာမြင်ရာ အတွေးပေါင်းစုံတို့ကို တွေးတောနေရသည်ကိုပင် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မ နှစ်သက်နေမိ ပြန်၏။

“ငါဟာ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်ကောင် မလေးတစ်ယောက်ပါလား။ အခုပဲကြည့်လေ၊ ဒီလွယ်အိတ်အနီရောင် က ကျွတ်တဲ့ဆေးတွေကို ငါ ဘာဖြစ်လို့ သွေးတွေလို့ထင်ရတာလဲ”

ကျွန်မရေခိုးချိုးပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားချိန်တွင် ထွန်း၊ တောက်မှာ ကျွန်မရှိရာသို့ ကပျောသောပါးပြေးလာရင်း...

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မေ... ပါပီလေးကိုရှာတာ တစ်အိမ်လုံးနဲ့နေပြီ၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ထွန်း၊တောက်၏မျက်နှာအမူအယာမှာလည်း သိသိသာသာ ကြီး ပျက်နေ၏။ မေပေနှင့်မေမေကိုလည်း ပါပီလေးကို မတွေ့ရကောင် လာ၊ဆိုပြီး ဆူဆူပူပူလုပ်နေပုံရသည်။ မေမေက ကျွန်မတို့ရှိရာဆီသို့ လျှောက်လာရင်း...

“သမီးတို့ပါပီလေးက ဒီအိမ်ကြီးကို စရောက်ကတည်းက ဂနာငြိမ်တာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ဟောဒီအနီးနားရွာကလူတွေက ဘယ်လိုလူတွေမှန်းသိတာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ ဖမ်းပြီးခေါ်သွားရင် တော်သေးတယ်၊ သတ်ပစ်တာတို့ ဘာတို့ဆို ဒုက္ခပဲ”

မေမေပြောလိုက်မှ ကျွန်မနှင့်ထွန်း၊တောက်မှာ ပါပီလေးကို ပိုပြီးစိတ်ပူလာသည်။ ကျွန်မက ထွန်း၊တောက်ကို...

“မောင်လေး... နင် စတိုခန်းတို့ ကားဂိုဒေါင်တို့ကိုကော သွား ရှာပြီးပြီလား”

“လှေကားအောက်က စတိုခန်းကိုတော့ရှာပြီးပြီ၊ ကားဂိုဒေါင် ဘက်မှာတော့ မရှာရသေးဘူး”

ထွန်း၊တောက်က ပြောပြောဆိုဆို ကားဂိုဒေါင်ရှိရာ အိမ်အပြင် ဘက်သို့ ထွက်ရန် ဟန်တပြင်ပြင်လုပ်နေ၏။ ကျွန်မက မေမေမျက်နှာ ကို တစ်ချက် လှမ်းအကဲခတ်လိုက်သည်။ မေမေမျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ပါပီအတွက် စိုးရိမ်သောကမ္ဘာဖြစ်နေပုံရသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးက တစ်စတစ်စနှင့် ဖွဲ့လေးသောကုတော့ သဖြင့် ကျွန်မနှင့်ထွန်း၊တောက်မှာ မိုးကာအင်္ကျီကိုယ်စိတ်လျက်ကြရင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၈၄ ■ သတိုးတေဇ

အိမ်ကြီး၏ဘေးမှ ကားဂိုဒေါင်ရှိရာဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကားဂိုဒေါင်အနီးသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်မနှင့်ထွန်းတောက်မှာ ပါပီလေးကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေကြသည်။

“ပါပီလေး... လာလာ... ပါပီ...”

ထွန်းတောက်မှာ ဂိုဒေါင်တစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ရှာပြီးနောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားပုံ ရသည်။ ကျွန်မက ထွန်းတောက်မျက်နှာကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟူသည့် အမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထွန်းတောက်က ခဏစဉ်းစားသလိုလုပ်လိုက်ပြီး...

“မမ... ငါတို့ပါပီက ဟိုကျောက်ဆောင်တွေ ကမ်းခြေတွေ ဘက်သွားရင်းနဲ့ မျက်စေ့လည်နေတာလားမသိဘူး။”

ကျွန်မက ထွန်းတောက်ကားကို လက်ခံသလိုလိုသော်လည်း အခုလို လှိုင်းကြီးလေထန်နေသည့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဆီသို့ သွားရန်မှာ အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။ အတူသေဖြင့် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တားမြစ်ထားသည့်ဒီနေရာကို သွားလိုက်မိ၍လည်း အဆူအပူခံရမည်ကို တွေးမိနေပြန်၏။

“လာပါ... မမရာ၊ မိုးလည်း နည်းနည်းတော့စဲသွားပါပြီ။ ငါတို့ အဲဒီကမ်းစပ်ဖက်မှာသွားရှာရင် မကောင်းဘူးလား။ ကမ်းစပ်ကိုသွားလို့ ဖေဖေနဲ့မေမေသိသွားလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ တို့နှစ်ယောက် အဆူခံရတာထက်စာရင် ပါပီလေးက ပိုပြီးသနားဖို့ကောင်းပါတယ်။”

ထွန်းတောက်ပြောသလို တကယ်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စလုံးမှာ အခုအချိန်တွင် ပါပီလေးအတွက် တကယ်ပင် စိတ်ပူနေရပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ထွန်းတောက်ကိုမေးခေါ်ပြီး ကမ်းခြေတွင် သွားရှာရန် မျက်စိပျက်ကဲလှမ်းပြလိုက်သည်။ ထွန်းတောက်မှာ ကျွန်မအမူအရာကို ချက်ချင်း နားလည်လိုက်သလိုနှင့် အိမ်ကြီးဆီသို့ မသိမသာ တစ်ချက် အကဲခပ်သလိုလှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်မမေ့ရမ့် ခပ်ဘွက်သွက်ကလေး လျှောက်သွားနေ၏။ ကျွန်မကလည်း ထွန်းထောက်ခြေလှမ်းများကို မီအောင် သူ့နောက်မှ အပြေးတစ်ဝိုင်းဖြင့် ပြေးလိုက်သွားသည်။

ကျွန်မတို့ဂိုဒေါင်အတွင်းမှထွက်လာပြီးနောက် မိုးက တစ်စထက်တစ်စ ပိုပြီး ခပ်စိပ်စိပ်နှင့် တဖွဲဖွဲကျလာပြန်သည်။ ကျွန်မက မိုးကာအင်္ကျီမခေါင်းစွပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မေးစေ့နားတွင်စုပြီး သိုင်းချည်ကိုင်ထား၏။ ထွန်းတောက်ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ လေတိုက်လိုက်တိုင်း သူ့မိုးကာအင်္ကျီခေါင်းစွပ်မှာ အနောက်ဖက်သို့ လန်လန် သွားသဖြင့် လက်နှင့်ပြန်ပြီး ဆွဲချနေရသည်။

သဲသောင်ပြင်ကမ်းခြေတစ်ခုလုံးမှာ ရေစီးကြောင်းလေးများက ဟိုတစ်စုဒီတစ်စု လှည့်ပတ်ကျွတ်ကားစီးနေ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်မနှင့်ထွန်းတောက်မှာ ဒီရေစီးကြောင်းလေးများအတွင်း စီးဆင်းနေသောရေများနှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပက်ရင်း ဆော့မိကြမှာသေချာ၏။ အခုတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပါပီကလေး၏ ဇောဖြင့် ဘာကိုမှ မမြင်ကြတော့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေမိကြသည်။

ထွန်းတောက်မှာ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပါးစပ်နားတွင်ကပ်ကာ ခြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပါပီလေးကို အော်ခေါ်လိုက်တိုင်း မိုးကာအင်္ကျီမှခေါင်မွှပ်မှာ နောက်သို့ လန်လန်ပြုံးကျနေ၏။

“ပါပီရေ... ပါပီ... ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ပေါများရာနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုကျောက်တုံးကျောက်ခဲများရှိရာနေရာမှာ ပြီးခဲ့သည်ရက်က ကျောက်လက်ဝါးကို တွေ့ခဲ့ရသည်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မက ထိုကျောက်လက်ဝါးနှင့်ဆက်နေသည့် ဘီလူးမျက်နှာနှင့် ကျောက်တုံးကြီးဆီသို့ အမှတ်မထင် စိတ်ကရောက်သွား၏။

“ထွန်းတောက်ရေ... ငါတို့ ဟိုကျောက်လက်ဝါးလေးတွေ့တဲ့နေရာကို သွားကြည့်ရအောင်”

ထွန်းတောက်နှင့်ကျွန်မမှာ ထိုကျောက်တုံးကြီးရှိရာဆီသို့ တော်တော်ကလေး လျှောက်လာလိုက်ရသည်။

“ဟိုမှာ... လှမ်းမြင်နေရတဲ့နေရာမဟုတ်လား မမ”

ထွန်းတောက်က ကျွန်မ၏ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ရင်း လက်ညှိုးထိုးပြနေ၏။ ကျွန်မက မျက်နှာပေါ်သို့ တဖျတ်ဖျတ်လာစင်နေသော မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ကို လက်ဖမ်းဖြင့် သပ်ချလိုက်ရင်း...

“အေး... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်...”

ကျွန်မလှမ်းမြင်နေရသော ကျောက်တုံးကြီးမှာ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မကို အညှိုးတကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်မနေတော့ဘဲ သူ့ရှေ့မှ ကျောက်လက်ဝါးကိုတူးခဲ့စဉ်က ချိုင့်ခွက်အတွင်း တစ်စုံတရာကို စားတော့ပါးတော့မလို မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်နေသလိုဖြစ်နေ၏။

“ကြည့်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်မနှင့်ထွန်းတောက်မှာ ထိုချိုင့်ခွက်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ သွေးပျက်မတတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ကျွန်မ၏အသံက လည်ချောင်းဝအထိ ထွန်းကန်ထွက်လာပြီးမှ တိုးတိတ်ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ထွန်းတောက်မှာလည်း ပါပီလေး၏ အဖြစ်ကို ချိုင့်ခွက်ကလေး၏နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ကြည့်ရင်း တရံ့... နှင့်... နေသည်။

“အီး... ဟီး... ဟီး... ပါပီလေး... ပါပီလေး ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူလှုပ်လိုက်တာလဲ... အီး... ဟီး... ဟီး...”

ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အေးစက်တောင့်တင်းနေပြီး မျက်ရည်များက ဘယ်လိုမှ ပွင့်အံ့ကျမလာတော့ဘဲ လူသေကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။

ပါပီလေး၏ဘေးမှ ကျောက်တုံးကြီးကို နှာနှာကျည်းကျည်း ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း ကျွန်မပါပီလေးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖွဖွတိုးတိုး ရွတ်ဆိုမိနေသလားဆိုသည်ကိုပင် ကျွန်မ မသိတော့။ ထိုကျောက်တုံးကြီးတွင်လည်း သွေးစတို့က စွန်းထင်းပေကုန်နေ၏။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ကိုယ်ပေါ်မှ မိုးရေခိုးစက်တို့က ပါပီလေးရှိရာ ချိုင့်ခွက်အတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း စီးဆင်းနေကြသည်။ ထိုချိုင့်ခွက်ဘေးမှ ဘီလူးမျက်နှာနှင့် ကျောက်တုံးကြီးမှာ မြိန်ရည်ရွက်ရည် စားသောက်ရတော့မည် မျက်နှာအမူအရာနှင့် နှုတ်ခမ်းပမ်းနားသတ်နေသည့် နှာနှာဘာဝတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူနေသည်။

ကျွန်မ ထိုကျောက်တုံးကြီးထဲမှအကြည့်ကို ချက်ချင်းခွာလိုက်ပြီး ...

“ကဲ... သွားကြရအောင် မောင်လေး။ တို့ ဒီအပေါ်ကမြေ

ကြောင်းနှမ်းကပ်စာအုပ်တိုက်

“အမလေး”

“ဟာ”

တုန်ရင်နေသော ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏အသံက ခြောက်ကပ်ကွဲအက်နေသည်။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုကြဖို့ ဆွဲအကုန်ကြသည်။

ထိုကျောက်လက်ဝါးကို တူးယူထားသည့်ချိုင့်ခွက်ထဲတွင် သွေးများ အလိမ်းလိမ်းနှင့် ကျွန်မတို့၏ပါပီလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပါပီလေး၏ခေါင်းပိုင်းမှာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်က ကုတ်ဖဲ့စားသောက်ထားသလို ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေကာ ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံးပေါက်ပြုပြီး ဟင်းလင်းပွင့်နေ၏။ ထိုဗိုက်ပေါက်ထဲမှ ကလီစာများက ရဲရဲနီနေသျှက် အပြင်သို့ တန်းလန်းထွက်ကျနေသည်။

“ဟယ်... ပါပီ...”

ကြောင်းနှမ်းကပ်စာအုပ်တိုက်

ကြီးတွေနဲ့ ဝါပီလေးအလောင်းကို မြှုပ်လိုက်ကြမယ်"

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ ဝါပီလေးကို အတန်ကြာအောင်ငေး၊ စိုက်ကြည့်နေရာမှ ကြွင်းနှုတ်ခမ်းဝေပေါ်မှ သံမြေများကို ချိုင့်ခွက်ထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ တွန်းချလိုက်ကြသည်။ ထွန်းတောက်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သံများကိုပွေ့ပိုက်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းတွန်းချနေရာမှ ရွိုက်ကြီးတင်ငိုနေတော့သည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ မို့မောက်နေသော ဝါပီလေးရှိရာ မြေပုံပေါ်တွင် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးတစ်ခုကို လည်း စိုက်ထူထားလိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် လုံးတွင် ခြေလှမ်းများက လေးလံတုန်ဆိုင်းနေကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာစကားမှ မပြောမိကြဘဲ ရင်ထဲတွင် ကိုယ်စီအတွေးများဖြင့် ပူလောင်နေကြသည်။

ကျွန်မကတော့ ဝါပီလေးနှင့် ဒီနေရာက ဘီလူးမျက်နှာ ကျောက်တုံးကြီးတို့ ဘယ်လိုထက်စပ်နေသလဲဆိုသည်ကိုသာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

"ဝါပီလေးသေရတာဟာ သွေးရိုးသားရိုးတော့ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ နောက်ပြီး ဒီကျောက်လက်ဝါကြီးတွေတဲ့နေရာမှာမှ ဘာကြောင့်လာပြီး အသေဆိုးနဲ့ သေရတာလဲ၊ ဘေးကဘီလူးမျက်နှာနဲ့ ကျောက်တုံးကြီးရဲ့ ပါးစပ်မှာလည်း သွေးစသွေးနေတွေ တွေ့နေရတယ်။ ဒါဟာ နာနာဘာဝတစ်ကောင်ပဲလား"

ပင်လယ်ပြင်မှလေအေးများက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ နောက်ကျောက်ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်နေ၏။ ကျွန်မနှင့် ခြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မောင်လေးထွန်းတောက်တို့မှာ တဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေသော ဝါပီလေးထဲတွင် ခေါင်းပိုက်စိုက်နှင့်သာ တစ္ဆေရွေ့ လျှောက်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ရန်ကုန်ကိုသွားမှ ပါပီလိုမျိုး နောက်တစ်ကောင် ဝယ်ပေးမယ်ဆိုတာ မငိုပါနဲ့တော့ တိတ် တိတ်”

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့မှာ ကျွန်မတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို နှစ်သိမ့်ချော့မော့စနေကြသော်လည်း တကယ်တမ်းတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် ပါပီလေးအတွက် ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းနေကြသည်။ ဖေဖေကတော့ ကျွန်မတို့မောင်နှမကို နောက်ထပ် ချစ်စရာကောင်းပြီး လိမ္မာသည့် ခွေးကလေးတစ်ကောင် ဝယ်ပေးအုံးမည်ဟု အကြံပြုကြိမ်ပြောဆိုနှစ်သိမ့်နေ၏။

တကယ်တော့ အခုလို သံယောဇဉ်တွေဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ တမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ကြော့ကွဲပြီး ကျန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်မ မခံစားချင်ပါ။

အခန်း (၉)

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်မ အိပ်ယာမှန်းသောအခါ ကျွန်မ၏မျက်လုံးများမှာ မှိမောက်ပြည့်တင်းနေ၏။ ညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘဲ ပါပီလေးအကြောင်းကိုစဉ်းစားကာ မျက်နှာနှင့်ခေါင်းအုံးတို့ ဖိကပ်ပြီး တအားငိုချလိုက်မိသည်။ ထွန်းတောက်မှာလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ညစာကိုပင် ကောင်းစွာမစားဘဲ အိပ်ယာထဲသို့ အစောကြီးဝင်သွားသည်။

“တကယ်တော့ ပါပီလေးသေရတာ သမီးတို့အဖြစ်လဲ ပါတယ်ကွဲ့၊ သမီးတို့က ပါပီလေးကို ဒီအတိုင်း လွှတ်၊ လွှတ်ထားတော့ ရပ်ထဲရွာထဲက ကာလသားတွေက မူးမူးရွေးရွေးနဲ့ သတ်ပစ်လိုက်တာနေမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားခွေးဆိုးတွေက ဝိုင်းကိုက်လိုက်သလားမသိဘူး၊ ခက်ပါတယ်ကွယ်”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ သမီးတို့ရယ်၊ ဒီတစ်ခေါက် ဖေဖေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

အခန်းအပြင်ဘက်မှ မေမေက တံခါးခေါက်ရင်း ကျွန်မကို နှိုးနှေးသံကြားလိုက်ရသည်။

“သမီးရေ... ရတီ... ထတော့ဆယ်”

မေမေအသံကြောင့် ကျွန်မ အတွေးတွေ လွင့်ပျယ်ကုန်ကြ သည်။

“ဟတ်ကဲ့... မေမေ”

ကျွန်မ ကပျာကယာ မျက်နှာသစ်ရေရိုးချိုးပြီး အောက်ထပ် သို့ဆင်းရန် လှေကားထိပ်ဆီသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။ လှေကား ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ အပြင်ဘက်လသာဆောင်မှ လေက ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပွေ့ပိုက်နှုတ်ဆက်လိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ဪ... မနက်ဖြန်မနက်ကုန်ရင် ငါ အသက်ဆယ့်လေးနှစ် တောင် ပြည့်ပြီပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တိုးဝင်လာသော မှန်ပြုတင်ပေါက်မှ လေများက ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးကို လန်းဆန်းသွားသော်လည်း မနေ့က မိုးရွာထဲသွား ထားရသည့်အချိန်နှင့် ခြေဆစ်လက်ဆစ်များက ကိုက်ခဲတောင့်တင်း နေ၏။

ကျွန်မက အပြင်ဘက် လသာဆောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ သည်။ အပြင်ဘက်လသာဆောင်တွင် ကျွန်မ မနေ့က လျှော်ဖွပ် ထားသော လွယ်အိတ်အနီရောင်က လေထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ်လွင့် လျက်ရှိနေသည်။

“အင်း... ငါ မနေ့ကလျှော်လိုက်တဲ့ လွယ်အိတ်တို့ အင်္ကျီ တို့ကို နေပူမှာ မေမေထုတ်လှမ်းထားပါလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီနေ့မှ နေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေလိုက်တာ”

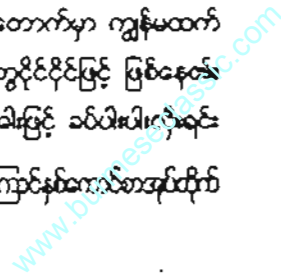
လှေကားအတိုင်း နင်းလျှောက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာ ခဲ့သည်။ ကျွန်မမိတ်ထဲတွင်လည်း ဒီတစ်ခါ အောက်ထပ်သို့ဆင်းရသည် မှာ လှေကားထစ်များက ပိုမိပ်နေပြီး ကွေ့ကွေ့ပိုက်ပိုက်နှင့် ကြာရှည် လွန်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်မ လှေကားရင်းသို့ရောက်သည်နှင့် မေမေက ထမင်း စားစားပွဲမှနေ၍ ...

“ကဲ... သမီး... လာ... ကော်ဖီရယ်၊ သမီးကြိုက်တဲ့ ပဲပြုတ်နဲ့ထမင်းရယ်ကြော်ထားတာ စားလိုက်အုံး”

ထမင်းစားစားပွဲတွင် မောင်လေးထွန်းတောက်မှာ ကျွန်မထက် အရင်စောပြီးရောက်နေကာ ခေါင်းညှို့ပြီး တွေ့တွေ့ခိုင်ခိုင်ဖြင့် ပြစ်နေ၏။ မေမေက သူ့ဘေးမှနေ၍ ကိုက်မှန်တစ်ချပ်ကို ခါးဖြင့် ခပ်ပါးပါးလှဲရင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပါးစပ်ထဲသို့ ခွံ့ကျွေးဖို့ လက်ပြင်နေသည်။

ကျွန်မက ထမင်းစားပွဲခိုင်းမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲပြီး နေ့စဉ်ပုံမှန်လုပ်နေရသော လုပ်ငန်းတစ်ခုလို ညည်းညည်းငွေငွေနှင့် ဝင် ထိုင်လိုက်သည်။ မေမေက ကျွန်မ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ဓါတ်ဗူး ထဲမှ ကော်ဖီဖျော်ပြီးသားများကို ကျွန်မရှေ့မှ အချို့ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ငဲ့ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မေမေက . . .

“မနက်ဖြန်မနက်စောစောကို ရွာထိပ်က ဘုန်းကြီးငါးပါးကို သမီးရဲ့မွေးနေ့အတွက် အာရုံဆွမ်းကျွေးမယ်၊ နောက်ပြီး မေမေတို့ ဖိတ်ထားတဲ့လူတွေကိုလည်း မနက်စာကျွေးမယ်လေ၊ အခုတောင် သမီးတို့ဖေဖေက ရွာထိပ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးတွေကို သွားလျှောက်နေပြီ”

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းလိုလို ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ မွေးနေ့ပွဲများကို ဝတ္တရားမပျက်ဘဲ စည်စည်ကားကား ပြုလုပ်ပေးနေကျဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းများကို လည်း ထိုနေ့တွင် အမှတ်တရလက်ဆောင်များ ပြန်ပေးပြီး ကားနှင့် တစ်နေ့ကုန်အောင် လျှောက်လည်ခွင့်ပေးနေကျဖြစ်သည်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကိုက ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကို ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ပေးရသည်မှာလည်း နည်းနည်းလေးမှ ပင်ပန်းပုံမရချေ။

သို့သော် ယခုတစ်ခါကျရောက်လာသည့် ကျွန်မ၏မွေးနေ့ပွဲမှာတော့ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ဘုန်းကြီးငါးပါးကို အိမ်သို့ပင့်ဖိတ်ပြီး အာရုဏ်ဆွမ်းကပ်သည်မှာ ကျွန်မတို့အဖို့ အထူးအဆန်းတစ်ခုသဖွယ်ပင် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မအထင်တော့ ကျွန်မ၏မွေးနေ့နှင့်အတူ ဒီအိမ်ကြီးကို ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြောင်းလာခဲ့သည့်အထိမ်းအမှတ်နှင့် အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးကို ပေါင်ပြီး ကျင်းပလိုက်သည်ဟု ထင်မိသည်။

“ဒါနဲ့ . . . သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း နွေးနွေးတို့ အေးမာလာမင်းတို့ကော ဒီနေ့ ဘယ်အချိန်လာကြမှာလဲ”

“အင်း . . . သူတို့ ညနေလောက်တော့ ရောက်ကြမယ်ထင်တယ်၊ သူတို့က သူတို့အိမ်တွေကိုတောင် ကြိုပြောထားပြီးပြီ၊ ဒီည သမီးတို့အိမ်မှာ ခါတိုင်းလို လာစုပြီးအိပ်ကြမှာ”

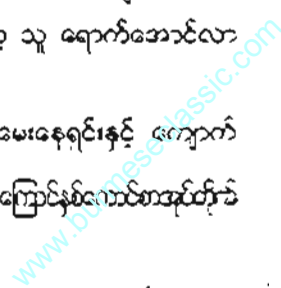
နွေးနွေးနှင့်အေးမာလာမင်းတို့မှာ ကျွန်မနှင့် မူလတန်းကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ရသူများဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့ ယခုနေခဲ့သည့် အိမ်အဟောင်းအနီးမှ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းလိုလို ကျွန်မ၏ မွေးနေ့ပွဲမတိုင်မီ တစ်ရက်ကတည်းက ရောက်လာကြပြီး အစစအရာရာကို ကူညီညာလုပ်ကိုင်ပေးနေကြဖြစ်၏။ ကျွန်မက ကော်ဖီကို တစ်ကနီကင်ပုံလိုက်ပြီး ထွန်းတောက်ဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“မောင်လေး . . . နင် မိုးထက်တို့ကောဖိတ်ပြီးပြီလား၊ သူဘယ်အချိန်လာမှာတဲ့လဲ၊ သူ့ခြေထောက်ကဒဏ်ရာကော ဘယ်လိုနေသေးလဲဟ”

ထွန်းတောက်က ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကျောဆန့်သလိုနှင့် ကိုယ်ဟန်ကို အနည်းငယ်ပြင်လိုက်ရင်း . . .

“ဟိုတစ်ရက်ကတော့ သူဖျားနေတယ်၊ ကျောင်းတောင်မတက်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မမမွေးနေ့ကိုတော့ သူ ရောက်အောင်လာမှာပါ”

ကျွန်မက မိုးထက်အကြောင်းကို မေးနေရင်းနှင့် ကျောက်ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လက်ဝါးဆီသို့ သတိရသွားသည်။ ထိုနေ့က မိုးထက်ခြေထောက်မှ ကျ သည့်သွေးများက တစ်ခဏအတွင်းမှာ ခြောက်သွေ့သွားရပုံနှင့် ကျောက် လက်ဝါး၏ လက်ဖဝါးပေါ်တွင် သွေးစသွေးနုတို့ စွန်းပေနေပုံတို့ကို မျက်လုံးထဲမှ ပြန်ပြီးမြင်ယောင်လာ၏။

မေမေက ခဏအကြာ ထမင်းစားစားပွဲမှထသွားကာ မီးဖိုချောင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး ချက်ဖိုပြုတ်ဖို့တို့ကို စီမံနေ၏။

ထွန်းတောက်က ကျွန်မမျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မီးဖိုချောင်အတွင်းသို့ဝင်သွားသော မေမေ့နောက်ကျောကိုလည်း အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ပုံစံမှာလည်း အရေးတကြီးအမှုအရာနှင့် ကျွန်မကို တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံရသည်။

“မမ... ငါ ညက အခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေကိုကြားနေရတယ်။ အဲဒီရယ်သံတွေက ဟိုတစ်ခါက ကြားရသလိုမျိုး တပဟီးဟီး တဟားဟားနဲ့ ကြောက်စရာကြီး”

ထွန်းတောက်စကားကြောင့် ကျွန်မလက်ထဲမှ ကော်ဖီခွက်မှာ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားမတတ် ဖြစ်သွား၏။

“ဟင်... နင် တကယ်ပြောနေတာလား”

အမြဲတမ်း စတတ်နေအံ့ကတတ် ခြောက်တတ်လှန့်တတ်သော ထွန်းတောက်ကို ကျွန်မ သေချာအောင် နောက်ထပ် ထပ်ပြီးမေးနေ၏။ သူ့မျက်နှာအမှုအရာမှာလည်း တကယ်ပင် ထိတ်လန့်နေပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ်... နောက်ပြီး ပိုကြောက်စရာကောင်းတာက အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလိုနဲ့ ငါလည်းပင်ကို လက်ကြီးတစ်ဖက်က အတင်းလာညှစ်နေတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာ...”

ကျွန်မရင်ထဲတွင် နှလုံးသွေးများက ဒိန်းကနဲ တိုးဆောင်သွား၏။ ထွန်းတောက်ပြောသလိုသာဆိုလျှင် ဒီအိပ်မက်အတွင်း တစ်စုံတစ်ရာကတော့ ထူးဆန်းလွန်းနေပြီဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ သယ်ဆောင်လာသည့် ကျောက်လက်ဝါးက အမှန်တကယ်ပင် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်နေပြီလား မပြောတတ်။ ကျွန်မက စားပွဲပေါ်မှ လက်သုတ်ပုဝါကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဘာမှမဟုတ်သလိုအမှုအရာနှင့် နှုတ်ခမ်းတစ်ပိုက်ကို ဖွဖွ သုတ်လိုက်ရင်း...

“မဟုတ်ပါဘူး ထွန်းတောက်ရား နင်... အိပ်မက်မှားနဲ့ ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်နေတာနေမှာပါ။ နောက်ပြီး မနေ့က မိုးရွာထဲကိုသွားမိထားတော့ ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်ပြီး အိပ်မက်တွေ တောင်မက်မြောက်မက်ဖြစ်နေတာပါ”

ပြောသာပြောလိုက်ရသော်လည်း ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် အတွေးများက ချာချာလည်နေသည်။ ထွန်းတောက်က ကျွန်မစကားကို ဘာတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောဘဲ သူ့ကိုယ်သူလည်း ပတင်မကျနှင့် ဖဝေဖဝါ ဖြစ်နေပုံရသည်။

ကျွန်မက ကျောက်လက်ဝါးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုကို သိချင်နေမိ၏။ မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် မေမေနှင့်မေမေတို့ကို ဖွင့်ပြောပြီး တိုင်ပင်သင့်လျှင် တိုင်ပင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ထမင်းစားစားပွဲမှထကာ ကျွန်မအခန်းရှိရာအပေါ်ထပ်သို့ လျှောက်အတိုင်း တစ်လှမ်းချင်း ပြန်တက်လာလိုက်သည်။ လျှောက်အတိုင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သို့ရောက်ကာမှ မောင်လေးထွန်းတောက်ထိုင်နေရာ ထမ်းစားပွဲဆီသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထွန်းတောက်ကတော့ ညက အိပ်မက်လိုလို ဘာလိုလိုအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားနေသည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ ကို ကျောက်လက်ဝါးနှင့်ပတ်သက်သည့် မေ့ခွန်းပေါင်းများစွာကို မေးဖို့ စဉ်းစားတွေဝေနေသည်လားမသိ သူ့ပုံစံက ငေးငေးငိုင်ငိုင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မ အခန်းအတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ပြီးခဲ့သည့်နေ့က ခြေထောက်နှင့် ကန်ကျောက်တွန်းထိုးလိုက်သည့် ကျောက်လက်ဝါးကို ဘီရိုအောက်တွင် ငုံ့ကာကြည့်လိုက်သည်။

ထိုကျောက်လက်ဝါးမှာ ကျွန်မခြေထောက်နှင့် ကန်သွင်းလိုက်သည့် ဘီရိုအောက်တွင် မတွေ့ရတော့ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကျွန်မ၏ကုတင်အောက်တွင် ရောက်နေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်... ဒီကျောက်လက်ဝါးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါ့ကုတင်အောက်ကို ရောက်လာတာလဲ”

ကျွန်မက ကုတင်အောက်မှ ကျောက်လက်ဝါးကို မမှီမတမ်းဖြင့် လှမ်းယူလိုက်၏။ ကျောက်လက်ဝါးမှာ ကျွန်မ၏လက်ထဲတွင် အေးစက်စက်နှင့် တောင့်တောင့်ကြီးပါလာသည်။ လက်ထဲမှကျောက်လက်ဝါးကို ကျွန်မက ဘယ်ပြန်ညာပြန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ကျောက်လက်ဝါး၏လက်ခုံပေါ်တွင် တွေ့စကလို ပန်းနုရောင်သွေးကြောမျှင်များကို မတွေ့ရတော့။ လက်ဖဝါးပြင်ပေါ်တွင်လည်း အသက်လမ်းကြောင်းက တစ်စထက်တစ်စ တိုဝင်လာနေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟင်... ဒီအသက်လမ်းကြောင်းက ငါ ဟိုတစ်ခါမြင်လိုက်ရတာထက်တောင် ပိုပြီးတိုသွားပါလား”

ကျွန်မက ကျောက်လက်ဝါးကို အတန်ကြာအောင် တအံ့တဩ နှင့် စိုက်ကြည့်နေမိပြီး ကျွန်မအဝတ်အစား ဘီရိုအောက်အပေါ်ဆင့်တွင် ထည့်ထားလိုက်၏။ ကျွန်မဗိတ်ကလည်း အခုလို ဘီရိုအတွင်း ကျောက်လက်ဝါးကို ဗိတ်လှောင်ထားလိုက်ရသဖြင့် အနည်းငယ် ဗိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားသလို ထင်မိသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ညဦးပိုင်းတွင် ကျွန်မနှင့်အတူ နွေးနွေးတို့ အေးမာလာမင်း တို့မှာ မနက် ဘုန်းကြီးအချို့ပွဲအတွက် ကိတ်မုန့်များကိုလှီးရင်း တောင်ရောက်မြောက်ရောက်စကားများကို ဝိုင်းဖွဲ့ပြောဆိုနေကြသည်။ မေမေကတော့ အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းအတွင်း ထွက်လိုက် နောက်ဖေး၊ မိဖို ချောင်အတွင်းဝင်လာလိုက်ဖြင့် ဒေါင်းတောက်အောင်ပင် အလုပ်ရှုပ်နေ ဖူး၏။

“ဟဲ့... ရတီ... ငါတို့ပေးတဲ့အရပ်မလေးကို နင်ကြိုက်ရဲ့ လား။ အဲဒါ ငါတို့နှစ်ယောက် မုန့်ဖိုးထဲကစပြီး နင်ကို မွေးနေ့လက် ဆောင်ငယ်ပေးတာ”

အေးမာလာမင်းက လှီးပြီးသားကိတ်မုန့်များကို အချို့ပန်းကန် ပြားများထဲသို့ စီပြီးထည့်နေရင်း ကျွန်မကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“နင်တို့ အမှတ်တရပေးတဲ့ပစ္စည်းပဲဟာ၊ ငါက ဘာမဆို ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြိုက်ပြီးသား”

“ဪ... ဒါနဲ့ အန်တီက မနှစ်ကလိုပဲ ငါတို့သူငယ်ချင်း တွေကို ဟို ကံစမ်းမဲတို့ လက်ဆောင်တို့ပြန်ပေးဖို့ကော အစီအစဉ်နဲ့ သေးလားဟ”

နွေးနွေးက လိမ္မော်သီးများကို လေ့ထဲတွင်နှစ်ကာ ဆေးကြော နေရင်း ရယ်ကာမောကာဖြင့် မေးနေ၏။ ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းသုံး ယောက်မှာ တစ်နှစ် တစ်နှစ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း အသက်ကလေးများ ရလာကြသူတွေလို စကားအသုံးအနှုန်းနှင့် အစအနောက်များမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပုံပြောင်းလာကြသလိုထင်ရသည်။

“အေး... မေမေက ဒီနှစ်တော့ အဲဒီအစီအစဉ်ပါတယ်လို့ ပြောသံမကြားရဘူးဟ”

ကျွန်မတို့သုံးယောက်က လှီးပြီးချွတ်ပြီးသား ကိတ်မုန့်ပန်း ကန်များကို ကြောင်အိမ်အတွင်း အစီအစဉ်ထားလိုက်ကြပြီ။ ဆေးကြော ပြီးသား ကြောပန်းကန်များကို အဝတ်နှင့် ရေပြောင်အောင်သုတ်နေ ကြသည်။

“ကဲ... သမီးတို့ပင်ပန်းနေပြီ၊ ထားလိုက်... ထားလိုက်၊ အန်တီဘာသာလုပ်လိုက်တော့မယ်၊ အပေါ်ထပ်လသာဆောင်မှာသာ သွားပြီးအနားယူတော့”

မေမေက ကျွန်မတို့ရှိရာ မီးဖိုခန်းအတွင်းသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ဖြင့်ပြေးဝင်လာပြီး နွေးနွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့ကို အားနာပါနော့ စကားဆိုနေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ပြီးတော့မှာပါအန်တီရဲ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နွေးနွေးနှင့်အေးမာလာမင်းတို့မှာ ကြွေပန်းကန်များကို ပန်းကန်စင်ပေါ်တွင် တန်းစီကာထောင်လိုက်ကြပြီး ကျွန်မနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟယ် . . . အပေါ်ထပ်က လသာဆောင်ကြီးကလည်း အကျယ်ကြီးပဲနော် ရတီ၊ ငါတို့ ဒီမှာ ဘာလုပ်တမ်းကစားကြရင်ကောင်းမလဲ”

နွေးနွေးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လသာဆောင်မှာကွက်လယ်ကျယ်ကြီးတွင် ခုန်ပေါက်မြူးတူးနေ၏။ အေးမာလာမင်းကတော့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီမှ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေသော လေအေးများအား သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ ဆန်တန်းရင်း ရှူရှိုက်နေသည်။

“ငါတော့ ဆော့ရတာထက်စာရင် ဒီလို ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေပြီး ပင်လယ်ပြင်ကြီးရဲ့အရသာကို ထိုင်ကြည့်နေရတာ ပိုကြိုက်တယ်ဟ”

အေးမာလာမင်းက လသာဆောင်၏ထောင့်နားရှိ ခုံပုလေးတွင်ထိုင်ရင်း စိတ်ရှိလက်ရှိ စိတ်ကူးယဉ်နေချင်ပုံရသည်။ ကျွန်မကလည်း နွေးနွေးနှင့်အေးမာလာမင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မတို့အိမ်သစ်ကြီးပေါ်တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် စိတ်ကြိုက်နေစေချင်သည်။

ကျွန်မတို့ဝန်ထမ်းပေါ်တွင် အတော်ကလေးအချိန်ကြာအောင် နေလိုက်ကြပြီး အိပ်ယာဝင်ဖို့ပင် နောက်ကျနေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မက တဝါးဝါးသမ်းဝေလိုက်ရင်း . . .

“ကဲ . . . ငါတို့ မနက်ကျရင် စောစောထရမှာ၊ အိပ်ကြရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်”

ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နွေးနွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့မှာ ဟိုးအရင်နှစ်များကလို ကျွန်မနှင့် တစ်ကုတင်တည်းအတူစုပြီး အိပ်နေကျဖြစ်၏။

“ဟဲ့ . . . ရတီ . . . ငါတို့ကို ညဝတ်အိပ်ဖို့အဝတ်အစားလေး ဘာလေး ပေးအုံးလေဟာ၊ ငါတို့မှာ အဝတ်အစားက အပိုပါလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုပဲ မနက်ဖြန် နှင့်မွေးနေ့မှာ ထပ်ဝတ်ရမှာ”

နွေးနွေးက ကျွန်မကို ရယ်ကာမောကာဖြင့် လှမ်းပြီးနောက် ပြောင်နေ၏။ ကျွန်မက . . .

“ဟို ငါ့ဘီရိုထဲက အဝတ်တွေကို ကြိုက်တဲ့ဟာသာယူဝတ်” နွေးနွေးနှင့်အေးမာလာမင်းမှာ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်မဘီရိုတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဘုတ် . . . ”

“အား . . . ”

ဘီရိုအပေါ်ဆင့်မှ ကျောက်လက်ဝါးက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အချိန်ဖြင့် ဘုတ်ကန်ကျလာ၏။

အသံကုန်ခြစ်ကာ ပြိုင်တူအော်လိုက်သောအသံက နားကွဲလှပဲတတ် ကျယ်လောင်သွားသည်။

“လက် . . . လက်ကြီး . . . လက်ပြတ်ကြီး . . . အား”

ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်လိုက်ပြီး နွေးနွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့မှာ နောက်သို့ ပြိုင်တူဆုတ်လိုက်ကာ ကျွန်မကုတင်ပေါ်သို့ အလှံအယက် ပြေးတက်လိုက်ကြသည်။ ကုတင်ပေါ်တွင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာများမှာ သွေးမရှိတော့ဘဲ ဖြူလျော်လျော်ဖြစ်နေကြသည်။

ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ဖြင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ဒီဘီရိုကြီးအတွင်းမှ ကျောက်လက်ဝါးကို သတိလက်လွှတ်ဖြစ်သွားပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို အဝတ်အစားယူခိုင်းလိုက်မိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်နေမိသည်။

ထိုကျောက်လက်ဝါးကို ကျွန်မဘီရိုအပေါ်ဆင့်၏ အနောက်ဖက်နားကပ်ပြီး သေသေချာချာထားလိုက်သော်လည်း ဘယ်အချိန်က ဘီရိုတံခါးနားကို ရောက်နေသည်မသိ တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း အပြင်သို့ ထွက်ကျလာသည်။

ကျွန်မက သွေးပျက်မတတ်ကြောက်လန့်နေသော နွေးနွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့ကို ကမန်းကတမ်း ပြောလိုက်ရ၏။

“မကြောက်နဲ့... မကြောက်နဲ့၊ ဒါ... ဒါ... အရပ်ကြီး”

ပြောပြောဆိုဆို ကျောက်လက်ဝါးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကျွန်မကောက်ယူလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ နွေးနွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့မှာ လည်း အနည်းငယ် ကြောက်စိတ်ပြေသွားကြပြီး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်ကြသည်။

“ဟင်း... နင့်ဥစ္စာကြီးကလည်းဟာ တကယ့်လက်ပြတ်ကြီး ကျနေတာပဲ၊ ငါတို့မှာ လန့်ပြီးသေတော့မလို့”

ကျွန်မက ကျောက်လက်ဝါးကို စာကြည့်စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အဝတ်အစားများကို ဘီရိုအတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ယူပေးလိုက်သည်။

နွေးနွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ကျွန်မထုတ်ကြော်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ယူပေးလိုက်သော အဝတ်အစားများကိုလည်း လှယ်ဝတ်လိုက်ကြပြီး စားပွဲပေါ်ရှိကျောက်လက်ဝါးကို မဝံ့မရဲနှင့် လှမ်းကြည့်နေကြကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြုံးမိမိနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဟင်း... တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီကျောက်လက်ဝါးရဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင်ကောင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အခုမပြောသေးဘဲ ဟိုဘီလူးမျက်နှာနဲ့ ကျောက်တုံးကြီးနားကို ခေါ်သွားပြီးမှ ပြောရင်ကောင်းမလား၊ နောက်ပြီး ဒီဘီလူးမျက်နှာနဲ့ ပုံဆိုးပန်းဆိုး ကျောက်တုန်းကြီးကို ငါတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကထင်နေတာ ဟုတ်မဟုတ် သိရတာပေါ့”

ကျွန်မက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မကုတင်ပေါ်တွင် စောင်ကိုယ်စီခြုံရင်း အိပ်ပျော်နေကြပြီထင်၏။ ကျွန်မလည်း အခန်းနံရံမှမီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်၏ဘေးတွင် ပူးကပ်ကာ ဝင်အိပ်လိုက်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းနေသဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးမှ လှိုင်းပုတ်သံတဝန်းဝန်းကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ညငှက်တို့က ဟိုမှဒီမှ တီးခိုးနှင့် အော်မြည်ပုံသန်းနေကြပြီး ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ ပိန်းပိတ်အောင်ပင်မှောင်နေသည်။

မကြာမီ . . .

“ထောက်. . . ထောက်. . . ထောက်. . .”

မာကြောသော လက်သည်းတွေကို လက်သည်းညှပ်ဖြင့် ဖိပြီး ညှပ်နေသည့်အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံက ကျွန်မ နားထဲတွင် တဖြည်းဖြည်းကျယ်လောင်လာပြီး ကုသင်ခေါင်းရင်းနားမှာ ကပ်ပြီး ညှပ်နေသလိုဖြစ်နေသည်။

“ဟင်. . . ဒါ. . . ဒါ. . . တစ်ယောက်ယောက်က လက်သည်း ညှပ်နေတဲ့အသံပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ထောက်. . . ထောက်. . . ထောက်. . .”

တိတ်ဆိတ်နေသော အခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ဘယ်သူကများ လက်သည်းညှပ်နေတာပါလိမ့်ဟု ကျွန်မ တွေးနေမိသည်။ ထိုအတွေး နှင့်အတူ ကျွန်မဘေးတွင်အိပ်နေကြသော နွေးနွေးနှင့် အေးမာလာမင်း တို့နှစ်ယောက်ကို လက်ဖြင့် အသာအယာခမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ ဒီအသံကြီးကို ကြားသည်လား။ မကြားသည် လားတော့မသိ။ ကျွန်မနှင့် ဘေးချင်းကပ်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည့် အေး မာလာမင်း၏ ရှုသွင်းရှုထုတ်လုပ်နေသည့် နှာခေါင်းဝမှ လေက ကျွန်မနားထင်ကို လာဟပ်နေပြီး နွေးနွေးကတော့ အေးမာလာမင်း ၏တစ်ဘက်ဘေးတွင် ကျွန်မကဲ့သို့ပင် ပက်လက်အနေအထားနှင့် အိပ် ပျော်နေပုံရသည်။

“ထောက်. . . ထောက်. . . ထောက်. . .”

“ဖိုး. . . ဖိုး. . . ဖိုး. . . ဖိုး. . .”

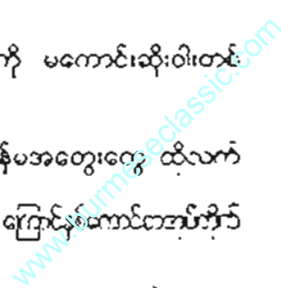
လက်သည်းအခွဲမာမာများကို အားနှင့်ဖိညှပ်လိုက်သံတွေနှင့် အတူ ထိုညှပ်ပြီးသား လက်သည်း၏ထိပ်ဖျားတွေကိုလည်း လက်သည်း ညှပ်မှ တံစဉ်းဖြင့် ပွတ်တိုက်သွေးချွန်နေသည့် အသံကြီးကိုလည်း အဟိုင်းသား ကြားနေရ၏။

“မဟုတ်မှလွဲရော ဟိုကျောက်လက်ဝါးကြီးရဲ့အသံပဲ ဖြစ် မယ်၊ ဘုရား. . . ဘုရား”

ဒီကျောက်လက်ဝါးဟာ တကယ့်ကို မကောင်းဆိုးဝါးတမ်း ကောင်ပဲ ဖြစ်နေတာလား”

တောင်ရောက်မြောက်ရောက် ကျွန်မအတွေးတွေ ထိလက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်ညှပ်နေသံကြီး ဘယ်အချိန် တိုးတိတ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်မိ။

ဇေယျအကြာ ကျွန်မ မှေးကနဲအိပ်ပျော်သွားသည်။ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားလိုက်သည်မှာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှလောက်သာ ရှိအုံးမည်ထင် တစ်။ ထိုစဉ် အပေါ်မျက်နှာကျက်ဆီမှ လျှာကြီးတစ်ခုလို ရှည်လျားလျား နိစ္စတ်စွတ်နှင့် ပျော့စိမ်ကြီးတစ်ခုက ကျွန်မတို့၏ရင်ဘတ်တွေပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ်ကြီး ကျရောက်လာသည်။

“အား...”

“အမလေး... ဘာကြီးလဲ”

“လုပ်ပါအုံး... ဘာ... ဘာကြီးလဲ”

ကျွန်မတို့သုံးယောက်သား ကုတင်ပေါ်တွင် ပြိုင်တူ ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ အလန်တကြားအော်လိုက်သံတွေက အခန်းထဲတွင် ပွက်ပွက်ညံ့သွားသည်။

“မီး... မီးဖွင့်ပါအုံး... ရတီ”

“ဟဲ့... မြန်မြန်မီးဖွင့်စမ်းပါ... ရတီရဲ့”

ကျွန်မက ကုတင်ပေါ်မှ ကမန်းကတမ်းပြေးဆင်းပြီး နံရံပေါ် မှ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။ ဖျတ်ခနဲလင်းလာသော မီးရောင် အောက်တွင် စောင်များကို တဖြနဲဖြနဲခါရင်း ပြူးပြူးပြာပြာဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟင်... ဘာမှလဲမတွေ့ပါလား”

ကျွန်မတို့သုံးယောက်လုံး၏စောင်များကို အကြိမ်ကြိမ် အခါ ခါ လှန်လှောရင်း တဘုန်းဘုန်းရိုက်ပုတ်ပြီး ခါကြည့်နေသော်လည်း ခြောင်နှစ်ထောင်စာအုပ်တိုက်

စောစောက ခိုစွတ်စွတ် ရှည်လျားလျားလျှာကြီးကို မတွေ့ရ။

“ဟဲ့... နွေးနွေးနဲ့ အေးမာလာမင်း။ နင်တို့ကော ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ”

ကျွန်မက သူတို့နှစ်ယောက်၏အခြေအနေကိုပါ သေချာအောင် မေးကြည့်နေမိသည်။ နွေးနွေးက သူ့ရင်ဘတ်နေရာသာသာကို လက် တစ်ဖက်ဖြင့်ဖိရင်း...

“ငါ့ရင်ဘတ် ဒီလိုနေရာလောက်ကို တစ်ခုခု ပြုတ်ကျလာ သလားလို့ဟ”

အေးမာလာမင်းကပါ တအံ့တဩအမူအရာဖြင့် အပေါ် မျက်နှာကျက်ဆီသို့ မော့ကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... ငါလည်း အပေါ်က တစ်ခုခုပြုတ်ကျလာ တာ အင့်ကနဲတောင် ဖြစ်သွားတယ်”

နွေးနွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့မှာ သူတို့၏အဖြစ်အပျက် များကို ကျွန်မကိုပြန်ပြောပြနေရင်း ကျွန်မကိုပါ လှမ်းမေးနေကြပြန် သည်။

“နင်... နင်ကော ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“အေး... ငါ့အပေါ်ကို အေးစက်စက် ရှည်လျားလျှာကြီး တစ်ခု ပြုတ်ကျလာပြီး လန့်နိုးသွားတာပဲ”

ကျွန်မက ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ထားရင်း ပြန် ပြောပြနေမိ၏။ နောက်ပြီး စောစောက နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရ သော လက်သည်ညှပ်နေသည့်အသံကြီးကိုလည်း နွေးနွေးတို့နှစ် ယောက် သိ မသိ မေးကြည့်လိုက်၏။

ခြောင်နှစ်ထောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟဲ့... စောစော ဒီအခန်းထဲမှာ လက်သည်းညှပ်နေတဲ့ အသံ မျိုး နင်တို့တွေ ကြားလိုက်ရလား။”

“ဘာ”

ခွေးခွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ကျွန်မ၏ စကားကြောင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားကြပြီး အထိတ် တလန့်နှင့်ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့နောက် ကျွန်မက ...

“ဟုတ်တယ်ဟဲ့၊ ငါကြားနေတဲ့အသံကြီးက လက်သည်းခွဲ မာမာခုံးခုံးကြီးကို လက်သည်းညှပ်နဲ့ ဖိပြီးညှပ်ချနေတဲ့အသံဟဲ့၊ နောက် ပြီး လက်သည်းထိပ်ကိုလည်း တံစဉ်းနဲ့ ပွတ်တိုက်နေတဲ့အသံလို ကြား နေရတယ်။ ကြက်သီးတောင်ထတယ်ဟာ”

ခွေးခွေးတို့နှစ်ယောက်မှာ ကျွန်မပြန်ပြောပြနေသည့်အကြောင်း ကို နားထောင်ရင်း သူတို့မျက်လုံးတွေက အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ဟိုဟို ဒီဒီ ကြည့်နေကြ၏။ ထို့နောက် ခွေးခွေးက ...

“ငါ... ငါတော့ နင်ပြောတဲ့ လက်သည်းညှပ်သံကြီးကို တော့ မကြားမိလိုက်ဘူး... ဟ”

ကျွန်မတို့သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ် ယောက် စိုက်ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့အဖေသို့ ကန့်လန့်ဖြတ် ပြုတ်ကျလာသော တစ်စုံတရာကလည်း အိပ်ခန်းထဲတွင် အစအနပင် ရှာမတွေ့အောင် ထူးဆန်းလွန်းနေသည်။

“ဒီ ရှည်လျားလျား စိုစွတ်စွတ်ကြီးက ငါ့ရင်ဘတ်ပေါ်ကို သေသေချာချာကြီးကို ပြုတ်ကျလာတာပါ။ ငါ့လိုပဲ ခွေးခွေးနဲ့ အေးမာ လာမင်းတို့အဖေကိုလည်း ငြိင်တူ ပြုတ်ကျလာခဲ့သားနဲ့ အခု ဘာကြောင့် ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်းထဲမှာ ရှာမတွေ့တော့တာလဲ၊ နောက်ပြီး လက်သည်းညှပ်နေတဲ့ အသံကြီးကရော”

ခွေးခွေးတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် တွေးကြည့် နေပုံရသည်။ သူတို့၏မျက်လုံးများမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို သံသယဖြစ်နေ ပုံရပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် အကဲခတ်သလိုနှင့် ကြည့် နေကြသည်။ ကျွန်မက ယခုဖြစ်ပျက်လိုက်သော အဖြစ်အပျက်တို့ မှာ ကျောက်လက်ဝါးနှင့် ပတ်သက်နေလိမ့်မည်ဟု အလိုလို စိတ်ကထင်နေ မိ၏။ ဒီကျောက်လက်ဝါးကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျွန်မ ရွံရှာပုန်းတီး လာ၏။ ပြီးတော့ အနည်းငယ်လည်း ကြောက်လန့်လာသည်။ အဲဒီ ငြိုငြင်ကြမ္မာဆိုးကြီးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ကောက်ယူခဲ့တာမဟုတ်ပါ လား။

ခဏအကြာ ကျွန်မတို့သုံးယောက်မှာ မီးများပိတ်လိုက်ပြီး အိပ်ယာပေါ်တွင် ပြန်အိပ်နေလိုက်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်စလုံး၏ ကိုယ်စီအတွေးများထဲတွင်တော့ ဝေဝေဝေနှင့် သံသယတွေဖြစ်နေကြပြီး အတန်ကြာသည်အထိ အိပ်လို့မပျော်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ကလေးတစ်ယောက်၏ရယ်မောသံလိုလို နားထဲတွင် ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟိ... ဟိ... ဟိ... ခစ်... ခစ်... ခစ်...”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မဘေးမှအိပ်မပျော်နေကြသေးသော နွေးနွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့မှာ သူတို့ပါကြားလိုက်ရသလိုမျိုး ကျွန်မ လက်ကို မှောင်မှောင်ထဲတွင် ပြိုင်တူစမ်းလိုက်ကြပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် စွာ ထပ်ပြီး နားစွင့်နေလိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့သုံးယောက်သာမှာ ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လည်း ထိုရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပိုပြီး ပူးပူးကပ်ကပ်ဖြစ်သွားကြ၏။

“အဟီး... အဟီး... ခစ်... ခစ်... ခစ်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟီး... ဟီး”

ကျွန်မတို့ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေစဉ်မှာပင် နောက်ထပ် လူကြီး တစ်ယောက်၏ရယ်သံလို သံသြသြလေသံကြီးကို ထပ်ပြီး ကြားလိုက် ရပြန်သည်။ ထိုရယ်သံကြီးက စောစောကကြားနေရသော ကလေး ရယ်သံကို ချော့ဖြူသလိုမျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျေနပ်ဝမ်း မြောက်သလိုမျိုး ပြိုင်တူရယ်မောနေသံတွေ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအသံတွေက ကျွန်မအခန်း၏အပြင်ဘက်ကလိုလို အိမ် ကြီး၏အပြင်ဘက် လသာဆောင်ပေါ်ကလိုလိုနှင့် နီးလာလိုက် ဝေး သွားလိုက်ဖြစ်နေသည်။

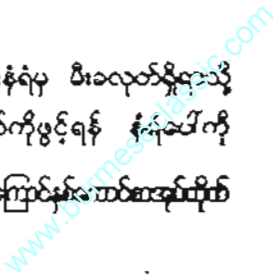
ကျွန်မက ကိုယ်ပေါ်တွင် လှမ်းခြုံထားသော စောင်ကိုဖယ် ကာ ကုတင်ပေါ်ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်၏။ ကျွန်မ ထထိုင်လျှင်ထိုင် ခြင်း နွေးနွေးတို့ အေးမာလာမင်းတို့မှာလည်း ပြိုင်တူထထိုင်လိုက်ကြ သည်။ ထို့နောက် နွေးနွေးက လေသံခပ်တိုးတိုးနှင့် ...

“ဟဲ့... ရယ်သံတွေကြားနေရတယ်၊ ဘယ်ကရယ်သံတွေ လည်း ငါကြောက်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ ဒီရယ်သံတွေက အခန်းအပြင်ဖက်က ကြား နေရတာ”

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆို အခန်းနံရံမှ မီးခလုတ်နှိမ့်သို့ စမ်း တဝါးဝါးဖြင့်သွားလိုက်ပြီး မီးခလုတ်ကိုဖွင့်ရန် နံရံပေါ်ကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၁၆ ■ သတိုးတေဇ

လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်၏။ ကျွန်မ စီးခလုတ်ရှိရာကို ထလာသည်နှင့် နွေးနွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့မှာလည်း ကျွန်မနောက်တွင် ကပ်ပါလာကြသည်။

ထို့နောက် စီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“ဖျောက်”

ကျွန်မဖွင့်လိုက်သော စီးခလုတ်က ဘာမီးမှပွင့်မလာချေ။

“ဟင်”

ကျွန်မတို့သုံးယောက်သားမှာ ချွေးများ ဒီးဒီးကျလျက် အမှောင်ထဲတွင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေကြရင်း နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ပေါ်လာမည့် ရယ်သံကြီးကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နားစိုက်ထောင်နေကြသည်။ ကျွန်လက်ကို ဖြစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသော နွေးနွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့၏ လက်ဖျားများမှာ အေးစက်တောင့်တင်းနေပြီး ချွေးစေးများထွက်နေ၏။ ကျွန်မက တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်နေသော ဒူးနှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်ဖိကပ်ထားရင်း ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည်မှာ အချိန်မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။ ပြုတင်းပေါက်မှ အရုဏ်ဟက်ခါစ ခရမ်းပြာကောင်းကင်ကြီးကို မှန်ပြပြပင် မြင်နေရပြီဖြစ်သည်။

ထိုချောက်ချားစရာကောင်းသည့် ရယ်သံကြီးတွေကိုတော့ နောက်ထပ် မကြားရတော့ချေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၀)

ညက တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်မှာ မျက်တွင်းများချိုင့်ဝင်နေကြပြီး ဘုန်းကြီး သီလပေးတရားကိုပင် တစ်ချက်တစ်ချက် လိုက်မဆိုမိကြဘဲ ငိုရှင်မြည်းနေကြသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ ဘုန်းဘုန်းကြီး၏ရှေ့တွင် ကျွဲကျွဲကလေးထိုင်နေကြပြီး မျက်စေ့မှိတ်ကာ အာရုံပြုရင်း တရားနာနေကြသည်။ အခြား ကျွန်တို့ဒိတ်ကြားထားသော အိမ်အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လေးငါးဆယ်ယောက်မှာလည်း ကျွန်မတို့နှင့်အတူ တရားနာလာကြသဖြင့် ဘုန်းဘုန်းကြီး၏ သီလပေးတရားအဆုံးတွင် အမျှဝေသ် သာဓုခေါ်သ် တွေက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြစ်နေသည်။

* “သာဓု... သာဓု... သာဓု...”

တရားအဆုံးတွင် သုံးကြိမ်ဆိုလိုက်ကြပြီး ဘုန်းဘုန်းကြီးက...

“ကဲ... မွေးနေ့ရှင်ရတီကော ဘယ်နှစ်တန်းတွေ ရောက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နေပြီလဲဟေ့”

ကျွန်မက လက်အုပ်ချီမိုးရင်း၊ ဘုန်းဘုန်းကြီး၏ရှေ့သို့ တစ်တသေ သွားကာ . . .

“သမီးက ခုနှစ်တန်းတက်နေပါပြီ ဘုန်းဘုန်း”

“အေး... အေး”

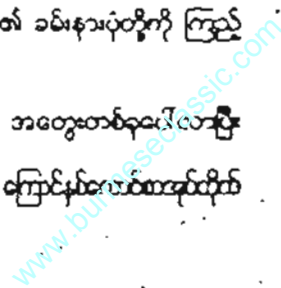
ဘုန်းဘုန်းကြီးမှာ ကျွန်မတို့မိသားစု ဟီးယခင်ကတည်းက ကိုးကွယ်လာသည့် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့နှင့် ရင်းရင်းနီးနီးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မငယ်စဉ်က ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့မှာ ထိုဘုန်းဘုန်းကြီးထံတွင် တစ်ဆယ်ကျပ်ဖြင့် စတီရောင်းပြီး ယတြာချွေခဲ့ရဖူးသည်။ ကျွန်မတို့ဒိမ်တွင် အလှူအတန်းတစ်ခုခု လုပ်တိုင်းလည်း ထိုဘုန်းကြီးကို အမြဲတမ်း ပင့်ဖိတ်နေကြဖြစ်၏။ ဖေဖေနှင့်မေမေမှာလည်း ဘုန်းဘုန်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဝေယျာဝစ္စများကို အမြဲတမ်း မတွန့်မဆုတ်လှူဒါန်းနေကြဖြစ်သည်။ အခု လည်း ဘုန်းဘုန်းက ကျွန်မကို သတိတရနှင့် လှမ်းမေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ... သမီးတို့သုံးယောက် ဘုန်းဘုန်းကြီးတို့ဆွမ်းချိုင့်ကို ကိုင်ပြီး ကျောင်းအထိရောက်အောင် လိုက်ဖို့လိုက်ကြ”

ဖေဖေနှင့်မေမေက ဆွမ်းချိုင့်ကိုယူလာပြီး ကျွန်မတို့ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဘုန်းဘုန်းကြီးတို့မှာ ပြန်ကြရန် မတ်တပ်ရပ်ပြီး ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ဒိမ်ကြီး၏ ခမ်းနားပုံတို့ကို ကြည့်ရင်း ချီးကျူးပြောဆိုနေကြ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်မမိတ်ထဲ၌ ရုတ်တရက် အတွေးတစ်ခုပေါ်လာပြီး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်မအခန်းရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးဝင်ကာ စားပွဲပေါ်မှ ကျောက်
လက်ဝါးကို ကမ်းကတမ်း အကိုအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ယူလိုက်သည်။

“အင်း... ဒီကျောက်လက်ဝါးရဲ့အကြောင်းကို ဘုန်းဘုန်း
ကိုမေးကြည့်ရမယ်”

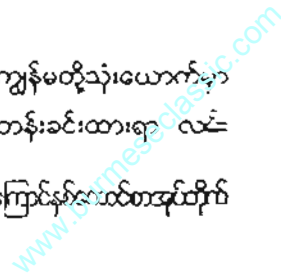
“သမီးရေ... ရတီ... ဘာလုပ်နေလဲ၊ မြန်မြန်လာဟော၊
ဒီမှာ ဘုန်းဘုန်းပြန်ကြွတော့မယ်”

မေမေအသံက လှေကားခြေရင်းမှ လှမ်းအော်နေသဖြင့်
ကျွန်မ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှာ ဆွမ်းချိုင့်များကို လက်က
ဆွဲရင်း ဘုန်းကြီးများ၏နောက်မှ စကားတပြောပြောဖြင့် လိုက်ပါလာ
ခဲ့ကြသည်။

ရွာလမ်းကလေးကို အတော်လွန်လာပြီးနောက် ဘုန်းကြီး
ကျောင်း၏အဝင်မှန်ဦးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထိုမှခပ်ဝန်းနောက်တွင်
သစ်ပင်များအုံ့ဆိုင်နေသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုကြီးက ရေနံခေ့
များဖြင့် မဲမဲမှောင်မှောင်ဖြစ်နေ၏။ ကျောင်းကိုဆောက်လုပ်ထားသည့်
သစ်လုံးတိုင်ကြီးများမှာ ကျွန်မတို့အရွယ်ကလေးနစ်ယောက်ဖက်စာ
လောက် ကြီးမားပြီး လေဒဏ်မိုးဒဏ်ခံနိုင်အောင် တမင်ဆောက်လုပ်
ထားပုံရ၏။

ကျောင်းမှခပ်ဝန်းရောက်သောအခါ ကျွန်မတို့သုံးယောက်မှာ
ဖိနပ်ကိုယ်စီချွတ်လိုက်ကြပြီး အုတ်ခဲများ စီတန်းခင်းထားရာ လင်း

ကလေးအတိုင်း ဝင်လာကြပြီး ကျောင်းအပေါ်တက်သည့် လှေကားမှ ပြည်းခြင်းချင်း တက်သွားလိုက်ကြသည်။

ကျောင်းအပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကတ္တီယကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့လက်ထဲမှ ဆွမ်းချိုင့်နှင့် သပိတ်တို့ကို ဆီးယူလိုက်ပြီး ရေခဲခွေးကြမ်းသောက်ပြီး အမောဖြေရန် ခရီးဦးကြို ပြောဆိုနေသည်။ ဘုန်းဘုန်းကြီးက အပေါ်သက်န်းကို ပြန်ပြင်ရုံဝတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကဲ... ရတီတို့ ခဏတဖြုတ်ထိုင်ပြီး ရေခဲခွေးလေးဘာလေး သောက်ကြအုံးဟေ့”

ကျွန်မတို့သုံးယောက်မှာ ဘုရားစင်ရိုရာသို့ ပြိုင်တူဦးချကာ နံတော့လိုက်ပြီး ကျောင်းပေါ်တွင် အေးအေးလူလူပင် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ပြီးကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်မက အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို လက်ဖြင့် ဝမ်းရင်း ဘုန်းဘုန်းကြီးကို စကားစကား မေးကြည့်လိုက်၏။

“ဘုန်းဘုန်း... သမီးလေ လူလက်ဝါးပုံနဲ့ ကျောက်ကလေး တစ်ခု ကောက်ရထားတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတာသိချင်လို့ နောက်ပြီး အဲဒီကျောက်လက်ဝါးက အရမ်းလည်ထူးဆန်းနေတယ်”

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဘုန်းဘုန်းကြီး က ...

“မှန်းစမ်းပါအုံး... ဘယ်လိုဟာချီးလဲ”

“ဒီမှာပါ... ဘုန်းဘုန်း”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ဖိုက်

ကျွန်မက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျောက်လက်ဝါးလေးကို ဘုန်းဘုန်း၏လက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခု ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဘုန်းဘုန်းက ကျောက်လက်ဝါးကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှည့်ပတ်ကြည့်နေ၏။

ခွေးခွေးနှင့် အေးမာလာမင်းမှာလည်း ကျွန်မအိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည့် ကျောက်လက်ဝါးကိုကြည့်ကာ ဘုန်းဘုန်းကြီးပြန်ပြောမည့်စကားများကို သိချင်နေကြသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီကျောက်လက်ဝါး၏အကြောင်းကို ပြောပြချင်နေခဲ့သော်လည်း ဘာမှန်းညာမှန်း ရေရေရာရာမသိထားသဖြင့် ပြောပြရန် တုန်ဆိုင်းနေမိခဲ့သည်။

ဘုန်းဘုန်းက ကျောက်လက်ဝါးကိုကိုင်ထားရင်း...

“ဘုန်းဘုန်းကတော့ ငယ်ဖြူဆိုတော့ အခုလို တောထဲတောင်ထဲက ကျောက်တွေရဲ့အခွမ်းထက်ပုံတွေ ဘာတွေကို သိပ်ပြီးမသိဘူးဟောဟို ဦးပီမလဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးတစ်ပါးကတော့ ဒီလို တောတွေတောင်တွေထဲက ထူးဆန်းတဲ့ လောကီကိစ္စတွေကို သိချင်သိလိမ့်မယ် သူက အရင်က တောတောင်တွေထဲမှာ နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာအောင် မုဆိုးလုပ်ခဲ့ဘူးတယ်လေ”

ကျွန်မတို့သုံးယောက်မှာ ဘုန်းဘုန်းကြီးလက်ညှို့ထိုးပြသည့် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုဦးပီမလဆိုသည့် ဘုန်းကြီးက ကျွန်မတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး ဘုန်းဘုန်းကြီး၏လက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်နေ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ဖိုက်

ကျွန်မကပင် ထိုဦးပဉ္စင်း ဦးဝိမလကို စကားအစပြုရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“သမီးတို့ကို ဒီကျောက်လက်ဝါးအကြောင်းသိရင် ပြောပြပါလား ဘုန်းဘုန်း”

ထိုဦးပဉ္စင်းဦးဝိမလမှာ ကျွန်မတို့ရေတွင် တင်ပလွှင်ချိတ်ကာ ထိုင်လိုက်ပြီး ဘုန်းဘုန်းကြီးထံမှ ကျောက်လက်ဝါးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တရိုတသေလှမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုကျောက်လက်ဝါးကို စိုက်ပြီး ကြည့်နေသည့် ဦးဝိမလ၏မျက်လုံးများမှာ အတိတ်ဆီသို့ မျောလွင့်သွားသလိုလို ပိုင်းပိုင်းရီရီဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် . . .

“ဒါဟာ ကျောက်မတေတစ်ခုပဲ။ ဘုန်းဘုန်းလည်း အခုလို ရဟန်းဘောင်ကိုမဝင်ခင် ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဒီလို ကျောက်လက်ဝါးမတေတစ်ခု ရခဲ့ဖူးတယ်”

ကျွန်မတို့သုံးယောက်မှာ ဦးဝိမလ၏စကားကြောင့် မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားပြီး အနည်းငယ် ရှေ့သို့တိုးကာ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်လိုက်ကြသည်။

“အဲဒီတုန်းက ဘုန်းဘုန်းက မဆိုကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ကွယ်။ ဒီကျောက်လက်ဝါးကို တွေ့ပုံကလည်း တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ ဘယ်လိုကစပြီး တွေ့ခဲ့သလဲဆိုတော့ . . .”

အခန်း (၁၁)

သစ်ပင်ကြီးများ ထူထူထပ်ထပ်နှင့် အုံ့ဆိုင်းနေသော ရခိုင်ရိုးမတောကြီးအတွင်း ကျေးငှက်ပေါင်းစုံတို့၏အသံက ဟိုမှဒီမှ ကြားနေရသည်။ ဒီတစ်ရက်နှင့်ပါဆိုလျှင် ဒီတောကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ ကိုဝင်းမြိုင်တစ်ယောက် ခြောက်ရက်မြောက်နေသို့ပင် ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ ရသမျှသားကောင်တို့မှာလည်း ဖွတ်၊ ပုတတ်လောက်သာ ရသဖြင့် အာဟာရမပြတ်အောင်ပင် ချွေတာပြီး စားသောက်နေရသည်။ အခုပင် သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲ၌ မိကွာ အနည်းငယ်သာကျန်တော့သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချရင်း ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများ ပေါများရာနေရာတစ်ခုတွင် ခဏနားကာ ခြေပစ်လက်ပစ်နှင့် အနားယူနေမိသည်။

ထိုစဉ် ကျားဟိန်းသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီးတစ်ချက် ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကိုဝင်းမြိုင်မှာ ကျားဟိန်းသံကြီးကိုကြားကြားခွင်း

ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ ကယျာကရာ ကုန်းထဲ
 လိုက်ပြီး ရှိင်ဖယ်သေနတ်ကို မောင်းတင်ကာ မျက်စေ့ကို ဝှေ့ယမ်း
 ကြည့်လိုက်ရင်း အနီးမှ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်သွက်
 လက်စွာ တက်သွားလိုက်သည်။ ပေနှစ်ဆယ်သာသာလောက် အမြင့်
 သို့ ကုတ်ခြစ်ပြီးတက်သွားပြီးနောက် အမြစ်ဆုံခွကြီးအရောက်တွင်
 ကိုယ်နေဟန်ကို အသင့်အနေအထားနှင့် ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသည်။

ကျားဟိန်းသံက နောက်ထပ်မကြားရတော့ပဲ ကျောက်တုံး
 ကျောက်ခဲများ၏အစပ်မှ သစ်ပင်များက တဆတ်ဆတ်လှုပ်ရှားနေ
 သည်ကို အမှတ်မထင် လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုဝင်းမြိုင်မှာ အမြစ်
 ဆုံခွကြီး၏အပေါ်တွင် ရှိင်ဖယ်သေနတ်ကို အသင့်အနေအထားနှင့်
 ထိုင်နေရာဆီသို့ ချိန်ရွယ်ထားလိုက်၏။

ခဏအကြာ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခတ်နေသော အပင်များကြား
 မှ ဒရယ်တစ်ကောင်က ခုန်ပေါက်ရင်း ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့နောက်
 ကျောက် သူမလှံသမီးဖြင့် မကြာမကြာ နောက်သို့လှည့်ကာကြည့်နေ
 ၏။ ကိုဝင်းမြိုင်မှာ ဒရယ်၏ရင်ညွန့်ဆီသို့ ရှိင်ဖယ်ပြောင်ထဲကို ထိုးချိန်
 လိုက်ပြီးကာမှ တစ်နံတစ်ရာကို သတိထားမိပြီး သေနတ်မောင်းခလုတ်
 အတွင်းမှ လက်ညှိုးကို ပြန်ထုတ်ကာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဦးဝိမလမှာ ပြောလက်စ ဓကားကို ခဏရပ်ရင်း ရေခွေး
 တစ်ခွက်ကိုညှို့ပြီး သောက်ချလိုက်၏။ ကျွန်မနှင့်အတူ ခွေးခွေးနှင့်
 အေး မာလာမင်းတို့မှာ ဦးပဉ္စင်းဦးဝိမလ၏ မဆိုဘဝမှ အဖြစ်အပျက်တို့ကို
 နားထောင်နေရင်း ဘယ်အချိန် ကျောက်လက်ဝါးအကြောင်း ရောက်
 လာမလည်းဆိုသည်ကိုသာ စိတ်စောနေမိကြသည်။

"အဲဒီလို ဒရယ်ကို မပစ်လိုက်မိတာကိုပဲ ဦးပဉ္စင်း ကံကောင်း
 တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့"

ဦးဝိမလက လက်ထဲမှအကြမ်းပန်းကန်လုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်
 သို့ ပြန်ချလိုက်ရင်း ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒရယ်မှာ ဦးဝင်းမြိုင်ရှိရာ သစ်ပင်ကြီး၏ အနားသို့ရောက်လာ၏။ ထိုစဉ် ကိုင်းပင်မြင့်မြင့်ကြီးများကြားမှ အစွယ် တဖွေးဖွေးဖြင့် ချောင်းမြောင်းပြီး တိုးထွက်လာသည်။

ကျားကြီး၏မျက်လုံးများမှာ မီးတဝင်းဝင်းတောက်နေပြီး ဒရယ်လေးကို ဘယ်အချိန် ခုန်အုပ်လိုက်လေမည်လဲဟု တွေးရင်း ကိုဝင်းမြိုင်မှာ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်ရင်း စောင့်ကြည့်နေ၏။

“အင်း... ဘာပဲပြောပြော ဒီတစ်ခါတော့ ဒရယ်သားလည်း ရု ကျာသားလည်းရ ဟန်ကျလိုက်တဲ့ ငါ... ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကျေနပ်ရင်း ပီတိဖြစ်နေချိန်တွင် ဒရယ်မှာ ကျားကြီးကိုမြင်သော်လည်း ထူးဆန်းစွာ မပြေးဘဲ စူးစူး ဝါးဝါး ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်ထက်တစ်စ ကိုင်းပင်များကြားမှ တစ်ကိုယ်လုံးထွက်

ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လာသော ကျားကြီးမှာ နည်းနည်းနောနောကောင်ကြီးမဟုတ်။ အနည်းဆုံးတော့ ကိုးတောင်ခန့်လောက်ရှိမည်။ သူ့ချောင်းမြောင်းနေ သည့် ဒရယ်လေးနှင့်စာလျှင် မဖြစ်စလောက်ပင်ဖြစ်နေ၏။

ကိုဝင်းမြိုင်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကျားကြီးက ဒရယ်လေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လှည့်ပတ်ချောင်းမြောင်းနေသည်။ ဒရယ်ကတော့ ကျားကြီးကို တစ်ချက်စွဲဆောင်းကြည့်ရင်း သူ့နသေးမှ ကျောက်တုံး တစ်ခုနှင့် သူ့ချိုကို ငုံ့ကာသွေးနေသည်။

“ဟာ... ဒီဒရယ်က မခေပါလား... အာကကောင်ပဲ”

ကိုဝင်းမြိုင်မှာ ခေါင်းကိုငုံ့ကာ ကျောက်လုံးကြီးနှင့် ချိုကို ပွတ်တိုက်သွေးနေသော ဒရယ်အား ကြည့်ပြီး မှင်သက်မိနေ၏။ ထို့ နောက် ဒရယ်ပေါက်လေးမှာ ကျားကြီးကို စိမ်ခေါ်နေသလို မြေကြီး ကို ရှေ့ခွာဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်ယက်လိုက်၏။

ကိုဝင်းမြိုင်၏မုဆိုးဘဝတစ်လျှောက်လုံး ယခုကဲ့သို့ မြင်ကွင်း ကို တစ်ခါမှမကြုံဖူး။ မမြင်ဖူးသဖြင့် သေနတ်ကို ရင်ဘတ်ထဲတွင် ပိုက်ကာ အံ့ဩတကြီးဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

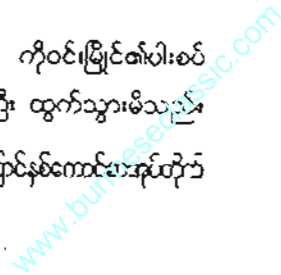
ထိုစဉ် ကျားကြီးမှာ ကိုယ်ကို အနည်းငယ်ကျုံ့ကာ အရှိန် ယူလိုက်ပြီး ဒရယ်ကလေးရှိရာဆီသို့ တဟုန်ထိုး လှမ်းခုန်အုပ်လိုက် သည်။

“ဝေါင်း”

“ဟင်”

မထင်မှတ်ထားသောမြင်ကွင်းကြောင့် ကိုဝင်းမြိုင်၏ပါးစပ် က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အာမေဇိုတ်သံကြီး ထွက်သွားမိသည်။

ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မာန်ဖိုပြီး အဲဒီနံနက်ပေါ့ပေါ့ဝင်ခန်းအုပ်လိုက်သော ကျားကြီးရှိ ရာသို့ ဒရယ်က ဦးခေါင်းကို ရှေ့သို့စိုက်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးဝင်လိုက်သည်။ ကျားကြီး၏ခိုက်အောက်သို့ ရောက်သွားသော ဒရယ်မှာ သူ၏ဦးချိုနှစ်ဖက်ကိုကော့ကာ ဘယ်ညာ ရမ်းခါလိုက်၏။ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်သော ဒရယ်မှာ ကျားကြီး၏ဝမ်းခိုက်အောက်မှ ဘယ်လိုပင် အလွတ်ရုန်းထွက်သွားသည်မသိ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ကျားကြီးမှာ စောစောက ဒရယ်ချိုသွေးနေသည့် ကျောက်တုံးကို ကျော်လွန်ကာ မောက်လျက်သားဖြင့် လူးလွန်နေသည်။

“ဝေါင်း... အူး... ဝူး”

“ဟင်...”

တစ်တောလုံး ကျွက်ကျွက်ညှပ်အောင် ဒေါသတကြီးနှင့် နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်လိုက်သော ကျားကြီး၏အသံက နားကွဲလှမတတ်ဖြစ်သွား၏။ ကျားကြီး၏ခိုက်အောက်မှ တပွက်ပွက်နှင့်ထွက်နေသော သွေးများက ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် မြင်မကောင်းအောင် ရဲရဲနီနေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ငါ့မျက်စိတွေကပဲ အမြင်မှားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တောများခြောက်နေပြီလား။”

ကိုဝင်းမြိုင်မှာ ကျားကြီးကိုကြည့်ရင်း ကြက်သေသေနေ၏။ ကျားကြီးမှာ မြေပင်ပေါ်တွင် အတန်ကြာအောင်လူးလိုမိနေပြီး ခဏအကြာတွင် ငြိမ်ကျသွားသည်။ စောစောက ဒရယ်မှာလည်း တောစပ်ဆီသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုဝင်းမြိုင်မှာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ချက်ချင်းမသင်းသေးဘဲ ကျားကြီး၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသေး၏။ မာန်ဖိုနေသော ကျား၏ ပါးစပ်မှာ ဟလျှက်ပင်ရှိနေပြီး မျက်လုံးများက ပွင့်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စောစောက ဒရယ်ချိုသွေးနေသည့် ကျောက်တုံးကြီးမှာ လှုပ်ရှားလာပြီး ကျားသေရုံရာနေရာသို့ တဖြည်းဖြည်း တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် သူ့အလိုလို ရွေ့လျားလာသည်။

“ဟာ”

ကိုဝင်းမြိုင်မှာ တလိုမ့်ချင်းလိမ့်လာနေသော ကျောက်တုံးကိုကြည့်ကာ အသက်ရှူခိုင်း မေ့နေ၏။

ကျောက်တုံးကြီးမှာ အနည်းငယ်လုံးဝန်းသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေပြီး ဆောလုံးတစ်လုံးသာသာအရွယ် ရှိသည်။

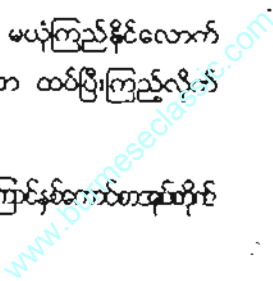
“ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဒီကျောက်တုံးကြီးက ငါ့မျက်စိတွေကို လှည့်စားနေတာများလား၊ ဒါမှမဟုတ်...”

ကိုဝင်းမြိုင် ကြည့်နေစဉ်အချိန်မှာပင် ကျောက်တုံးကြီးက ကျားသေအနားသို့ရောက်သွားပြီး ရပ်တန့်သွား၏။

ခဏအကြာတွင် ကျားသေကြီးထံမှ တစက်စက်ကျပြီး အိုင်ထွန်းနေသော သွေးများမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို ခြောက်ခမ်းသွားပြီး ကျားကြီးတစ်ကောင်လုံးမှာ ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ပင်ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုဝင်းမြိုင်က သူ့မျက်လုံးများကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားပြီး ကပျက်ကယာ ပွတ်သတ်ကာ ထပ်ပြီးကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျောက်တုံးကြီးက ကျားသေမှသွေးများကို သေသေချာချာ ကြီးကို စုပ်ယူနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပြောပြောဆိုဆို ကိုဝင်းမြိုင်မှာ သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းရန် ဟန် ပြင်လိုက်စဉ် ကျားသေထံမှ သွေးများစုပ်ယူနေသော ကျောက်တုံးကြီး မှာ သူ့နဂါး နေရာသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပြီးရွှေသွားနေ၏။

“ဒီကျောက်တုံးကြီးက တော်တော်လေးကိုထူးဆန်းပါလား။ ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီလို တစ်ခါမှမတွေ့ဘူး။ မကြုံဖူးဘူး။ စောစောက ဒရယ်က ဒီကျောက်တုံးမှာ သူ့ရဲ့ချိုသွေးပြီး ကျားကြီးကို ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူနိုင်တာဟာ ဒီကျောက်တုံးကြီးရဲ့အစွမ်းကြောင့်ပဲ။ ဟုတ်ပြီ ဒီကျောက်တုံးဟာ ငါ့နို့ထိုက်လို့ရတာပဲ”

ကိုဝင်းမြိုင်မှာ သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ လျင်မြန်စွာဆင်းလိုက်ပြီး ကျောက်တုံးရှိရာနေရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ စောစောက ရွှေ လျားသွားနေသော ကျောက်တုံးမှာ ကိုဝင်းမြိုင်အနားသို့ရောက်လာ သည်နှင့် တုတ်တုတ်မျှပင်မလှုပ်တော့။ ကိုဝင်းမြိုင်မှာ ထိုကျောက်တုံး ကြီးကို သူ့အားဖြင့် အတင်းဆွဲမကြည့်နေပြန်သည်။ ကျောက်တုံး ကြီးမှာ ကိုဝင်းမြိုင်၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နဲ့ကာ ဘယ်ညာရမ်းခါနေသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရမ်းလာ၏။

ထိုကျောက်တုံးကြီးမှာ လွယ်လွယ်နှင့် လက်ထဲတွင်ပါမလာ သေးဘဲ ကျောက်တုံး၏အောက်တွင် တစ်စုံတရာနှင့် ညီတွယ်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် အရှိန်ဖြင့် အားကုန်ဆောင့်တွန်းလိုက်သော အခါ ကျောက်တုံး၏အောက်ခြေမှ ‘ကျွတ်’ကန် မြည်သွားကာ တစ်ဖက် သို့ တိမ်းစောင်းသွားသည်။ ထိုကျောက်တုံးကြီး၏အောက်တွင် မထင် ကြောင်နှစ်ကောင်စအုပ်တိုက်

မှတ်ပဲပြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကိုဝင်းမြိုင်မှာ နောက်သို့ပင် ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားတော့သည်။

“ဟာ...”

ကျောက်တုံးကြီး၏အောက်ခြေတွင် ဆက်နေသောအရာမှာ လူတစ်ယောက်၏ လက်ကောက်ဝတ်သာသာလောက်မှ ပြတ်နေသော လက်ပြတ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေပြီး ကိုဝင်းမြိုင် တွန်းလိုက်သည့်အရှိန် ကြောင့် လက်ကောက်ဝတ်မှ ပြုတ်ထွက်သွားပုံရသည်။

ထူးဆန်းသောလူလက်သဏ္ဍာန် ကျောက်လက်ဝါးကို ကောက်ယူပြီး သေသေချာချာကြည့်လိုက်၏။ တကယ်လူတစ်ယောက် ၏ အရိုး၊ အဆစ်၊ အကြောအဖျင်များ၊ လက်သည်းခွံများ အားလုံးမှာ အုံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် လူတစ်ယောက်၏လက်နှင့် တူနေ၏။

ထို့အပြင် လက်ဖဝါးပိုင်းတွင်လည်း လက္ခဏာ အရေး အကြောင်းများက ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့နေရသည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုဝင်းမြိုင်မှာ ထိုလက်ကောက်ဝတ်မှ တိတ်ကြီးပြတ်နေသော ကျောက်လက်ဝါးကို ကျောပိုးအိတ်အတွင်းထည့်ယူလာကာ ခရီးဆက် ခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံးလည်း ကျောက်လက်ဝါးကြီး၏အကြောင်းကို တွေးကာ အမျိုးမျိုး စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်နေမိသည်။ အထူးသဖြင့် သူနေ ထိုင်ရာရွာမှ အပေါင်းအသင်းများအား ဒီကျောက်လက်ဝါးကို ထူးထူး ဆန်းဆန်း တွေ့ခဲ့ရုံများကို တစ်ဝကြီး မမောမပန်းဘဲ ပြောပြချင်နေ မိသည်။ ထိုအတွေးများကပင် ကိုဝင်းမြိုင်၏ရွာအပြန် ခြေလှမ်းများမှာ ပိုပြီး မြန်ဆန်သွက်လက်နေ၏။ သူ့ကျောပေါ်တွင် ထမ်းပိုးသယ်လာ ရသော ကျားသေကြီးနှင့် ကျောပိုးအိတ်မှာလည်း ဘယ်လိုမှ လေးလံ နေသည်ဟုပင် စိတ်ကမထင်။

ကိုဝင်းမြိုင်မှာ သူ့ရွာဆီသို့ ဦးတည်ပြီးလျှောက်လာနေသော် လည်း တဖြည်းဖြည်း တောနက်ထဲသို့ အလိုလိုရောက်လာနေသည်ကို

အမှတ်မထင် စိတ်ကသိလိုက်သည်။

“ဟင်... ငါလျှောက်နေတဲ့လမ်းတွေက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီတောကြီးထဲကို ပြန်ပြန်ပြီးရောက်လာနေတာလဲ”

ကိုဝင်းမြိုင်က ကျောပေါ်မှကျားသေကြီးကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက် သည်။ အမှန်တကယ်ပင် တောကြီးအတွင်း သူ မျက်စေ့ဟော့လည်ပြီး ရင်း လည်နေတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်း နေစောင်းလာသည်နှင့်အမျှ သူ့စိတ်တွေက လေးလံထိုင်းမိုင်းလာနေ၏။ ဒီတောဒီတောင်အတွင်း နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ ကျင်လည်ခဲ့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ မျက်စေ့ လည်လမ်းမှားရသည့်အဖြစ်မျိုး သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ရ ဘူးသဖြင့် အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သလိုလည်း ဖြစ်လာသည်။

ထိုစဉ် . . .

ကိုဝင်းမြိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တောအစပ်ဆီမှ ရသေ့ကြီး တစ်ပါး ကြွလာသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုရသေ့ ကြီးမှာ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဒေါက်ချာဆောင်းထားပြီး အပေါ်အညှို့ အောက်အညှို့ဖြင့် တောင်ဝေးတစ်ချောင်းကိုလည်း မြေပေါ်တွင် တဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် ထိမ်းပြီး လျှောက်လာနေသည်။

ကိုဝင်းမြိုင်မှာ ရသေ့ကြီးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျောတွင် ပိုးကာလွယ်ထားသော နိုင်မယ်သေနတ်နှင့် ကျောပိုးအိတ်ကို မြေကြီး ပေါ်တွင်ချကာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်အုပ်ချီကာ ဦးချွ ကန်တော့လိုက်၏။ သူ့စိတ်မှာလည်း အမဲလိုက်ရင်း ရှာဖွေစားသောက် နေရသည့်ဘဝကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့ရ

သူဖြစ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ သူတော်စင်များကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည့်တစ် ခဏကိုပင် ဝမ်းသာအားရနှင့် ပီတိဖြစ်သွားသည်။

ရသေ့ကြီးမှာ ကိုဝင်းမြိုင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ . . .

“ဒကာ မျက်စေ့လည်လမ်းမှာပြီး ဒီတောကြီးထဲကို ရောက် လာတယ်အောက်မေ့တယ်”

“မှန်လှပါ”

ကိုဝင်းမြိုင်၏အသံများမှာ အနည်းငယ်ပင် တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်နေသည်။ သူ အမှန်တကယ်ပင် လမ်းမှားလာခဲ့သည်ကို ရသေ့ ကြီးက သိနေသဖြင့်လည်း ပိုပြီး တဆဲတတဖြစ်သွားမိသည်။ ထို့ နောက် ရသေ့ကြီး၏မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

ရသေ့ကြီးမှာ မျက်ခုံးမွှေးများ ဖြူစွတ်နေပြီး မှတ်ဆိတ် ကျင့်စွယ်များမှာလည်း ထူးခြားစွာ ဖြူမွှေးရှည်လျားနေကြသည် အပြင် မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ ပကတိ ကျောက်သားမျက်လုံးများဖြစ် နေပြီး တည်ငြိမ် ပွင့်ဟလျက်ရှိနေသည်။ ရသေ့ကြီး၏ ကျောက် မျက်လုံးအစုံက သူ့ကိုကြည့်နေပုံမှာ ဟိုးအဝေးကြီးသို့ စိုက်ကြည့်နေ သကဲ့သို့ မျက်စိကြောင်နှင့်ဖြစ်နေသည်။

“အိမ်း. . . တောဆိုတာက ဆန်းကြယ်တဲ့သဘောရှိသလို လှည့်စားတတ်တဲ့သဘောလည်း ရှိသကဲ့. . . တောထဲမှာတွေ့ရတတ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာဏပစ္စည်းတွေ၊ ဝိဇ္ဇာဏပစ္စည်းတွေဆိုတာလည်း ဆန်းကျယ်တဲ့ သဘောရှိတတ်တယ် ဒကာ”

“ဟင်. . . ရသေ့ကြီးပြောတဲ့ ဆန်းကြယ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာဏပစ္စည်း ဆိုတာ ငါ့ဆီမှာအခုပါလာတဲ့ ကျောက်လက်ဝါးကိုပဲ ဆိုလိုနေတာ ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လား”

တွေးရင်းနှင့် ကိုဝင်းမြိုင်မှာ ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှ ကျောက် လက်ဝါးကို လက်ဖြင့် အလိုလိုစမ်းမိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီပစ္စည်းဟာ ငါနဲ့မထိုက်ဘဲ ယူလာခဲ့မိပြီလား။ ဒါကြောင့် ငါ ဒီတောကြီးထဲမှာ တစ်လည်လည် မျက်စေ့လည်နေတာလား”

ရသေ့ကြီးက ရှေ့သို့ဆက်ပြီးကြွရန် ခြေလှမ်းပြင်နေခိုက် ကိုဝင်းမြိုင်မှာ . . .

“အရှင်ဘုရား. . . တပည့်တော်အဖို့ အပြန်လမ်းကိုသိရင် လမ်းညွှန်ပါအုံးဘုရား”

ရသေ့ကြီးက စက္ခုာဏုဋ္ဌေချနေရာမှ . . .

“သံသရာမှာ မျက်စေ့လည်နေတဲ့လူချင်းအတူတူ ဘယ်သူ က ဘယ်သူ့ကိုမှ လမ်းမညွှန်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ အေး. . . တစ်ခုတော့ရှိ တယ်၊ ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းအမှတ်နဲ့ သိမ်းပိုက်ယူနေမိရင်တော့ အမြန်ဆုံး စွန့်လွှတ်လိုက်ပေတော့ကွဲ့၊ အဲဒါ မှ လမ်းမှန်ဆီကိုရောက်တဲ့နည်းပဲ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ရသေ့ကြီး၏နှုတ်မှ မြွက်ကြားလိုက်သည့်စကားကြောင့် မုဆိုး ကြီး ကိုဝင်းမြိုင်၏ရင်ထဲတွင် အသိတစ်ခု ရှင်းကနဲရသွားသည်။ ထူး ဆန်းလှသော ကျောက်လက်ဝါးကို လူသူလေးပါးမမြင်နိုင်အောင် ဤ တောထဲတွင်ပင် မြေမြှုပ်ဖုံးကွယ်ကာ စွန့်ပစ်လိုက်ဖို့ ပြတ်ပြတ်သား သား သံဝိဇ္ဇာန်ချလိုက်မိ၏။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသောစိတ်တွေ ခေါ့

ပါးကြည်လင်သွားပြီသည်နောက် ရသေ့ကြီးကို ဦးပွင့်ကြိမ်ချကာ ခရီးဆက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ရသေ့ကြီးက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ လေးနက်သောစကားတစ်ခွန်းကို မိန့်ဆိုလိုက်၏။

“အိမ်၊ . . . နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ဘဲ လောကီသံသရာထဲမှာ မျက်စိလည်နေရတဲ့အကြောင်းတွေကလည်း အဲဒါပဲ ၊ ဒကာမှဆိုးရေ ကိုယ်နဲ့မဆိုင် ကိုယ်မပိုင်တဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့ စည်စိမ်ဥစ္စာတွေကို ငါ့သား ငါ့မယား ငါ့ပိုက်ဆံဆိုပြီး အဟုတ်မှတ် သယ်ဆောင်နေသရွေ့ သည်သံသရာဝဲလောကကြီးထဲမှာ လမ်းမှားနေရအုံးတော့မှာပဲ ဒကာ သံသရာကနေလွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းမှန်ကိုတွေ့ချင်ရင် အဲဒီ ‘ငါ’ ပိုင်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း စွန့်ပစ်ရပေလိမ့်မယ်၊ ကဲ...ကဲ... သွားပေအုံးတော့ ဒကာ”

မှဆိုးကိုဝင်မြိုင်၏ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ထူးဆန်း လှသော ရသေ့ကြီး၏စကားများက နားထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ် ပဲ့ထင်ထင်လျက်. . . ။

ဦးပွင့်၊ ဦးဝိမလမှာ ကျွန်မတို့ကို စကားအရည်ကြီး ပြောလိုက်ရသဖြင့် မောပန်းသွားဟန်နှင့် ရေရွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကောက်ယူမော့သောက်လိုက်ပြီး . . .

“ကဲ... ဒကာမလေးတို့ရယ် ဦးပွင့်၊ အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပါပဲ၊ အဲဒီရသေ့ကြီးရဲ့စကားကြောင့် သံသရာထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် မျက်စိလည်နေခဲ့ရတဲ့ ဦးပွင့်၊ဟာ ‘ငါ’ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုစွန့်ပြီး အခုလို သာသနာဘောင်ကို အပြီးအပိုင် ဝင်ခဲ့တော့တာပါပဲ”

ကျွန်မနှင့်အတူ ရွေးရွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့မှာလည်း ဦးပွင့်၊ဦးဝိမလကို လက်အုပ်ချီမိုးလိုက်မိကြ၏။ ထို့နောက် ဦးပွင့်၊ ဦးဝိမလက . . .

“ဒီတော့... ဒကာမလေးလက်ထဲရောက်နေတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဦးပွင့်၊ကတော့ ကောင်းတယ်၊ ဆိုးတယ် ဘာမှမပြော

လိုပေဘူ။ ဒီပစ္စည်းဟာ ကိုယ်နဲ့ထိုက်ရဲ့လား။ မထိုက်ဘူးလားဆိုတာ ဒကာမလေးကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ဖို့သာ ရှိပေတာပဲ။ ကဲ...ကဲ... ဦးပဉ္စင်းလည်း တရားအလုပ်ကလေးရှိသေးတယ်၊ ပြန်ကြပေအုံးတော့ ကွဲ့”

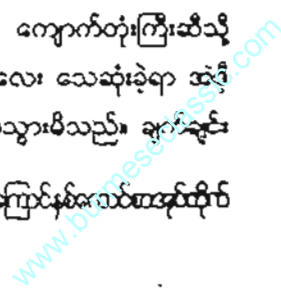
ကျွန်မက လက်အုပ်ချီရင်း အတန်ကြာသည်အထိ ငေးငိုင် တွေဝေနေမိသည်။ နွေးနွေးနှင့် အေးမာလာမင်းတို့မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝပ်စင်းပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချနေသည်တိုင်အောင် ကျွန်မမှာ အသက်မဲ့ လျက် တစ္ဆေရွေ့လျှောက်လှမ်းသွားသော ဦးပီမလ၏ နောက်ကျောပြင် ကို ငေးငေးရီရီကြည့်ရင်း ဦးချကန်တော့လိုက်ဖို့ သတိရမိတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်မ အိပ်ရာကထထချင်း ကျောက်လက်ဝါးကို သတိထားပြီးကြည့်လိုက်သည်။ ထိုကျောက်လက် ဝါးမှာ ညက ကျွန်မထားခဲ့သည့်အတိုင်း နေရာမပျက်ဘဲ စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့ရသည်။ ထိုကျောက်လက်ဝါးကိုကြည့်ရင်း မနေ့က ဆရာတော် ဦးပီမလပြောပြခဲ့သည့် အကြောင်းများကိုလည်း ထပ်ကာတလဲလဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ဒီကျောက်လက်ဝါးမှာ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မနှင့် ထိုက်တန်သည်ဖြစ်စေ မထိုက်တန်သည်ဖြစ်စေ တစ်ချိန် ချိန်တွင် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ပေးကောင်းပေးလာနိုင်သည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်မအတွေးများက ထိုကျောက်လက်ဝါးကို စပြီးတွေ့ခဲ့သည့်နေရာမှ ဘီလူးမျက်နှာနှင့် ကျောက်တုံးကြီးဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့၏ခွေးကလေး သေဆုံးခဲ့ရာ အဲဒီ နေရာကိုလည်း အမှတ်မထင် စိတ်ကရောက်သွားမိသည်။ ချက်ချင်း

ဆိုသလို ထိုနေရာသို့ စိတ်က အလိုလိုသွားကြည့်ချင်နေပြန်၏။

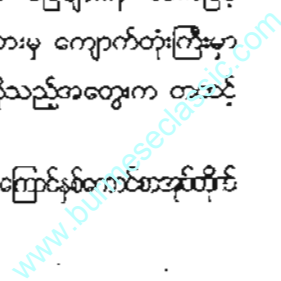
“ဒီကျောက်တုံးကြီးဟာ ဦးပိမလပြောတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးလို
ပဲ၊ အသက်ဝင်နေတာထင်ပါရဲ့၊ ဒါကြောင့် ပါပီလေးရဲ့သွေးတွေကို
စုပ်ယူပစ်လိုက်တာနေမှား ငါ အဲဒီနေရာကို တစ်ခေါက်လောက်တော့
သွားကြည့်ရမယ်”

ကျွန်မက ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲမှလှည့်ထွက်လာရင်၊
ထိုကျောက်တုံးကြီးရှိရာဆီသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။
ခါတိုင်းဆိုလျှင် ထွန်းတောက်က ကျွန်မသွားရာ တကောက်ကောက်
လိုက်ချင်နေသူဖြစ်ပြီး ဒီတစ်ခါတော့ မိုးထက်နှင့် နှစ်ယောက်သား၊
ဘယ်ကိုထွက်သွားကြသည်မသိ။ အောက်ထပ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်
ကို မတွေ့ရချေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှလှမ်းမြင်နေရသော ကျောက်တုံးကြီးရှိရာ
နေရာတွင် ပါပီလေးအတွက် ကျွန်မတို့ အမှတ်တရ စိုက်ထူထားခဲ့
သော သစ်ကိုင်ကြီးမှာ ဖရိုဖရဲဖြင့် မြေပေါ်တွင် လဲကျနေ၏။ ကျွန်မ
က ထိုနေရာသို့ရောက်ရန် အနည်းငယ် ခပ်သွက်သွက်ကာလေး လျှောက်
သွားပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ ပါပီလေးကို မြေကြီးဖို့ထားသောနေရာမှာ ဘာ
တစ်ခုမှ ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘဲ ရှိနေသည်။ ပါပီလေး၏ဘေးမှ ဘီလူး
မျက်နှာနှင့် ကျောက်တုံးကြီးမှာလည်း အပေါ်မှသဲများ မြေများ ဖို့
ထားသဖြင့် မှီဖို့မောက်မောက်သာဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မက ပါပီလေးကိုဖို့ထားသော မြေများကို လက်ပြင်
အသာတူးပြီး ယက်ထုတ်လိုက်သည်။ ပါပီဘေးမှ ကျောက်တုံးကြီးမှာ
လည်း ဘယ်အချိန် ဘွားကန် ပေါ်လာမလဲဆိုသည့်အတွေးက တစ်ဆင့်

ထင်ဖြစ်နေ၏။

အတန်ကြာအောင် တူးဆွပြီးနောက် ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် သံသယဖြစ်လာမိသည်။ ယခုတူးယက်ထားသော မြေတွင်၊ ဇာတ်အနက် မှာ တော်တော်လေးပင် နက်လှာသော်လည်း ပါပီလေး၏အလောင်းနှင့် ကျောက်တုံးကြီးကိုမူ လုံးဝမတွေ့ရသေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝှေ့ရှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ဒီနေရာဟုတ်မဟုတ်ကိုလည်း စိတ်က ဖေဝေဝေပင်ဖြစ်မိနေ၏။

“ဒီနေရာကတော့ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါပီလေးရဲ့ အလောင်းနဲ့ ကျောက်တုံးကြီးက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ ထူးတော့ ထူးဆန်းနေပြီ”

သဲမြေတွင်ထဲတွင် ပါပီလေး၏အလောင်းနှင့် ကျောက်တုံးကြီးမှာ အစအနပင်မတွေ့ရတော့ဘဲ တကယ်ပင် ပျောက်ဆုံးနေသည်။ သဲမြေများပေကျဲနေသော ကျွန်မ၏လက်နှစ်ဖက်မှာ ယားသလို ယံသလိုဖြစ်လာ၏။ ကျွန်မက လက်ပေါ်မှသဲများကို ပွတ်သပ်ခါထုတ် ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် ပွေးပွေးလှုပ်နေသောသဲများက ကျွန်မလက်ဖဝါးများပေါ်တွင် ပဲကြီးခွံတွန့်နေသလိုမျိုး တွန့်ကြေပြီး ပွေးပွေးဖြူဖြူ ဖြစ်နေသည်။ လက်ခုံရိုးပေါ်တွင်လည်း သဲများက ကပ်နေပြီး တစ်စထက်တစ်စ ပိုပြီးယားယံလာသည်။

“ဟင်... ဒုက္ခပဲ၊ ငါ့လက်တွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ယားလာတာလဲ၊ ဝေတော့ ဒီမြေကြီးက ပါပီလေးရဲ့အလောင်းကို မြှုပ်ထားတော့ ပိုးမွှားတွေနဲ့မသန့်လို့နေမှာ၊ မဖြစ်ဘူး... မြန်မြန် အိမ်ပြန်ပြီး လက်ကိုဆေးမှဖြစ်မယ်”

ပြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်မ အိမ်သို့ပြန်ရာလမ်းတစ်လျှောက်လုံး လက်နှစ်ဖက်မှာ ထူပူနေအောင် ယားယံနေလျက်ရှိသည်။ လက်ချင်းမွတ်ပြီး ကုတ်ပါများသဖြင့် ကျွန်မ၏လက်တစ်ခုလုံးမှာ ရဲရဲနီနေလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲကလည်း ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားသည့် ပါပီလေး၏ အလောင်းနှင့် ကျောက်တုံးကြီးကို တွေးရင်း ဘဝင်မကျဖြစ်နေမိသည်။

အိမ်ကြီး၏ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဖေဖေက ကပျားကယာဖြင့် ကားကိုဒေါင်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်မက ယားယံနေသောလက်ကို ဆေးရန် အပေါ်ထပ် ကျွန်မအခန်းရှိရာသို့သာ အပြေးအလွှားပြေးတက်လာခဲ့သည်။

ဘုံပိုင်ခေါင်းမှခလုတ်ကို အဆုံးထိဖွင့်လိုက်ရင်း လက်ဆေးကန်အတွင်း လက်ကိုနှစ်ကာ ရေနှင့် ပွတ်သပ်ဆေးကြောလိုက်သည်။ သဲမှုန့်သဲပွင့်တို့က လက်ဆေးကန်အတွင်းမှ ရေထဲတွင် ဝဲကတော့ပုံစံ လှည့်ပတ်နေ၏။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် အယားသက်သာ သလိုရှိသော်လည်း လက်ဖဝါးပြင်တစ်ခုလုံးမှာ အတွန့်တွန့်အခေါက်ခေါက်ဖြင့် ရဲရဲနီနေပြီး လက်ခုံရိုးပေါ်တွင် ကျွန်မလက်သည်းများဖြင့် ကုတ်ခြစ်ထားသဖြင့် အစင်းကြောင်းကြီးများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလက်ခုံပေါ်မှ အစင်းကြောင်းကြီးများကြားတွင် ညာဖက် လက်ခုံပေါ်မှ မဲ့နက်ကလေးမှာ ပျောက်ကွယ်နေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်... ငါ့ရဲ့လက်ခုံပေါ်က မဲ့နက်ကလေးမရှိတော့ပါဘူး။ ငါပဲ မျက်စိပွဲပြီး မမြင်တာလား”

ပြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မက ညာဖက်လက်ခုံရိုးကို မျက်စေ့ နားတွင်ကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။ ထိုမှဲ့နက်ကလေးမှာ အမှန်တကယ်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

“မှဲ့ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူ ပျောက်ကွယ်သွားရိုးထုံးစံမှ မရှိဘဲ၊ နောက်ပြီး ငါ့လက်တွေဟာ ပုံမှန်ထက် အရေးအကြောင်းတွေ ပိုပြီးထူလာသလိုပဲ။ ဒါ... ဒါ... ငါ စိတ်ထင်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

ရေခိုနေသောလက်နှစ်ဖက်ကို လက်သုတ်ပုဝါဖြင့် သေသေရာ ရာပွတ်သပ်ပြီး သုတ်လိုက်၏။ နောက်ထပ် ယားယံခြင်းမဖြစ်တော့ဘဲ လက်ဖဝါပေါ်မှ အတွန်းအခေါက်များမှာလဲ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြီး ပြည့်တင်းပေါင်းကာလာသည်။ ကျွန်မက ရေချိုးခန်းအတွင်းမှ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လှည့်ထွက်လာပြီး စားပွဲပေါ်မှ ကျောက်လက်ဝါးကို မသကာသည့်မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီကျောက်လက်ဝါးဟာ ငါနဲ့မထိုက်လို့ပဲ အခုလို အမျိုးမျိုး တွေ ဖြစ်နေရတာထင်ပါရဲ့။ ဒါကို ငါ ဘယ်လိုမျောက်ဖျက်ပစ်ရင် ကောင်းမလဲ။ အို... ဘာပဲပြောပြော သူ့ကို ငါ တစ်ခုခုတော့လုပ်ရ တော့မှာပဲ။ သူ့နဂိုကနေရာမှာ ပြန်ဖြုတ်ပစ်ရင်ကောင်းမလား။ ဒါမှ မဟုတ် ပင်လယ်ကြီးထဲကိုပဲ သွားပစ်ချလိုက်ရင်ကောင်းမလား။”

ကျွန်မအတွေးတွေးက ယောက်ယက်ခတ်နေကာ စားပွဲပေါ်မှ ကျောက်လက်ဝါးကိုကောက်ယူလိုက်သည်။ ကျောက်လက်ဝါး၏ လက်ဖဝါပေါ်မှ အသက်လမ်းကြောင်းမှာ စတော့ကာစတုန်းကထက်ပင် သိသိသာသာကြီး တိုဝင်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ နောက်ပြီး သူ့လက်ခုံပေါ်မှ ဖန်းနရောင်သွေးကြောမျှင်များကလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြောင့်နှစ်ကောင်စအုပ်တိုက်

နှင့် မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်လာနေ၏။ ထိုစဉ် ကျွန်မ အခုမှ ထူးထူးခြားခြား မြင်တွေ့လိုက်ရသော ကျောက်လက်ဝါး၏လက်ခုံပေါ်မှ အထက် အပျောက်လေးတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားကာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟင်... ဒီလက်ခုံပေါ်မှာ မွဲတစ်လုံး... ဒါ... ဒါ... ငါ့လက်ပေါ်ကမဲ့။”

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပင် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပါးစပ်က ရေရွတ်မိလိုက်သည်။

ကျောက်လက်ဝါး၏လက်ခုံပေါ်တွင် ကျွန်မလက်ခုံရိုးပေါ်မှာ အမြဲတမ်းရှိနေခဲ့သည့် မွဲနက်ကလေးက နေရာကော အရောင်အသွေးပါ တစ်ထပ်တည်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မက ကျောက်လက်ဝါးကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ထားရင်း ကျွန်မလက်ခုံပေါ်ကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် တအံ့တဩဖြင့် ပြန်ကြည့်မိနေ၏။

“ဒါ... ဒါဟာ... လုံးဝမရှိ၊ သားဘူး။ ငါ့ကို သူ တစ်ခုခု ခုကွပေးတော့မယ်ထင်တယ်။ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး... ဒင်းကို အမြန်ဆုံး ငါနဲ့ဝေးရာကို လွှင့်ပစ်မှရတော့မယ်။”

ကျွန်မက ထိုကျောက်လက်ဝါးကို စက္ကူတစ်ခုနှင့် ရစ်ပတ်လိုက်ပြီး စားပွဲခုံအံ့ခွဲထဲသို့ ထိုးကြိုက်ထည့်ကာ မေမေနှင့် ဖေဖေတို့ကို ဒီအကြောင်း အပြည့်အစုံ ပြောပြရန် အောက်ထပ်သို့ ကမ္ပေသော ပါး ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၃)

ကျွန်မ အောက်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ မေမေက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မျက်လုံးကိုမှေးစင်းပြီး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်မက မေမေထိုင်နေရာ ပက်လက်ကုလားထိုင်အနားသို့ ပြေးသွားကာ . . .

“မေမေ . . . မေမေ . . . သမီးတို့ပါပီလေးကို မြှုပ်ထားတဲ့ နေရာမှာ ပါပီလေးအလောင်းကို အခု မတွေ့ရတော့ဘူး။”

ကျွန်မ၏ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာစကားကြောင့် မေမေက အလန့်တကြားဖြင့် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်ရင်း . . .

“သမီးဖေဖေ တူးပြီး နေရာတွေဘာတွေ ရွှေထားတာနေမှာပါ”

မေမေအသံက ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ခံစားနေရသလို လေးကန်ကန်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မက မေမေလက်ကို စမ်းကြပ်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လိုက်ရင်း . . .

“မေမေ နေမကောင်းဘူးလား။ မေမေကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဖေဖေကောဟင် . . .”

“ဖေဖေ အခုလေးတင် ဆရာဝန်သွားခေါ်တယ်”

ကျွန်မစိတ်တွေက ချက်ချင်းပင် ဘာလောင်ဆူသွားခေါ် ဆုပ်ကိုင်ထားသော မေမေလက်ကို တဆတ်ဆတ်ဆွဲခါရင်း မေမေ ခံစားနေရသောဝေဒနာကို သိချင်နေမိသည်။ ထို့နောက် မေမေနဖူးပြင်ပေါ်လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်ရင်း . . .

“မေမေ . . . မေမေ ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲဟင်၊ ဖျားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“မေမေ့ရဲ့ ဒီညာဖက်က အောင့်အောင့်နေလို့၊ တော်တော်ကြာ ကင်ဆာတွေဘာတွေဖြစ်ရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

ကြားလိုက်ရသော မေမေစကားကြောင့် ကျွန်မ ခေါင်းနုပန်းတွေကြီးသွားသည်။ မေမေနှင့်ဖေဖေကို စောစောက ပြောပြချင်နေသည့် ကျောက်လက်ဝါးအကြောင်းမှာလည်း ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် ဘယ်ရောက်သွားသည်မသိ။ ကျွန်မက မေမေ လက်ဖြင့်စမ်းရင်း ပြုနေသည့် ညာဖက်နံရိုးပေါ်သို့ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အင်း . . . ငါတို့မိသားစုတွေ ဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်တော့မှ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေ တွေ့နေရပါလား။ ဖေဖေဆိုလည်း လှေကားပေါ်က ဖြုတ်ကျပြီး ခါးနာတဲ့ဒဏ်ရာက အခုထိ လုံးလုံးလျားလျားကြီး သက်သာတဲ့ပုံတော့မရသေးဘူး။ အခုလည်း မေမေကဖြစ်ပြန်ပြီ။ ဘာတွေလဲ၊ ဒီကြားထဲ ဟိုကျောက်လက်ဝါးကြီးကို ငါက အိမ်ကို ရှင်းပြီး

ကြော်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ယူလာမိခဲ့တော့ ဒီကျောက်လက်ဝါးကြီးကြောင့်ပဲ တို့မိသားစုတွေ အခု လိုတွေ့ဖြစ်နေရတာလား။”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ ဖေဖေကားလေး ထိုးရပ် လိုက်သည်။ ကားပေါ်တွင်လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါလာပြီး လက်တွင် ဆေးသေတ္တာတစ်လုံးကိုဆွဲကိုင်ထားရင်း၊ ကားတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဆင်းလာ၏။

ဖေဖေက ဆရာဝန်၏လက်တွင်ကိုင်ထားသော ဆေးသေတ္တာ ကို အတင်းဆွဲယူလိုက်ပြီး အိမ်ကြီးအတွင်း ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးထင်လာ ကာ . . .

“ကဲ. . . မေကြီးရေ ဆရာဝန်တော့ကြွလာပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ နေသာရဲ့လား”

မေမေက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်က ထမည်အပြုတွင် ဆရာဝန်က. . .

“နေပါ. . . ခင်ဗျား အဲဒီပေါ်မှာပဲ သက်သာသလိုနေပါ”

ဆရာဝန်က မေမေ့ ညာဖက်နံရိုးပေါ်သို့ လက်ဖြင့်စမ်းသပ် ရင်း၊ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လှုပ်နေ၏။ စိတ်တိုင်းကျ စမ်းသပ်ပြီးသော အခါ. . .

“အစ်မကြီးအောင်နေတာ ကင်ဆာတွေတာတွေတော့မဟုတ် ပါဘူး။ သည်းခြေမှာ ကျောက်တည်တာဖြစ်မှာပါ။ သေချာအောင်လို့ တော့ ဗြို့မှာ အာထရာဆောင်းလေဘာလေး ရိုက်စေချင်တယ်။ နောက် ပြီး ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ခွဲသင့်ရင်လည်းခွဲရလိမ့်မယ်”

ဆရာဝန်၏စကားကြောင့် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့၏ ဖျက်နာမှာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သိသိသာသာကြီး ပျက်သွားသည်။ ကျွန်မက ဖေဖေနှင့်မေမေတို့၏ သောကရောက်နေသည့် ဖျက်နာတို့ကိုကြည့်ရင်း၊ အလိုလိုပင် စိတ် မကောင်းဖြစ်နေရသည်။ ထိုနေ့ညနေတစ်ခုလုံး၊ ကျွန်မမှာ ကျောက် လက်ဝါးအကြောင်း ပြောပြရန်ပင် မေမေပျောက်ပျောက်ဖြစ်နေရ သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြေးအခက်အခဲဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ပျက်သည်။ သူ့သံလိုလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာဝန်ကြီးက ခွဲရမယ်လို့ပြောလိုက်တာပဲ”

ကျွန်မမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေကိုကြည့်ရင်း တတ်နိုင်သလောက် အခုအခြေအနေတွင် ကူညီချင်နေမိ၏။ တကယ်တမ်း ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာလည်း စားနိုင်သောက်နိုင်ရုံကလွဲပြီး ငွေပိုငွေလုံရှိကြသူများ မဟုတ်ပေ။ တစ်နှစ်တစ်နှစ် ကျွန်မတို့မောင်နှမ၏ ကျောင်းစရိတ်နှင့် အခြားအိမ်စရိတ်များမှာ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းရှာသည့် ပိုက်ဆံနှင့် လောက်လှယုံသာရှိသည်။

ထိုခေ့ညတစ်ညလုံးမှာ ကျွန်မဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အတွေးပေါင်းစုံတို့ဖြင့် ချာချာလည်နေသည်။ အမှန်တော့ ဖေဖေမှာ ယခု ကျွန်မတို့စီးနေသော ကားလေးအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေပုံရသည်။ ကျွန်မတို့မောင်နှမ၏ နှစ်စဉ် မွေးနေ့ပွဲများအပြီး အပေါင်းအသင်းများနှင့် လည်ပတ်ခဲ့ရသော ဒီကာလေးကို အခု မေမေကျန်းမာရေးကြောင့် ရောင်းရပေတော့မည်။

ကျွန်မရင်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှမကောင်းနိုင်တော့။

“အင်လေ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဦးပဉ္စင်းဦးဝိမလပြောသလို ဒီလိုစည်းစိမ်ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို အဟုတ်မှတ်ပြီး တွယ်တာနေသရွေ့ ဒီလောကီကြီးထဲမှာပဲ ဘဝတွေဟာ ဝဲကယက်လို ချာချာလည်နေရအုံးမှာပဲ။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ တကယ်တော့ သောကာတွေ တာနှင့် တပိုးကြီးကို လွယ်ပိုးထားရသလိုပဲ”

ကျွန်မမှာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် အတွေးတွေက ခေါင်ထဲ

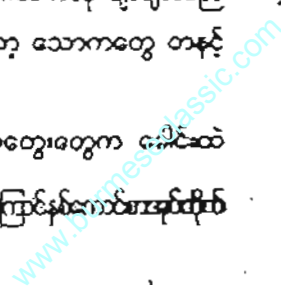
နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်မ အိပ်ရာမှနိုးပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသောအခါ မေမေနှင့်ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်မှာ မြို့ပေါ်မှ အာထရာဆောင်းရိုက်ပြီး၍ပင် ပြန်လာကြပြီဖြစ်သည်။ မေမေက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကိုလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ချလိုက်သည်။ ဖေဖေကတော့ မေမေအနားတွင်ထိုင်ကာ . . .

“ဘာမှမပူပါနဲ့ကွာ၊ တို့ ဒီကာလေးကိုရောင်းလိုက်ရင် ငွေလေးကြေးလေးတော့ ထွက်လာမှာပေါ့”

ဖေဖေကကားကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲတွင် မသက်မသာဖြစ်သွားရသည်။ ထို့နောက် ဖေဖေနှင့်မေမေအနားသို့ ကပ်ကာ . . .

“မေမေ့ကို ဆရာဝန်ကြီးတွေက ဘာပြောလိုက်လဲဟင်”

မေမေ့အသံက ခံစားနေရသော ရောဂါဝေဒနာထက် ငွေ

တွင် ကျပ်ညစ်နေသည်။ ပြူတင်းပေါက်၏အပြင်ဖက်မှ လရောင်က ကျွန်မအခန်းအတွင်း ပြာလဲ့လဲ့လေးဝေဝေကျနေ၏။ ခပ်တေးတေးမှ လှိုင်းပုတ်သံများတဝန်းဝန်းကလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ကြားနေရသည်။ တီးဝိုင်းနှင့် အော်မြည်ပျံသန်းနေကြသော ငှက်သိုများက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်ခေါ်ယူနေသလိုမျိုး ဟိုမှဒီမှ ကြားနေရသည်။

ကျွန်မမျက်စိတွေက ဟောဒီတစ်ညလုံး ဒီအတိုင်း ကြောင်တောင်ပွင့်ဟနေတော့မှာလားဟု တွေးရင်း အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားပြီး ပျော်အောင်အိပ်ကြည့်နေမိ၏။ ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် ကျွန်မက ကုတင်ပေါ်မှထပြီး အခန်းမီးများကို ဖွင့်ထားလိုက်တော့သည်။ ထိုခနောက် အံ့ဆွဲအတွင်းထည့်ထားသော ကျောက်လက်ဝါးကိုကောက်ယူကာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောဆိုလိုက်မိသည်။

“နင်ဟာ... ငါတို့ကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးတယ်၊ နင့်ကို ဒီမှာ မထားဘူးသိလား။”

ထိုကျောက်လက်ဝါးကို ခေါ်သဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျောက်လက်ဝါးမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်မ၏လက်ချောင်းများနှင့် ပိုတူလာနေပြီး ကျွန်မလက်တွေက ကြာကြာကြည့်လေ မာကျောအေးစက်သော ကျောက်လက်ဝါးနှင့် တူလာလေဖြစ်နေသည်။

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မခေါင်းထဲမှ မူးကနဲ မိုက်ကနဲပင် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဒီကျောက်လက်ဝါးက ငါ့လက်ချောင်းတွေ လက်ပုံစံတွေ

ပြောင်းနှင်းကောင်းအောင်တိုက်

အတိုင်း ဖြစ်လာပါလား။ နောက်ပြီး သူ့လက်ခုံပေါ်က ငါ့ရဲ့မဲ့နက်ကလေးက ပိုပြီး အသက်ဝင်လာသလိုပဲ၊ ပိုပြီးထူးဆန်းတာက ငါ့လက်တွေပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျောက်လက်လို ပွေးပွေးဖြူဖြူကြီး ဖြစ်လာတာလဲ... ဘုရား... ဘုရား”

ကျောက်လက်ဝါးကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်မှာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်စေတော့တင်နေပြီး မတ်တပ်ရပ်ထားသော ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမှာ တဆတ်ဆတ်ပင် တုန်ရင်နေသည်။ ထိုကျောက်လက်ဝါး၏ လက်ဖဝါးပေါ်တွင်တော့ အသက်လမ်းကြောင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ပိုပြီး တိုဝင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်မ အိပ်ယာမှန်းလာသောအခါ ဖေဖေက ကားလေးကို ရောင်းဖို့ ခြံပေါ်သို့ တက်သွားပြီဖြစ်သည်။ မေမေကတော့ အောက်ထပ် မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်နှင့် ဝေဒနာကို တော်တော်ကလေး ခံစားနေရုံပဲရသည်။ မေမေ အခုလို မကျန်းမမာဖြစ်တိုင်း ချက်ချင်းပြုတ်ရေးကအစ ဖေဖေက အမြဲတမ်း လုပ်လေ့ရှိသည်။ အခုလည်း ထမင်းစားစားပွဲပေါ်တွင် ကျွန်မတို့မောင်နှမအတွက် မေမေ နေ့စဉ်လုပ်ပေးနေကြအတိုင်း ဖေဖေက အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ပေးထား၏။ ထိုစဉ် မေမေက အိမ်ရှေ့သို့ လက်ညှိုးထိုးရင်း...

"သမီးရေ... အိမ်ရှေ့မှာ ဆွမ်းခံရင်နေတယ်၊ သွားပြီး ဆွမ်းလောင်းလိုက်ပါအုံး"

"ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်မက နီးရောင်အတွင်း ကျောက်ယာပြေးဝင်လိုက်ကာ

ပြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်ဖိုက်

ဆွမ်းနှင့်ဟင်းကို ခပ်ထည့်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် တည်ငြိမ်စွာရင်တန်နေသော ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မရင်တစ်ခုလုံး လှုပ်ကနဲဖြစ်သွား၏။

"ဟင်... ဒီရသေ့ကြီးက ဦးပွင်းဦးပိမလပြောတဲ့ ရသေ့ကြီးပါလား။ ရသေ့ကြီးရဲ့မျက်ခုံးမွှေးတွေ မှတ်ဆိတ်တွေကလည်း အရည်ကြီးပဲ။ နောက်ပြီး ရသေ့ကြီးရဲ့မျက်လုံးအစုံက တကယ့်ကျောက်မျက်လုံးတွေလိုပဲ။ မျက်စိနှစ်ခုက ငါ့ကိုပဲကြည့်နေသလို ဟိုးအဝေးကြီးကိုပဲ ကြည့်နေသလို ဖြစ်နေပါလား။ သေချာပါတယ်၊ ဒါ ဦးပိမလပြောတဲ့ ရသေ့ကြီးပဲ"

ကျွန်မက ရသေ့ကြီးပိုက်လွယ်ထားသော သပိတ်အတွင်းသို့ ဆွမ်းနှင့်ဟင်းကို ခပ်ပြီး လောင်းလှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေကြီးပေါ် နူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရသေ့ကြီးကို ဦးချက်တော့လိုက်၏။ ထိုစဉ် ရသေ့ကြီးက ...

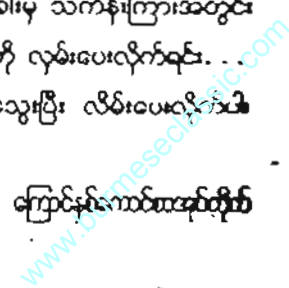
"ဒကာမလေးတို့အိမ်မှာ ရောဂါဝေဒနာခံစားနေတဲ့သူတစ်ယောက်လောက် ရှိတယ်နဲ့တူတယ်"

"မှန်ပါဘုရား... မှန်ပါ... ရှိ... ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့အမေပါ။ ခိုက်အရမ်းအောင့်နေတာပါ ဘုရား"

ကျွန်မက အတစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့လေသံတွေဖြင့် တအံ့တဩပြန်ပြီးဖြေလိုက်မိသည်။ ရသေ့ကြီးမှာ သူ့ခါးမှ သက်နှိုးကြားအတွင်း လိပ်ယူထားသော တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်မကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း...

"ဒါကို ရောဂါဖြစ်တဲ့နေရာကို သွေးပြီး လိမ်းပေးလိုက်ပါ။ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်"

ပြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်ဖိုက်

ကျွန်မလက်ထဲမှ မာမာကြောကြော ဝါကျင့်ကျင့်အရာလေး
ကိုကိုင်ကြည့်ရင်း ရသေ့ကြီးကို ထပ်ပြီး မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါက ဘာဆေးလို့ခေါ်ပါသလဲဘုရား”

“အဲဒါ ဘုတ်ငှက်ရဲ့အရိုးပဲ ဒကာမလေ။ ဒီဘုတ်ငှက်ရဲ့
အရိုးကို ရသေ့သန့်နဲ့ ကျောက်ပြင်ပေါ်မှာ သွေးပြီးရင် နာကျင်နေတဲ့
နေရာပေါ်လွှားပေးလိုက်ပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးမားတဲ့ကျောက်တုံး
ကျောက်ဆိုင်ကြီးများမဆို ဒီဘုတ်ငှက်ရဲ့အရိုးနဲ့ ထိမိလိမ်မိရင်
ကျေပျက်သွားရတာပဲ။ ဒကာမလေးအမေရဲ့ သည်းခြေမှာ တွယ်ညှိ
နေတဲ့ကျောက်လည်း ချက်ချင်း ကြေပျက်သွားလိမ့်မယ်”

ရသေ့ကြီးမှာ စကားဆုံးသည်နှင့် ရှေ့သို့ဆက်ပြီး ကြွသွား၏။
ကျွန်မမှာ ရသေ့ကြီးပေးခဲ့သော ဘုတ်ငှက်၏အရိုး လက်တစ်ဆစ်
သာသာလောက်လေးကို ကိုင်ရင်း ကြက်သေသေကာ ငေးကြောင်
ကြည့်မိနေ၏။

ထို့နောက် အိမ်အတွင်းသို့ ကပျာကယာပြန်ပြေးဝင်လာပြီး
မေမေ့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်၏။ မေမေက ချက်ချင်းဆိုသလို
ခံစားနေရသည့်ဝေဒနာတို့ကို အမြန်ပျောက်ချင်နေပြီး ဟုတ်သည်ဖြစ်
စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်မကို ကျောက်ပြင်ပေါ်တွင် သွားကာ
သွေးခိုင်းလိုက်၏။

ကျောက်ပြင်ပေါ်တွင် ဘုတ်ငှက်ရိုးကို အတန်ကြာအောင်
သွေးပြီးနောက် ခပ်ပစ်ပစ် အဖြူရည်များကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်မ
က လက်ခုပ်ထဲသို့ခပ်ထည့်နေစဉ် ကျောက်ပြင်ကြီးမှာ ထူးဆန်းစွာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အက်ကွဲသွားတော့သည်။

“ဟင်...”

အခန်း (၁၄)

အဖြူရောင် စေးစေးပွန်ပွန်အရည်များက လက်ခုပ်ထဲတွင် တော်တော်ကလေးများလာသည်။ ကွဲကြေသွားသော ကျောက်ဖျက်နာပြင် အစိတ်အပိုင်းများပေါ်မှ ဘုတ်ငှက်ရိုး၏အရည်များကို လက်ဖြင့် သတ်ကာ လက်ဖဝါးထဲသို့ ထည့်ရင်း မေမေရီရာဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်လာရင်း . . .

“မေမေ . . . ဒါကိုလိမ်းလိုက်ရင် မေမေ တကယ်ပျောက်မှာ သိလား။ သမီးတို့ကျောက်ပြင်ကြီးပေါ်မှာ ဒီဟာကိုသွေးလိုက်တာ ကျောက်ပြင်ကြီးတောင်ကွဲသွားပြီ ဘုရသေ့ကြီးပြောသလိုသာဆို မေမေ သည်းခြေကကျောက်လည်း ဒီကျောက်ပြင်ကြီးလို တဖြည်းဖြည်း ကွဲကျော့ကုန်မှာ”

“ဟုတ်လား သမီး။ ကဲ . . . ကဲ . . . မေမေ့ကို သမီးလက်ခွဲပဲ တစ်မိတည်း လိမ်းပေးစမ်းပါ”

ပြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြောပြောဆိုဆို မေမေက သူညာဖက်နံရိုးများပေါ်တောင် အင်္ကျီကို ဆွဲမလှန်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မက လက်ခုပ်ထဲမှ ဘုတ်ငှက် အရိုး၏ သွေးပြီးသားအရည်များကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ခပ်ယူကာ မေမေ နံရိုးပေါ်မှနေ၍ အောက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ သပ်ချပြီး လိမ်းပေးလိုက် သည်။ ခဏအကြာ မေမေက . . .

“ကဲ . . . ကဲ . . . သမီးဖေဖေလည်း ပြန်လာတော့မှာ မေမေ ပြန်လာရင် ကားပါလာမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အထုပ်အပိုးတွေဘာတွေ ကျွဲပြီးသယ်ပေးဖို့ စောင့်နေလိုက်ဦးနော်။ မေမေ ခဏမှေးနေလိုက်အံ့ ယယ်”

မေမေက ကျွန်မကိုပြောပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပြန်ပြီးမှေးနေ၏။ ကျွန်မက ဖေဖေပြန်လာတော့မည့်အချိန်ကို မှန်းကာ ကျောက်လက်ဝါးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ရန် သုတ်သီးသုတ်ပျော့နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့တော့သည်။

အပေါ်ထပ် ကျွန်မအခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်ဝင်ချင်း ကျောက်လက်ဝါးကို စားပွဲပေါ်မှ ကယျာကယာကောက်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျောက်လက်ဝါးကိုထည့်ယူရန် အိတ်တစ်လုံးကို အခန်း အတွင်းလှည့်ပတ်ရှာကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မလက်ထဲမှ ကျောက် လက်ဝါးမှာ ဆတ်ကနဲ လှုပ်ခါသွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ကျွန်မနားထဲတွင်လည်း အော်သံဟစ်သံတွေလိုလို ငိုယိုသံတွေလိုလို ကြားလာရ၏။

“ဝူး . . . ဝါး . . . အား . . .”
အဆက်မပြတ်ကြားနေရသောအသံတွေက ကျွန်မနောက် ကို

ပြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၆၂ ■ သတိုးတေဇ

လိုက်နေသလို အခန်းအတွင်း ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ထိုအသံများမှာ နားရွက်နားတွင်ကပ်ပြီး အော်နေသောခြင်သံများကဲ့သို့ တစစာနှင့် အော်ဟစ်ဆူညံနေသည်။

“ဟင်... ငါနားထဲမှာ လူတွေ ဝိုကြွယိုကြန့် အော်သံဟစ်သံ တွေကို ကြားနေရပါလား။ စူးစူးဝါးဝါး။ နာနာကျင်ကျင် အော်သံကြီး တွေက ငါ့နားရွက်နားမှာတင် ကြားနေရတယ်။ ဒါ ဘယ်ကအသံတွေ လဲ... ဘုရား... ဘုရား”

ထိုအသံများကို နားထဲတွင်ကြားနေသော်လည်း ကျွန်မမှာ ကျောက်လက်ဝါးကိုထည့်ရန် အိတ်ကို ရှာဖွေနေရသေးသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မကိုင်ထားသော ကျောက်လက်ဝါးမှာ စေးကပ်ကပ်နှင့် လက်ထဲ တွင် ချော့ကျိကျိဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မလက်ထဲမှ ကျောက်လက်ဝါးမှာ အတင်းရုန်းကန်နေသလိုမျိုး တဆတ်ဆတ် လူးလွန်းနေသည်။ ကျွန်မ က ကျောက်လက်ဝါးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ် လက်ထဲမှ ချော့ပြီး ကြမ်း ပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွား၏။

ကျောက်လက်ဝါးကိုကိုင်ထားသော ကျွန်မ၏လက်ဖဝါးကို ပြန်ဖြန့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဖြူရောင်အစေးအဖျစ်များနှင့် ကျောက်စကျောက်နုတို့ ရောနေသော ဖုန်ခွဲညှဲအရည်တွေက လက်ဖဝါး တစ်ခုလုံး ပေကျံ့နေ၏။ ကျွန်မ မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်ပြီး အတန်ကြာအောင် တအံ့တကြနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟင်... ဒါ... ကျောက်လက်ဝါးနဲ့ မေမေကိုသွေးလိမ်း ပေးတဲ့ ဘုတ်ငှက်ရိုးရဲ့အရည်တွေ ထိသွားလို့ အခုလို ဖြစ်သွားတာ ကို”

ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ကျနေသော ကျောက်လက်ဝါးကို ကျွန်မ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်မကြည့်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် ထိုကျောက်လက်ဝါး မှာ အသံတစ်ခုတစ်ခုမြည်ကာ အက်ကြောင်းကြီးများထကာ ကွဲအက် နေသည်။

စောစောက နားထဲတွင်ကြားနေရသော အော်ဟစ်သံ ဝိုယို သံတွေမှာလည်း ဝိုပြီး ကျယ်လောင်လာနေသည်။ ကျောက်လက်ဝါး၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာလည်း အစိပ်စိပ်အမွှာအမွှာထနေသော အက် ကြောင်းကြီးများက နွေခေါင်ခေါင်မှာ အရွက်မရှိသည့် သစ်ကိုင်းသစ် ခက်တွေလို ဖြာထွက်နေသည်ဟုထင်ရသည်။

“ဟတ်ပြီ... ဒါ... ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေး ပဲ”

ကျွန်မက လက်ဖြောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ရင်၊ ကျောက်လက် ဝါးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ဖို့ လမ်းစတစ်ခုကို လက်ကနဲ တွေ့လိုက် ရသည်။

ဓမ္မာချင်းပင် ကျွန်မအခန်းအတွင်းမှပြေးထွက်ကာ အောက် ထပ်မှ ကျောက်ပြင်ကွဲရှိသည့်နေရာသို့ လှေကားအတိုင်း ပြေဆင်း သွားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကွဲအက်ကြေမှုသွားသော ကျောက်ပြင် အပိုင်းအစတစ်ခုပေါ်တွင် ဘုတ်ငှက်၏အရိုးကို ရေနှင့် ခပ်ဖျစ်ဖျစ် ဖြစ်အောင် သွေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကျွန်မအခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးမှာ ငိုသံ ယိုသံတွေ၊ ညည်းညူသံတွေ ပွက်လောရိုက်နေ၏။ တကယ်တော့ အသံတွေမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကြားနေရခြင်းသာဖြစ်ပြီး

ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မေမေကတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မျက်လုံးများ မှေးစင်းလျက် ဘာမှမသိသလို မကြားသလိုနှင့် အေးအေးလူလူပင် အနားယူနေသည်။

ကျောက်ပြင်ကွဲအပိုင်းအစအပေါ်တွင် သွေးနေရသဖြင့် ဘုတ်ငှက်ရိုး၏အရည်များမှာ ထင်သလောက်မရသေးပေ။ ကျွန်မက သွေးလိုက်၊ လက်ခုပ်တစ်ဖက်ထဲသို့ထည့်လိုက်ဖြင့် အချိန်ပင် တော်တော်ကလေးကြာသွားသည်။ ကျွန်မသွေးနေသည့် ကျောက်ပြင်အပိုင်းအစမှာ ထပ်ပြီး ကွဲအက်ကြေမှုသွားပြန်သည်။

ထို့နောက် အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်မြန်မြန်လေးဖြေးတက်လာသည်။ ကျွန်မအခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျောက်လက်ဝါး၏လက်ချောင်းများမှာ အနည်းငယ်ပင် ကွေးကွေးကောက်ကောက်ဖြစ်နေပြီး အက်ကြောင်းကြီးများက တဖျစ်ဖျစ်မြည်ပြီး ကွဲအက်နေရာမှ အနည်းငယ်ငြိမ်သက်သွား၏။

ကျွန်မက ဘုတ်ငှက်ရိုး၏အရည် ဖြူးရော်ရော် စေးပျစ်ပျစ်များကို ထိုကျောက်လက်ဝါးပေါ်သို့ လက်ညှိုးနှင့်တို့ကာ နေရာအနံ့ကို ပွတ်သတ်ပြီး လိမ်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ဝါး . . . ဝှား . . . အူ . . . အား”

အော်သံဟစ်သံကြီးတွေက ကျွန်မနားထဲတွင် ကြောက်ခမန်းလီလီ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ကြားလိုက်ရသည်။ ငိုသံယိုသံနှင့် ပြေးသံလွှားသံတို့မှာ ယောက်ယက်ခတ်နေကြ၏။ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်နေသည့်အသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ကျွန်မလက်ခုပ်ထဲ

မှ ဘုတ်ငှက်ရိုးအရည်များမှာ ကုန်သလောက်ရှိသွား၏။ ကျောက်လက်ဝါးမှာ ကျွန်မ ကြည့်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် အရင်ကကွဲအက်နေသောနေရာများမှာ ထပ်ပြီး အစိတ်အစိတ်အမွှာမွှာ ကွဲအက်သွားပြန်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် . . . ကျောက်လက်ဝါးမှာ တဖျစ်ဖျစ် အသံများမြည်ကာ လုံးဝ ကြေမှုပျက်စီးသွားပြီဖြစ်သည်။ ကျောက်လက်ဝါးဟုပင် ဘာတစ်စုံတစ်ခုမှ ထင်ကျန်မနေဘဲ အစိစိအညက်ညက် ကျေမှုနေသော ကျောက်မှုန့်ကျောက်ပွင့်သေးသေးလေးများအဖြစ် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံရက်သား ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ကျွန်မက ထိုကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အပုံလိုက်ဖြစ်နေသော ကျောက်မှုန့်များကိုကြည့်ကာ တအံ့တဩနှင့် လက်ဖြင့် တို့ထိကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်မလက်ညှိုးမှာ နူးညံ့သောပြာပုံအတွင်းသို့ ထိုးဝင်နှစ်မြုပ်လိုက်သလို ပျော့အိအိနှင့်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မက လက်ညှိုးကို ကယျာကယာပြန်ရုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ လက်ညှိုးထိပ်တွင် မှန်မှုန်များကွဲကျောက်ပွင့်ကလေးများက ကပ်ပြီးပါလာသည်။ ထိုကျောက်မှုန့်ကလေးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ခါထုတ်လိုက်ပြီး ပလတ်စတစ်ထိတ်တစ်လုံးထဲသို့ တစ်စဖကျန် ကျုံးယူထည့်လိုက်ပြီး ကယျာကယာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မ အိမ်အောက်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ မေမေက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သည်။ နံရံမှ တိုင်ကပ်နားကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဖေဖေ ပြန်လာချိန်မှာ အတော်ကလေးခင်နီးနေပြီဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျောက်လက်ဝါး၏ အကွဲအကြေ ကျောက်မှုန့်

ကြွေးနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြွေးနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

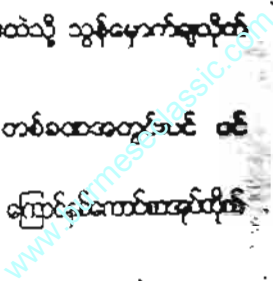
ကျောက်ပွင့်များထည့်ထားသော ပလတ်စတစ်အိတ်ကိုဆွဲကာ ပင်လယ် ကမ်းဝပ်ထိသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

တဝေါဝေါတိုက်ခတ်နေသော ပင်လယ်ပြင်မှလေများတ ကျွန်မ၏မျက်နှာကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်ခတ်နေ၏။ ပင်လယ်ပြင်မှ လတ် ဆတ်သောလေအေးများကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ၏စိတ်တွေကို ခပ် ပတ်တုပ်နှောင်ထားခဲ့သော ဒီကျောက်လက်ဝါးအား အဆုံးသတ် ဖျက် ထီးပစ်လိုက်နိုင်၍ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်လား မပြောတတ်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အမှန်တကယ်ပင် သွက်လက်ပေါ့ပါးနေသည်။

ပြာလဲ့လဲ့ပင်လယ်ရေက ကျွန်မ ခြေကျင်းဝတ်သော လောက်အထိ နစ်မြုပ်နေပြီး အရှိန်နှင့် တဖြန်းဖြန်းရိုက်ပုတ်လွှက် ရှိသည်။ ကျွန်မက လက်ထဲမှ ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ကာ အနည်းငယ် ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး ပင်လယ်ကြီးထဲသို့ သွန်မှောက်ချလိုက် သည်။

ကျောက်သားကျောက်မှုန့်တို့မှာ တစ်ခထအတူပင် ဝေ

သတိုးတေဇ

လယ်ပြောပြအောက် နှစ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ထိုနောက် ကျွန်မ၏လက်များကို ပင်လယ်ရေနှင့် စင်ကြယ်အောင် ပွတ်တိုက်ဆေးကြောပစ်လိုက်သည်။

"အင်း... ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ မအပ်စပ်တဲ့ အခုလို ဆန်းကျယ်လွန်းတဲ့ပစ္စည်းတွေကြောင့် ဘဝမှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ မှားနေတဲ့ သူတွေ ဘယ်လောက်တောင်ရှိနေသလဲ"

လက်နှစ်ဖက်ကို အတန်ကြာအောင် ပွတ်သပ်ဆေးကြောနေရာမှ

ဟင်...

ကျွန်မ၏ ညာဖက်လက်ခုံရိုးပေါ်မှ မျှဲကလေးမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြီးပေါ်လာသည်။ ထိုနောက် ကျွန်မမှာ အိပ်မက်တွေထဲမှ နိုးထလာသူတစ်ယောက်ပမာ အရာရာသည် နဂို အတိုင်း ပုံမပျက်နေရာမပျက် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေတော့သည်။

သတိုးတေဇ

